

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynal Sátán prédája leszel!”

A Biblia és a zene KÖZÖTTI KAPCSOLAT

Aranyszöveg | Sofóniás 3:17

„Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.”

I. RÉSZ

A soron következő leckékben azt fogjuk megvizsgálni, miképp vélekedik Isten a zenéről. Jó, ha még az elején megjegyezzük, hogy Ő a zene forrása. Azzal a képességgel teremtett minket, hogy örömünket találjuk a zenében. Nemcsak a fülünket tette alkalmassá az élvezetére, hanem megalkotta az emberi hangot mint „hangszert”, hogy mi magunk is zenélhessünk, örömünket lelhessük benne, és általa is kifejezhessük magunkat.

A zene nem kimondottan földi művészet. A Bibliában angyalokrusokról olvashatunk. Maga Isten is örül a zenének, sőt még énekel is: „Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:17)

Minek köszönhetően telik meg Isten szíve ezzel a szent örömmel? „Ne feledjük a pásztor nagy örömet, hogy megtalálta az elveszettet. (...) »Örüljtek velem, megtaláltam elveszett juhomat!« S az egész menny visszhangozza az öröm hangját. Maga az

Atya énekléssel örvendezik egyetlen egy megmentésének is. Az öröm mily szent elragadtatását fejezi ki ez a példázat!” (*Bizonyságtételek*, 6. köt., 125. old.)

Talán nehéz elképzelnünk a mennyben történő ünneplést, de az akkor is valóság. A tékozló fiú édesapjához hasonlóan, aki a zenét a hazatérés alkalmából megrendezett ünnep részévé tette (Lk 15:25), az angyalok is örülnek, valahányszor megtér valaki. Még maga Isten is énekel! Helye van az örömnak, amikor valaki, korábbi bűnös életével szakítva, visszatér Istenhez!

“ A zene arra a szent célra rendeltetett, hogy a gondolatokat tiszta, nemes és felemelő dolgokra irányítsa, és a lelkekben Isten iránti odaadást és hálát ébresszen. ”

– Pátriárkák és próféták, 594. old.

TARTALOM | C-40 | OKTÓBER 1.

1 | A Biblia és a zene közötti kapcsolat

5 | A dorgálás áldást von maga után

6 | A szent zene művészete

8 | Timmy lába

Bár tanulmányozni fogjuk azokat a módszereket, amelyeket Sátán kifejezetten az emberi élet zene által történő elpusztítására talált fel, arról se feledkezzünk meg, hogy a zene áldást is jelenthet az ember számára. Nem szabad alábecsülni a jóra készítő hatását. Amikor olyasvalaki zenél, akinek elméjét Isten Igéje tölti be, az még a gonoszt és a démoni támadásokat is ki-védheti.

Jó példa erre Dávid és Saul kapcsolatának története. „Az Úr a király udvarába küldte szolgáját, Dávidot azért, hogy Saulnak haszna származzon Izrael szeretett énekesével teremtett kapcsolatából. A király szerette a zenét, és lehetőséget kapott arra, hogy lenyűgözze és a befolyása alá vonja az a Lélek, amely Dávid énekeinek ihletője volt.” (*The Signs of Times*, 1888. szeptember 7.) „És lőn, hogy amikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebbüle és jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozik tőle.” (1Sám 16:23)

Elődjéhez, Dávidhoz hasonlóan Jézus is már fiatalon arra használta a zenét, hogy áldást árásszon általa másokra. „Szívének örömét gyakran zsoltárokkal és mennyei énekekkel fejezte ki. Názáret lakói gyakran hallották hangját, amint dicsérrettel és hálával járult

Isten elé. A mennyel éneke által tartotta a kapcsolatot. Ha társai a fárasztó munkáról panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló édes dallam felvidította őket. Úgy tűnt, hogy dicsérete elűzi a gonosz angyalokat, és mint a tömjén, jó illattal tölti be a környéket. Hallgatóinak gondolatait a földi élet terhére a mennyei otthon felé irányította.” (*Jézus élete*, 73. old.)

A szent zene jó eszköz a tanuláshoz is. Azt kérdezed, hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy könnyebb megjegyeznünk a szavakat olyankor, amikor dallam is kíséri. Ezért bátorítsuk az éneklést, és tanítsunk szent énekeket! Kol 3:16-ban Pál a következőket mondta: „A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak.” (Kol 3:16)

A felemelő zenét ajándékba kapta az ember. Isten azért adta, hogy megvilágosítsa az emberek életét a bűn sötét századaiban. Mekkora hálára ad okot, hogy most is nagy áldásként szolgálhat Isten népe számára, bár Sátán minden erejével azon van, hogy átokká alakítsa.

(Lásd: Megbeszélendő kérdések)

II. RÉSZ

A régi időkben az emberek többsége bálványokat imádott. Sokan a csillagokat istenítették, idejüket is erre szánták. Ez azóta sem változott sokat. Napjainkban a bálványok szerepét a szórakoztatóipar előadói vették át, akiket az emberek ténylegesen „csillagoknak” (sztároknak) neveznek. Sokan rengeteg időt töltenek zenedarabjaik hallgatásával, élvezik a műsoraikat. Utánozzák öltözködési stílusukat, sőt néha még a járásukat is!

A szombatünneplő keresztények sem immunisak a bálványokra. Jelen tanulmányunk központi témája egy ilyen bálvány, amelyet néha Isten helyett választanak. „A zene az a bálvány, amelynek sokan hódolnak azok közül, akik szombattartó kereszténynek vallják magukat.” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 481. old.) Hogyan alakítja Sátán bálvánnyá a zenét?

„Sátánnak semmi ellenvetése nincs a zene ellen, ha egy olyan csatornát alkothat belőle, amelyen keresztül elnyerheti a fiatalok elméjét.” (Uo.) Milyen módon igyekszik Sátán átvenni az irányítást a zenén keresztül a gondolataink felett? Arra használja, hogy felkeltse az érdeklődésünket, hogy feleméssze az időnket és elménkbe ártalmas eszméket vésson be.

„Minden, ami eltereli a gondolatainkat Istenről és felemészti értékes időnket, amelyet az Ő szolgálatára kellene fordítanunk, összhangban van Sátán céljával.” (Uo.) Figyeljük meg, ahogyan Sátán kihasználja

a zene velünk született szeretetét, amit pedig az Úr helyezett a szívünkbe! Arra törekszik, hogy gondolatainkat Istenről önmagunkra, saját eredményeinkre vagy egy másik ember sikerére terelje.

„Ha jó célra használják, a zene áldást jelent; de Sátán gyakran az egyik legvonzóbb eszközzé változtatja a lélek elcsábítására és csapdába ejtésére.” (Uo.)

Figyeljük meg, hogyan igyekszik Sátán felhasználni a zene területén elért eredményeinket arra, hogy büszkeséget keltsen bennünk! Azt akarja, hogy a zenészek önmagukra koncentráljanak, és az emberek figyelmét Isten helyett saját maguk felé irányítsák. Amikor istentiszteleteink az előadókra és azok teljesítményére hívják fel a figyelmet, bálványimádássá válnak. Elkezdünk a szórakoztató műsorra és a hallgatók kedvében járásra összpontosítani ahelyett, hogy Istennek igyekeznénk tetszeni.

Egy másik lényeges szempontot is meg kell jegyez-
nünk: még a jó és minőségi zene is „iszonyatos átokká”
válhat, amikor az odaszentelődést és az imát helyettesíti.
Megengeded, hogy a zene töltse ki azt az időt, amit
bibliatanulmányozásra és imára kellene fordítanod?
Minden olyan tevékenység, beleértve a zenét is, amely
megakadályoz minket a bibliatanulmányozásban és
az imában, bálványnak minősül. Gondoltál már arra,
hogy egy album meghallgatása vagy egy lelki zenét
kísérő videó megtekintése helyettesíthetné a biblia-
tanulmányozást? Most már tudod, hogy ez nem így van.

Az igazság az, hogy élnünk kell minden Ige által,
amely Isten szájából származik. Bár a zene meg tudja
szépíteni az Igét, de nem helyettesítheti. Nem táplál-
kozhatunk úgy egy énekből, mint a Szentírásból. Az
Ige megmenthet minket, a zene viszont nem. A Bib-
lia erőt ad nekünk. A zene csak kifejezi, hogy szüksé-
günk van erre az erőre, és hálásak vagyunk érte.

Ezt azért hangsúlyozzuk, mert a zene gyakran Sá-
tán egyik legvonzóbb eszköze, amelyen keresztül elhi-

teti az emberekkel, hogy áldásban részesülnek, holott
a valóságban hiányzik az áldás. A hatalom érzését
ajánlja fel nekik anélkül, hogy hatalmat adna a győze-
lemhez, és ettől az emberek egészségeseknek érzik ma-
gukat lelkileg, mialatt valójában éheznek az élet kenyerét!

Jeremiás próféta megértette, hogy mi a lelki eledel
forrása: „Ha eljutott hozzám igéd, én élvezettel forgat-
tam a számban, igéd vidámságot szerzett nekem és
szívbeli örömet.” (Jer 15:16, RÚF)

Ez a rész nem a rossz zenéről vagy a romlott szö-
vegekről szól, hanem az Ige erejéről és egy olyan
ember életének ürességéről, aki nem szán elég időt
a Biblia megértésére.

Igyekezzünk, hogy ne kövessük el Salamon hibáját,
akiről a következőket olvassuk: „Szerzék magamnak
éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek
fiainak gyönyörűségét”, de aki végül ráébredt, hogy
„az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nin-
csen annak semmi haszna a nap alatt!” (Préd 2:8, 11)

(Lásd: Megbeszélendő kérdések)

III. RÉSZ

Bár a zene veszélyes lehet, ha a bibliatanulmányozást helyettesíti, mégis fontos
részét képezi a lelki életünknek. Ennek ismeretében Sámuel és Illés is tanított
zenét a fiataloknak, amikor prófétaiskolákat alapítottak, ahol vezetőket képeztek
ki Isten népe számára.

Mi több, Isten kinyilvánította a jelenlétét ezek-
ben az iskolákban, arra ösztönözve a tanulókat, hogy
maguk szerezzenek zenét, amelyet az akkori istenfélő
iskolákban különösen értékelték és énekeltek. A jelen-
legi iskoláinkra nézve is ez lenne az eszményi.

„Ezekben az iskolákban a főbb tantárgyak a követ-
kezők voltak: Isten törvénye a Mózesnek adott uta-
sításokkal együtt, szent történelem, zene és költészet.
(...) Az áhítat és imádat lelkületét ápták maguk-
ban. A tanulóknak nem csak azt tanították meg, hogy
fontos imádkozni, de azt is, hogyan imádkozzanak,
hogyan közelítsék meg a Teremtőt, hogyan gyako-
rolják belé vetett hitüket, hogyan értsék meg Lelké-
nek tanításait és hogyan engedelmeskedjenek azok-
nak. Megszentelt értelmük Isten tárházából hozott elő
ót és újat, Isten Lelke pedig prófétálásban és zenében
nyilvánult meg.” (*Nevelés*, 47. old.)

Ezekben a prófétaiskolákban Sámuel követte
a pátriárkák jó példáját, akik gyermekeik tanítására
használták a zenét. „Ábel, akit megölt Káin, majd
Énok, Sét, Matuzsálem, Noé és sok más hívő Isten
hűséges tanúi voltak, igaz emberek, akik istenfélelem-
ben éltek saját nemzedékük körében. Emlékeik nem
voltak vérszégények vagy mesterkéltek. Egyenesen

Ádámtól hallották a tanítás szavait, és továbbadták
azokat gyermekeiknek és unokáiknak. Sok történelmi
epizód és fontos igazság hangzott el énekek formájá-
ban.” (*The Youth's Instructor*, 1903. május 21.)

A Szentlélek sugallatára Sámuel tanítványai sok
éneket szereztek még azelőtt, hogy Dávid király meg-
írta volna a zsoltárait. A mennyben alkalmunk lesz
megtanulni ezeknek a tanítványoknak a zsoltárait, lát-
hatjuk az ihletett zene izraelitákra gyakorolt erőteljes,
sőt gyógyító hatását. Megláthatjuk majd, hogyan ter-
jedt el a szent zene Izraelben, áldást és befolyást gya-
korolva Dávid otthonára és a fejlődő gyermek zene
iránti szeretetére.

Észrevetted, hogy ezekben az énekekben „sok tör-
ténelmi epizód és fontos igazság hangzott el”? Isten
semmiképp sem szeretne volna, hogy népe közönsé-
ges énekeket énekeljen. Felemelő és mélyreható gon-
dolatokat közvetítő zene alkotására ihlette őket. Az
énekek Istentől ihletett szövegei profetikus és törté-
nelmi jelentőségű, mély igazságokat tartalmaznak.
Ahogyan az emberek újra és újra átismételték az éne-
keket, a zene segített megjegyezniük és megérteniük
az igazságot. Ez a zene gátként szolgált a hitehagyás
ellen.

Mózes egyik utolsó kötelessége az volt, hogy egy nagyon fontos éneket írjon meg. Ezt 5 Mózes 32. részének 1-től 44-ig terjedő verseiben találod. „Éneke nem csupán történelmi, hanem látnoki, prófétai ének is volt. Előszámlálta Isten csodálatos tetteit, szeretetét és kegyelmét népe iránt a múltban, és bemutatta a jövő nagy eseményeit, a hűségesek végső győzelmét Krisztus dicsőséges második eljövetelkor. Megparancsolta a népnek, hogy ezt a történelmet jól vesse emlékezetébe, és tanítsa meg rá fiait és fiainak fiait is. Énekelje ezt az éneket Izrael egész gyülekezete, ha istentiszteletre gyűlnek össze, énekelje a nép mindennapi munkája közben. Különösen a szülők kötelessége gyermekeik fogékony lelkébe plántálni, hogy soha el ne felejtse. (*Pátriárkák és próféták*, 467. old.)

Egyelőre csak egyetlen részletet említünk. Figyeld meg Isten Izraelről való gondoskodásának gyönyörű

leírását: „Pusztá földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket.” (5Móz 32:10, 11)

A felemelő zene és költészet összetartozik. A vers értékes gondolatokból áll, az ének pedig csodálatos zenei mintával díszíti az igazságot, és könnyen megjegyezhetővé teszi azt.

Isten Lelke még mindig megnyilvánul az istenfélő tanulók körében, arra készítve őket, hogy szép vallásos zenét szerezzenek, melynek szövegei mély gondolatokat közvetítenek. Ezek az énekek továbbra is segítenek észben tartanunk az igazságot. Énekeljünk ilyen énekeket függetlenül attól, hogy hol járunk éppen!

(Lásd: Megbeszélendő kérdések)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Olvasd el Sof 3:17-et és Lk 15:7-et! Sorolj fel néhány olyan bibliai beszámolót, amelyekben Istent éneklésre készíti az öröm! _____
2. Hogyan befolyásolta Dávid Saul királyt a zene révén? Lásd: 1Sám 16:14-23 _____

Hogyan hatott Jézus a körülötte élőkre az énekei révén? _____

Gondolj néhány énekre, amelyek segítségével pozitív hatással lehetsz valakire, aki ingerült, szomorú, lusta vagy épp el van keseredve! _____

II. RÉSZ

3. Hogyan válhat a zene bálványá? _____
Gondold át alaposan, hogy milyen helyet foglal el a zene az életedben! Netalán kezd a bálványoddá válni? _____

III. RÉSZ

4. Nevez meg egy éneket, amelyet napjainkban is énekelünk, és amely „sok történelmi epizódot és fontos igazságot” tartalmaz! _____
Nevez meg egy éneket, amely nem tartalmaz „sok történelmi tény és igazságot.” _____
5. Olvasd el Mózes énekét (5 Móz 32:1-43)! Részletezd röviden a történelmi epizódokat és fontos igazságokat, amelyekre megtanít! _____

További tanulmányozásra: *Jézus élete*, 831–835. old.; *Pátriárkák és próféták*, 592–602.; 643. old.

További tanulmányozásra, különös tekintettel a 40-től 48-ig terjedő tanulmányokra: *The Voice in Speech and Song*, 407–469. old.

Csodák az életemben

– 40. rész, írta: John N. Loughborough

A dorgálás áldást von maga után

Míg Healdsburgban voltam, kaptam egy másolatot a *California Christian Advocate* közlönyről, amely összevetette a találkozóinkat az 1844-es millerita mozgalom találkozóival.

A szerkesztő a következőket írta: „A múltban beszédet tartottak a sokaságnak, amely kivonult a nyilvános helyekre, hogy halljon a próféciaírákról. Végül kiűzték az Úr eljövételének dátumát, és a szóban forgó napon a temetőkre mentek, vagy felmásztak a háztetőkre a mennyi elragadtatás eseményére szánt ruháikban. (...) Ezt a healdsburgi mozgalmat ugyanazok az ismérvek jellemzik. Az összejöveteleket vezető férfiak sem nem prédikálnak, sem nem imádkoznak.

(...) Eladó könyvek vannak Dánielről és a Jelenések könyvéről. Nem kell attól tartanunk, hogy egy ilyen lelkes lépés bármi maradandót is eredményezne.”

Kis idő múlva, amikor épp a sátorban tartózkodtam, megállt előttünk a postakocsi, és a kocsis tudatta velünk, hogy levelünk érkezett. „A healdsburgi sátorban lakó lelkészeknek” címeztek. Kinyitottam, és elolvastam. „Elnézést kérek, hogy a sátorban lakó lelkészekként szólítottam meg önöket, de nem tudom a nevüket. Valószínűleg olvasták azt a cikket a *California Christian Advocate* legutóbbi számában, amely a healdsburgi sátorban szervezett találkozóikról szól. Ebben a cikkben az áll, hogy önök rendelkeznek könyvekkel a Jelenések könyve témájában. 20 éve tanulmányozom ezt a bibliai könyvet, több levelet küldtem New Yorkba, Philadelphiába és más helyekre, hogy hozzájuthassak egy értekezéshez róla, de nem volt szerencsém bármit is találni. Szeretném, ha elküldenék nekem a Jelenésekről szóló könyveik egyikét a Wells Fargo Express kézbesítési szolgáltatáson keresztül. Átvételkor kifizetem majd az árát. Mélyen lekötelezlek: William Hunt, Gold Hill, Nevada.”

A Szentírás ezt írja: „Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.” Az ellenünk írt újságcikk egy, az igazság keresésére vonat-

kozó felszólítást indított útnak. Több könyvet is csomagoltunk Mr. Huntnek, és elküldtük postán, hogy pénzt takaríthassunk meg. Azután írtunk neki egy hosszú levelet, amelyben magyarázatot adtunk a szerkesztő adventistákat érintő sértéseire, írtunk neki a népünkről és mindarról, amit teszünk. Ajánlottuk a könyveinket és hetilapunkat: a *The Advent Review* és *Sabbath Herald*-ot.

Kevés idővel ezután a Wells Fargo újabb levelet

hozott a nevadai Gold Hillből. A kézbesítő mondta, hogy egy pénzcsomag is vár rám az irodájukban. „Nem hozhattam el, mielőtt alá nem írták, hogy megkapták.”

Mr. Hunt azt írta, hogy elolvasott minden könyvet, és most már másodszor olvassa azokat. Hálás volt, hogy ilyen nagy világosságra talált, és azt állította, hogy teljes mértékben hisz

benne. „Nem szeretném, ha megszakadna a kapcsolatom önökkel – tette hozzá –, ezért arra kérem, hogy amikor elhagyják Healdsburgot, mindenképpen küldjék el az új postacímüket.” Megrendelte a *Review*-t egy egész évre, valamint más könyveket is, amelyeket említettem neki. „Küldök Önöknek 20 dollárt a Wells Fargo-n keresztül. Vegyék el a könyvek árát, és tartsák meg azt, ami marad az összegből.”

Elküldtem neki a könyveket, amiket kért, és közöltem vele, hogy nem akarom megtartani magamnak a pénzt. Hamarosan arra ébredtem, hogy újabb 20 dollárt küldött azzal a céllal, hogy fordítsam a sátorral járó költségekre. A levelezés addig folytatódott, amíg másolatot küldtem neki kiadott nyomtatványainkról, beleértve a *Bizonyságtételeket* is. Válaszul harmadszor is küldött 20 dollárt, és elmondta, hogy hisz tanításainkban, és úgy intézi az üzleti ügyeit, hogy meg tudja tartani a szombatot. Ekkor már tudtuk, hogy nem szabad megriadnunk a szemrehányásoktól.

Történelmi kapcsolat

A szent zene művészete

Az erkölcsi sötétség közepette ismét felragyogott a tisztaság, a szentség és az igazság fénye. A kiválasztott vezető egy fiatal lévita volt, akit csecsemőkorában egy hűséges, imádkozó édesanya nevelt. Gyermekkorát nem szennyezte be az őt körülvevő romlottság.

Sámuel hármassal tisztasággal ruházta fel Izrael Istene: mostantól bíró, próféta és pap volt egy személyben. Egyik kezét a Krisztuséba helyezve, a másikkal pedig a nemzetet irányítva, bölcsen és határozottan kormányzott, hogy megvédje Izraelt a pusztulástól.

Sámuelen keresztül jöttek létre a prófétaiskolák, hogy akadályként szolgáljanak a széles körben elterjedt romlottság ellen, és elősegítsék a fiatalok erkölcsi és lelki jóllétét. Ezek az iskolák nagy áldásnak bizonyultak Izrael számára, mert elősegítették az erkölcsi tisztaságot, amely képes felmagasztalni bármely nemzetet, és alkalmas embereket biztosított arra, hogy istenfélelemből cselekedjenek vezetői és tanácsadói szerepükben. Ennek elérése érdekében Sámuel istenfélő, intelligens és szorgalmas fiatalokból álló csoportokat létesített. Ezeket a fiatalokat a próféták fiainak nevezték. Mialatt közösségben éltek Istennel, tanulmányozták Igéjét és munkáit, bölcsességet kaptak fentről, és szellemi kincsekkel gazdagodtak. A tanítók nemcsak az isteni igazságokban voltak jártasak, hanem közösségben éltek Istennel, és megkapták a Szentlélek különleges ajándékát is. Az emberek tisztelték őket és bíztak bennük, tanításaikban, hűségükben.

Sámuel idejében két ilyen iskola létezett, az egyik Rámában, ahol a próféta háza volt, a másik pedig Kiját-Jeárimban, ahol abban az időben a frigyláda volt. Illés korában ezek az intézmények további két iskolával bővültek Jerikóban és Bételben, később pedig Samáriában és Gilgálban is továbbiakat alapítottak.

A tanulók gazdálkodtak, földműves és kézműves munkából tartották fenn magukat. Izraelben nem tekintették ezt furcsának vagy megalázónak, sőt ellenkezőleg: bűncselekménynek számított, ha anélkül hagyták felnőni a gyerekeket, hogy megtanították volna nekik valamilyen hasznos mesterséget.

Isten parancsának engedelmeskedve minden gyermeknek megtanítottak legalább egy mesterséget, jól lehetett ezt a szent szolgálatra való nevelésük követte. A hitoktatók közül sokan kétkézi munkával tartották el magukat. Még Krisztus után sem gondolta senki megalázónak, hogy Pál és Akvila sátrak készítésével biztosították maguknak a megélhetést.

Ezekben az iskolákban Isten törvénye, a Mózesnek adott utasítások, a szent történelem, illetve a szent zene és költészet képezték a főbb tantárgyakat...

Isten Lelke a szent prófécia és énekek által érzékelhetően megnyilvánult a szemináriumokon. Egyik alkalommal próféták sokasága találkozott Saullal „az Úr hegyén”, nem messze Gibeától. Zsoltároskönyvek és csörgődobok voltak náluk, illetve sípok és hárfák. A Szentlélek hatására ezek az emberek hangszereken és énekkel dicsérték Istent, illetve prófétáltak. Az Úr Lelke és átformáló ereje Saul is megszállta, így velük együtt prófétált.

A prófétaiskolákban szorgalmasan művelték a zene művészetét. Nem hangzottak el komolytalan keringők vagy énekek, amelyek az embert dicsérték volna, vagy elvonták volna a figyelmet Istentől, hanem szent, ünnepélyes, Istent dicsőítő énekek emlékeztettek az Úr nevének erejére és munkáinak csodálatos voltára. Ily módon a zene azt a szent célt szolgálta, hogy nemes, tiszta és felemelő dolgokra terelje a hallgatók gondolatait, és felébressze a lélekben az Isten iránti hálát és odaadást.

Mennyire mások azok a célok, amelyekért ma a zenei tehetségek gyakran elköteleződnek! Hányan használják ezt az ajándékot önmaguk tiszteletére és felmagasztalására ahelyett, hogy Istent dicsőítsék! A zene szeretete arra készíti a lelkileg hanyagokat, hogy világi összejöveteleknek és kedvteléseknek hódoló csoportokhoz csatlakozzanak, ahová Isten

gyermekeinek tilos a bejárásuk. Ily módon az, ami helyesen felhasználva nagy áldást jelent, Sátán egyik legsikeresebb eszközévé válhat, mert elvonja az emberek figyelmét Istentől és az örökkévaló dolgokról.

A mennyei udvarokban fontos szerep jut az Istenet dicsőítő zenének. Törekednünk kellene arra, hogy énekeink által közelebb kerüljünk a mennyei kórusok harmóniájához. Gyakran megesett, hogy szabályosan szenvedést okozott bizonyos amatőr hangok hallgatása, amelyek magas hangon szó szerint kiabálták egy-egy dicshimnusz szavait. Milyen alkalmatlanok ezek az éles vagy rekedt hangok Isten ünnepélyes és örömteli tiszteletére! Ilyen alkalmakkor nagyon vágyom néhány fülledgőre, és erős késztetést érzek arra, hogy elmeneküljek, így mindig örülök, amikor véget érnek ezek a fájdalmas megnyilvánulások.

Azok, akik az istentisztelet részévé szeretnék tenni az énekeket, válasszanak olyan himnuszokat, amelyeknek alkalomhoz illő a kíséretük, nem keltenek temetési hangulatot, hanem vidámak, ugyanakkor

ünnepélyesek is. Az énekhangot ki kell fejleszteni, megszelídíteni és alávetni a szent célnak.

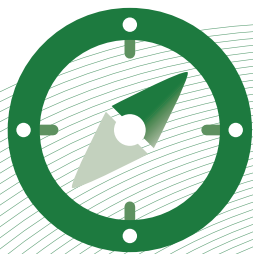
Az énekhang megfelelő képzsét az oktatás fontos részének kell tekinteni. Az énekesnek gyakorolnia kell, hogy minden szót külön-külön énekeljen ki. Nem szabad megfélekezni arról, hogy a zene előadásának módja az istentisztelet részeként épp úgy az imádat megnyilvánulásának számít, mint az imádság. A szívnek éreznie kell a szavak értelmét, és ennek megfelelően kell kifejezésre juttatnia azokat. A szülőknek nem kellene olyan zenetanárt alkalmazniuk gyermekeik tanítására, aki nincs tisztelettel a szent dolgok iránt, és nem lenne szabad táncot vagy komolytalan dalokat tanulniuk és gyakorolniuk.

Milyen nagy a különbség az ősidők Isten felügyelete alatt működő iskolái és a mai modern oktatási intézményeink között! Kevés olyan iskola létezik, amelyet nem a világ normái és szokásai irányítanak. Kevés olyan iskola működik, amelyben a szülők nem csalódnak.

– *The Signs of the Times*, 1882. június 22.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan gondoskodott Sámuel arról, hogy Izrael megmeneküljön a pusztulástól? _____
2. Sorolj fel néhány módot arra, ahogyan a prófétaiskolák áldássá váltak Izrael számára! _____
3. Melyek voltak a prófétaiskolákban tanult főbb tantárgyak? _____
4. Jellemezd azt a zenét, amelyet nem lehetett hallani a prófétaiskolákban! _____
Jellemezd azt a zenét, amelyet hallani lehetett ezekben az iskolákban! _____
5. Hogyan használja Sátán a zenét az egyik legsikeresebb eszközként emberek gondolatainak elterelésére, hogy azok ne Istennel és az örökkévaló dolgokkal foglalkozzanak? _____
6. Mire törekedjünk a dicsőítő énekek gyakorlása során? _____
7. Hasonlítsátok össze a jó és a rossz zenét! _____

A hit fejezetei

Timmy lába

Joella Thea

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Tip, top, tip, top. Meghallva a padlón végigvonuló mezítlábas lépéseket, felnéztem a reggeli tanulmányomból, és egy kis fejet láttam a nappali széke fölé emelkedni. A négyéves Timmy nyitva találta a hátsó ajtót, és benézett, hogy lássa, van-e almám, amit megehetne reggelire. Hamar rájöttem, hogy nagyobb problémája is van, mint az üres gyomra – Timmy sántított.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Épp a biciklin ültem a barátommal, amikor egy másik közel jött hozzánk, és beszorult a lábam a kettő közé.

Megvizsgáltam a lábát. A jobb sarka oldalsó részéről hiányzott egy bőrdarab. Koszos is volt, és tudtam, hogyha nem teszek valamit, könnyen elfertőződhet.

Ígértem Timmynek egy almát, azzal a feltétellel, ha megengedi, hogy megtisztítsam a lábát.

– De fájni fog! – nyöszörögte.

– Tudom, de kevésbé fog fájni, ha most kitisztítjuk, mintha megvárjuk, hogy rosszabb állapotba kerüljön – válaszoltam.

Találtam egy vödröt, amit alaposan kimostam. A férjem leült vele a kanapéra, és a képes Bibliát lapozgatták, mialatt én a konyhában dolgoztam, és a rettegett kezelésre készültem. Mielőtt szóltam volna Timmynek, hogy készen állok a feladatra, felszeleteltem egy almát, remélve, hogy eltereli majd a figyelmét a lábáról. Látszott rajta, hogy fájt neki a művelet, de bátor fiú volt, és rövid időn belül sokkal tisztább lett a lába. Betadine-t kentem a sebre, bekötöttem a lábát, nehogy napközben újra piszkos legyen, és kiküldtem játszani.

Egy óra eltelte után sikerült befejeznem az Isten-nel való közösségnek szentelt alkalmat. Kinyitottam a Bibliámat János 14-nél, és belenéztem a naplómba is, hogy lássam, hol hagytam abba az elmélkedést. Elolvastam az utolsó mondatot, amit írtam: „Uram kérlek, segíts, hogy bemutathassalak Téged ma mások előtt a szavaim által.”

Épp arra kértem Istent, hogy használjon fel, és legyen alkalmam kimutatni mások irányába az Ő szeretetét, amikor betoppant hozzánk Timmy. Lehajtottam a fejem. „Köszönöm, Uram, hogy megadtad nekem ezt a lehetőséget, hogy a Te kezed és szád legyenek, és segítsek ezáltal a gyermekeden.”

Ez két nappal ezelőtt történt. Most Timmy na-

ponta kétszer eljön hozzánk, hogy kimossam a sebet, fertőtlenítssem és újra bekötözzem a lábát. Talált egy gumikacsát a pulton, és örömmel játszik vele a vízben. Ez jó móka, és sikeresen elterelte a figyelmét fájo lábáról.

Kérlek, imádkozzatok Timmyért és a nagyszüleiért, akik gondoskodnak róla! Imádkozza-

tok, hogy lássák meg ők is azt az Istent, aki elég erős ahhoz, hogy gondoskodjon a kisfiukról! Imádkozzatok a szüleiért, akik elvitték a templomba, és madzaggal kötötték meg a csuklóját, hogy ezáltal megvédjék a gonosz szellemektől! Imádkozzatok azért, hogy egy olyan Istent lássanak meg általam, aki hatékonyabb gyógyító munkát végezhet, mint valamennyi templom valamennyi madzagja! Imádkozzatok, hogy Isten könnyítsen ezeken a terheken, és segítse meg ezt a kisfiút, hogy tanúvá váljon ebben az országban!

„Az Úr a Pásztorom, Jó Pásztor Ő.
Nyájával arra jár, amerre várva vár
A forrás hús vize, s a zöld mező.

Ha Ő a Pásztorom, semmi sem árt.
Törődik énvelem, vigyáz rám szüntelen,
Követem lábnyomát, mindenén át.”

© 2015 Adventist Frontier Missions (AFM). Ha szeretnél többet megtudni az AFM, illetve ha igényelni szeretnéd az ingyenes havi folyóiratot, amely tele van érdekes missziós történetekkel a „frontvonalról”, és ha szeretnéd megtudni, hogyan segíthetsz az evangélium továbbításában azok számára, akikhez még nem jutott el a megváltási üzenet, látogass el a www.afmonline.org oldalra, vagy hívd a következő telefonszámot: 1-800-937-4236.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynal Sátán prédája leszel.”

Dicsőítő ÉNEKEK

Aranyszöveg | Zsoltár 147:1

„Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog!”

I. RÉSZ

A Biblia számos hangszert említ: húros hangszereket, például a hárfát, a lantot és a cimbalmot; ütőhangszereket, mint a dobok és a cintányérok, és nem utolsósorban a fúvóhangszereket, például a trombitát, a kürtöt és a fuvalát. De valamennyi hangszer közül a legzseniálisabbat és a legszebbet, az emberi hangot, maga Isten teremtette.

A hangszerek többféle célt szolgáltak. A dallam ívét és harmóniát biztosítottak az énekekhez (Zsolt 33:2; 92:1-3), illetve kísérték azokat (2Krón 29:27), vagy parancsot közvetítettek (4Móz 10:1-9). Emellett a lélek megnyugtatóására (1Sám 16:23), a szív felvidítésére (Zsolt 57) és bizonyos ünnepekről való megemlékezésre (4Móz 10:10) is használták. Isten azt is megparancsolta, hogy a hangszerek tegyék teljessé a templomi zenét (lásd: 2Krón 29:25).

Isten megparancsolta Mózesnek a pusztában, hogy készítsen két ezüstitrombitát, és elmagyarázta

neki a jelzőrendszert, amelyen keresztül utasításokat közölhet a néppel. A használt jeltől függően Mózes összehívhatta az egész gyülekezetet vagy csak a vezetőket; megparancsolhatta a népnek, hogy bontsák le, vagy állítsák fel a sátrakat, sőt harci riadót vagy nemzeti ünnepet hirdető jelet is küldhetett (lásd: 4Móz 10:1-11).

A Biblia néhány érdekes részletet közöl a zenéről és a hangszerekről. Tudtad-e például, hogy Dávid király ciprusfát használt a hangszerek készítéséhez? (2Sám 6:5) Úgy tűnik, hogy hobbija volt a hang-

“ Gyakran nagy áldásokat veszítünk el, mert elhanyagolhatónak tartjuk, hogy dicséretben részesítsük Jótevőnket. Énekelniünk kell neki a szívünkkel és a hangunkkal egyaránt. A dicsének szárnyán a lélek közelebb kerülhet az éghez. ”

– *The Signs of the Times*, 1882. január 26.

TARTALOM | C-41 | OKTÓBER 8.

9 | Dicsőítő énekek

13 | Egy misszionárius bányász

14 | A fiatalokhoz – 1. rész

16 | Ábrahám igazi fia – 1. rész

szerek feltalálása (Ám 6:5). És amikor Salamon kiváló minőségű szantálfát kapott Hiramból, annak egy részét gyönyörű hárfák és más húros hangszerek készítésére használta, melyek később a templomi istentiszteleti szolgálat szerves részévé váltak (lásd: 1Kir 10:11, 12). 1Kir 4:32-ben az is szerepel, hogy Salamon „ezeröt éneket” komponált.

A Biblia nemcsak azt részletezi, hogy milyen típusú hangszereken játszottak, hanem azt is, hogyan játszottak rajtuk. Dávid uralkodásának elején Kenániást, egy lévita vezetőt „az éneklés vezérének” tartották, és „ő igazgató az éneklést, mivel tudós vala” (1Krón 15:22, 27). Egyik feladata az volt, hogy megszervezze a zenét a körmenethez, amely Jeruzsálemba vitte a frigyládát.

Később Dávid 288 levitát választott ki, „mindnyájan tudósok”, akik aztán „citerákkal, lantokkal és cimbalmokkal” prófétáltak az Úr előtt (1Krón 25:1, 7). Ezek a férfiak, akik egyszerre voltak tanárok és diákok, 24 csoportba szerveződtek.

Az istentiszteleteinken bemutatott zene szervezését, szabályozását és vezetését hozzáértő, felkészült és alkalmas zenészeknek kell irányítaniuk. Isten örül, amikor fejlesztjük a zenei tehetségünket, függetlenül attól, hogy a hangunkkal vagy hangszerrel tesszük ezt. Ezáltal ismerjük el igazságát és dicsőségét.

„Válasszatok ki embereket, akik az összejöveteleken az éneket vezetik, és hangszerek kísérik őket. Ne tiltsuk a hangszerek használatát. Gondosan szervezzük meg az istentiszteletnek ezt a részét. Istent dicsőítjük, ha a közös éneklésben a gyülekezet minél több tagja részt vesz. Olyan gyakran egyesüljön a gyülekezet az éneklésben, amilyen gyakran csak lehet.” (*Az evangélium szolgálói*, 357. old.)

Ugyanakkor a zenének nem szabad formálissá válnia, vagy színházi jelleggel bírnia. A zenei vezetők legyenek megszenteltek szívükben és elméjükben, figyelmüket Isten, és nem önmaguk felé fordítva, hogy valódi zenei áldozatot ajánlhassanak fel Neki.

II. RÉSZ

Miért alkotta meg Isten a zenét? „A zene szent célt szolgált. Feladata volt, hogy az emberek gondolatait tiszta, nemes és felemelő dolgokra irányítsa és hogy a lelkekben Isten iránti hálát és tiszteletet ébresszen.” (*Patriárkák és próféták*, 594. old.)

„Első szüleink úgy használták fel a zenét, mint értékes ajándékot, ahogyan Isten eltervezte. Szeretetteljes és dicsőítő énekeik szelíden, tisztelettel emelkedtek az ég felé, az angyalok és a gondtalanul éneklő madarak zenéjével összhangban.” (*The Review and Herald*, 1874. február 24.)

A keresztény élet fő szólama az Istennek hozott dicsőség, még ebben a bűntől megrendült világban is. Az istenfélő zene pedig alkalmas eszköz arra, hogy kifejezzük szívből jövő imádatunkat, és megvalljuk, hogy ki Isten és mit tett értünk. Szereti hallgatni dicsőítő énekeinket. „Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűség és illendő dolog!” (Zsolt 147:1) Az első angyal üzenete is erre szólít fel minket: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget!” (Jel 14:7)

Lehet, hogy nem kívánunk folyamatosan dicsőítő énekeket zengeni. Nyilvánvaló, hogy Pál és Silás sem érezték szükségét annak, hogy énekeljenek, miután épp komoly verést kaptak a börtönben. Éjfélkor mégis „imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent”. (ApCsel 16:25) Ez meglepő, de Krisztus pontosan azt tanította követőinek, hogy ezt tegyék, amikor az üldözéssel szembesülnek. (Mt 5:11, 12) Ha Isten ígéreteibe vetett hitben élünk, és nem az érzéseinkre

hagyatkozunk, akkor képesek leszünk énekelni siránkozás helyett az üldözések vagy megpróbáltatások idején, továbbá reményt és bátorságot nyerünk, sőt áldást jelenthetünk mások számára.

Az isteni sugallat és az ilyesfajta nehéz, személyes tapasztalatok fontos leckét tanítottak Pálnak, amely számunkra is tanulság. Efézus 5:19, 20-ban így bátorítja a keresztényeket: „Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. Hálákat adván mindenkori mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának.”

Semmi sem múlja felül a zsoltárok gyönyörű költészetét! Ezek a legkülönlegesebb dicsőítő énekek, amelyek közül sokat Izrael közkedvelt énekese szerzett. (2Sám 23:1) Mély tartalommal bírnak. Magasztalják Isten törvényének erőit és jellemét, felidéznek a csodálatos dolgokat, amelyeket tett, és megjövendölik azokat a győzelmeket, amelyeket ezután fog elérni. Istenfélő énekeinknek napjainkban is ugyanilyen szépségűeknek és jelentőségteljeseknek kell lenniük.

A hívó ember számára életformát jelent Isten zene általi dicsőítése. Amikor szeretjük Istent, énekekkel szeretnénk Őt dicsérni reggel és este (Zsolt 92: 1, 2).

“Az a hang, amely Isten zenéjét zengi hálaadással, köszönettel telt szívből, sokkal kedvesebb Isten előtt, mint az összes hangszerek zenéje, amelyeket emberi kezek valaha készítettek.” – *Evangelizálás*, 506. old.

Szívesen magasztaljuk Őt más keresztények és más vallású emberek jelenlétében is. (Zsolt 18:49; 111:1)

III. RÉSZ

Mi a szent zene célja? Ha alaposan megfigyeljük a szentély énekeskönyvét, a zsoltárokat, láthatjuk, hogy a zene több különleges szerepet játszott a templomban:

- **Dicsérték Istent tökéletes jelleméért:** „Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, akik hozzád kiáltanak.” (Zsolt 86:5)
- **Hálát adtak benne Istennek azért, amit tett:** „Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, hogy megelégté a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket betölté jóval!” (Zsolt 107:8, 9)
- **Történelmet tanítottak általa:** „Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen, akár csak a mélységes vizekből.” (Zsolt 78:15)
- **Isten törvényét és a próféták bizonyágtételeit magasztalták:** „Az Úrnak törvénye tökéletes, meg-eleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcssé teszi az együgyűt.” (Zsolt 19:8)
- **Jövőbeli eseményeket jövendöltek meg:** „Átlyukasztották kezeimet és lábaimat. (...) Megosztoznak ruháimon, és köntösömmre sorsot vetnek.” (Zsolt 22:16, 18)
- **Az Istenbe vetett bizalomra és hitre bátorítottak:** „Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.” (Zsolt 18:4)
- **Bűnbánatot és bűnvallomást fejeztek ki vele:** „Vétkemet bevallám néked, bűnömöt el nem fedeztem. (...) és te elvetted rólam bűneimnek terhét.” (Zsolt 32:5)
- **Útmutatásért könyörögtek:** „Vezess engem a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged.” (Zsolt 25:5)

„Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jóságáról és hatalmáról. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: »*Aki hálaival áldozik, az dicsőít engem.*« (Zsolt 50:23) Izráel népe szent énekekkel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekelték ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni »*e földön*« Isten útját, és »*minden népek közt*« szabadítását (Zsolt 67: 3).» (*Krisztus példázatai*, 298. old.)

Dávid kiválasztott néhány lévitát, akik „prófétájanak citerákkal, lantokkal és cimbalmokkal (...) az Úr tiszteletére és dicséretére” (1Krón 25:1, 3). Így Dávid hatékony eszközt nyújtott Isten Igéjének közvetítésére.

Mivel „[a]z ének az egyik leghatásosabb eszköz arra, hogy bevéssé a szívekbe a lelki igazságokat” (*Evangelizálás*, 500. old.), a templomi szolgálat részévé lett. Ugyanebből az okból kifolyólag a zenének napjainkban is Isten Igéjét kell közvetítenie, és a jelenvaló igazságot sugallnia.

Lehetséges-e, hogy jó zenét játszunk, és annak még sincs haszna? Határozottan. A zsoltáíró azt tanácsolja, hogy: „énekeljete bölcseséggel”! (Zsolt 47:8) Ahogyan semmi eredménye nincs annak, ha csak idézzük a Tízparancsolatot anélkül, hogy elgondolkodnánk annak jelentésén és a gyakorlatba ültetés lehetőségén, ugyanúgy annak sincs eredménye, ha vallásos zenét adunk elő, de nem értjük, amit énekelünk, és nem is alkalmazzuk azt a gyakorlati életben. Pál megerősíti ezt az igazságot: „énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is” (1Kor 14:15). Amikor énekelünk, az agy magasabbrendű funkcióinak (mint a gondolkodás vagy a döntés) aktívan részt kell venniük a tevékenységben. Emellett a zenész elméjének összhangban kell lennie a Szentlélekkel. Ha így énekelünk, akkor az angyalok is velünk énekelnek. „Ének szálljon az oltár égő paraszától megtisztult ajkakra... Az angyali seregek csatlakozni fognak azokhoz, akik

lélekkel és értelemmel énekelnek.” (*Manuscript Releas*, 6. köt, 318. old.)

Az istenimádat mit sem használ számunkra, ha csak pusztán külsőség, legyen szó akár személyes áhítatról, akár családi körben vagy nyilvánosan elhangzó imáról. „Sokan szép énekeket énekelnek az összejöveteleken arról, hogy mit fognak tenni és mire készülnek, egyesek viszont nem teszik meg ezeket a dolgo-

kat, ők nem énekelnek sem lélekkel, sem értelemmel. Következésképpen semmi haszna annak, hogy olvassák a Bibliát, mert nem alkalmazzák azt az életükre nézve, és nem is ültetik gyakorlatba.” (*The Review and Herald*, 1892. szeptember 27.)

Isten azt akarja, hogy a szent zene a hasznunkra váljék. Nagy áldásban részesít minket, valahányszor gyakoroljuk az igazságot, amelyről énekelünk.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Soroljatok fel néhány olyan hangszert, amely a Bibliában is szerepel! Zsolt 150:1-6 _____

Milyen hangszereket használtak a 4., 5., 6. és 8. zsoltár előadásához? Nézzétek meg a zsoltárok elején olvasható megjegyzéseket! _____

2. Emeljétek ki néhány előnyét annak, ha rendezetten és hozzáértéssel adjuk elő a vallásos zenét! _____

II. RÉSZ

3. Hogyan használható fel a zene az első angyali üzenet hirdetésére? _____

4. Gondoljatok egy alkalomra a közelmúltból, amikor nem éreztétek szükségét az éneklésnek! Hogyan segített rajtatok, ha végül mégis az éneklés mellett döntöttetek? _____

Milyen énekek illenek az istentiszteleti alkalmakhoz? _____

III. RÉSZ

5. A tanulmány a zsoltárok 8 különböző szerepét emeli ki. Lapozzátok fel a Zsoltárok könyvét, és találjatok még egy további példát mindegyik szerepre! _____

6. Gondoljatok azokra az énekekre, amelyeket a gyülekezetben vagy a családi áhítatok alkalmával szoktatok énekelni! Hogyan tudnátok több megértéssel énekelni azokat azért, hogy az elénekelt üzenet a gyakorlati életetekben is láthatóvá váljék? _____

További tanulmányozásra: *Nevelés*, 159–168. old.

Csodák az életemben

– 41. rész, írta: John N. Loughborough

Egy misszionárius bányász

Szeptember 3-án Santa Rosában aláírták az egyház tulajdonának birtokjogát fenntartó társaság megalapítási dokumentumait. Ezt követően lehetőség nyílt egy imaház felépítésére a városban. Ez lett az első hetednapi adventista gyülekezet, a Sziklás-hegységtől nyugatra. Ezután sátrunkkal hét mérföldre költöztünk Szevasztopotól nyugati irányban.

Október 11-re terveztük az új, Santa Rosa-i gyülekezet alapjainak lefektetését. Amikor feleségemmel a megbeszélte időre odaértünk, döbbenet tapasztaltuk, hogy az alapot már letették, és a padlógerendák is a helyükön voltak. A testvérek elmagyarázták: „Korábban értünk ide, és gondoltuk, hasznosabb elkezdünk a munkát, mint egyszerűen megvárunk, amíg 9 óra lesz.” „Rendben van – válaszoltam –, de ha a szemeim nem csalnak, az épület, amelynek nekifogtatok, hosszabb 50 lábnál. Nem arról volt szó, hogy 30 × 50-esre csináljuk?”

Walker úr, a főépítőész, így válaszolt: „Amikor lemértük az 50 lábat, úgy láttuk, hogy túl kicsi lesz, szóval úgy döntöttünk, hogy még adunk 10 lábat hozzá, és vállaljuk a költségeket.”

„Kaliforniai nagylelkűség!” – nevettem.

November elejére befedtük az épületet. Elhoztuk a sátorból a székeket, és november 21-én meg is tartottuk az első összejövetelünket. Bourdeau lelkész a 122. zsoltár első versére alapozta a beszédét: „*Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába!*” Néhányan attól tartottak, hogy túl nagy imaházat építettünk, de az már az első napon zsúfolásig megtelt. Az istentiszteletet követően négy személy keresztkelgett meg a Santa Rosa folyóban. Hewitt testvér megengedte, hogy az egyik házába költözzünk, és november 26-án megszületett a kislányunk, Patience.

1871. április 8. és 10. között került sor egyesületünk gyűlésére Santa Rosában. Velünk volt Merritt Kellogg is, aki épp akkortájt költözött ide. Ez pont jól jött ki így, mert Bourdeau lelkész azt tervezte, hogy visszatér keletre, hogy a francia nép körében végezzen missziómunkát. Hogy pénzt takaríthassunk meg, San Franciscóba való érkezésünket követően egy családként éltünk együtt. Meglepő eredményt fedeztem fel, amikor a könyvelést végeztem. A könyveladások utolsó fil-
lérig fedezték a New York-i utazásunkat!

Május 5-től kezdődően Merritt Kellogggal együtt találkozókat szerveztünk a bloomfieldi sátorban. A látogatottság és az érdeklődés remek volt egészen június 9-ig, amikor kitört a himlőjárvány. Dr. Kellogg felhasználta orvosi ismereteit az érintettek otthonában. Kedvessége és sikeres kezelése jó benyomást, sőt érdeklődést keltettek az egészségügyi üzenetünk iránt. Június 25-ig elmúlt a veszély, mi pedig folytattuk az összejövetelek szervezését.

Amikor az összejövetelek második sorozatát tartottuk Bloomfieldben (decemberben), észrevettük, hogy egy idegen különös figyelemmel kísér minket. Az egyik gyülekezeti tag aztán bemutatott minket egymásnak: „Itt van egy férfi Nevadából, aki velünk lakik a panzióban, és beszélni szeretne veled.”

„A neve pedig William Hunt – mondtam –, és 1869 júliusa óta levelezek vele.”

„Valóban én vagyok – válaszolta az idegen. – Szerettem volna néhány napot itt tölteni, mielőtt elhagynám az Egyesült Államokat.”

Öt napot töltött Bloomfieldben, és mielőtt elutazott volna, kért egy készletet a próféciaák magyarázatáról szóló ábrákról, illetve az összes olyan könyvet, amelyeket korábban nem sikerült beszereznie. „Új-Zéland felé fogok hajózni, és ha ott nem nyílik meg előttem az út, akkor a dél-afrikai gyémántbányák felé fogom venni az irányt.”

Miután kifizette a nyomtatványokat, a kezembe nyomott egy tízdolláros aranypénzt, és ezt mondta: „Valószínűleg nem látjuk egymást többé, de egy idő után hallani fogsz felőlem. Az Úr segítségével hűségesen alá fogom vetni magam az igazságnak.”

Megjegyzés: William Hunt elutazott a Kimberley-i gyémántbányákhoz, ahol az irodalom segítségével egész Dél-Afrikában ismertté tette a Hetednapi Adventista Egyházat.

Történelmi kapcsolat

A fiatalokhoz – 1. rész

A fiatal szombattartók élvezethajhászásra adták magukat. Láttam, hogy húsz közül egy sem tudja tapasztalatból, mi a vallásosság. Szüntelen azt keresik, ami a változatoság utáni vágyukat kielégíti – a szórakozást. Ha jobb belátásra nem térnek és fel nem ébrednek, hogy szívből elmondhassák: „*Kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt*” akkor nem méltók hozzá, s lemondanak az örök életről.

A fiatalok, noha istenfélőnek tartják magukat, általában borzasztó tévedésben élnek. Megszenteletlen életük meggyalázza a keresztény nevet, példájuk pedig csapdának bizonyul mások számára. Akadályozzák a bűnösöket, mert alig különbek a hitetleneknél. Övék Isten szava, mégsem engedelmeskednek figyelmeztetéseinek, tanításainak, intéseinek, fenytéseinek. Figyelmen kívül hagyják az engedelmesekhez és hűségesekekhez intézett bátorításokat és ígéreteket is. Isten valamennyi ígérete feltételhez kötött – alázatos engedelmességhez. A fiataloknak egyetlen példaképet adott. Mégis mennyiben hasonlít életük Krisztus életéhez? Aggaszt, amikor mindenfelé tanúja vagyok a fiatal férfiak és nők felületességének, noha vallják, hogy hisznek az igazságban. Isten nincs jelen gondolataikban. A fejük tele van bolondságokkal. Beszédük hiábavaló és üres. Jó fülük van a zenéhez. Sátán tudja, melyik érzéküket izgassa, hogy serkentse, lekösse és elbűvölje gondolataikat, hogy ne vágyjanak Krisztus után. Hiányzik belőlük a vágy Isten ismerete és a kegyességben való növekedés után.

Az Úr közölte, hogy a fiataloknak magasabbra kell törekedniük, s Isten szavát megtenni tanácsadójukul és irányítójukul. Súlyos felelősség nyugszik rajtuk, melyet ők könnyen vesznek. Otthonaikban a zene ahelyett, hogy megszentelődésre és lelkiiségre buzdítana, eltereli gondolataikat az igazságról. Semmitmondó énekek és aktuális slágerek tetszenek nekik. A zenélés felemészti az időt, melyet imára kellene szentelniük. A zene nagy áldás, ha nem fordít-

ják rosszra, de borzasztó átok, ha helytelenül használják. Felizgat, de nem adja meg az erőt és bátorságot, amit a keresztény csak a kegyelem trónjánál talál meg, amikor alázatosan felterjeszti kéréseit, és erős kiáltással és könnyhullatással könyörög a mennyei erőért, hogy szilárd legyen ellenállni a gonosz hatalmas kísértéseinek. Sátán fogságba vezeti a fiatalokat. Jaj, mit is mondhatnék, hogy megtörjem az elvakultságot! A ravasz csábító vonza a kárhozatba őket...

Az Úr számos bibliaszövegre felhívta figyelmemet, melyek világosan leírják Isten fiatalokkal kapcsolatos akaratát. Az ítélet napján szembe kell nézniük a félreérthetetlen tanításokkal. Mégis húsz közül egy fiatal férfi vagy nő sem akad a jelen igazság hitvallói közül, aki engedelmeskedne e bibliai tanításoknak. A fiatalok nem olvassák eleget Isten szavát, hogy tisztában legyenek, mit vár el tőlük. Pedig ezek az igazságok fogják megítélni őket az Úr nagy napján, amikor a fiatalokat és az öregeket földi életük tettei szerint jutalmazza...

Sátán örül, ha a fiatalok figyelmét el tudja terelni Istenről. Így fölébük kerekedhet, s mivel nem készültek fel a támadásra, kelepébe ejti őket. Nincsenek tudatában, hogy mindenható mennyei Mesterük megjegyyez minden tettet, minden szót. Viselkedésük, de gondolataik és szívük szándéka is pontosan feljegyzésre kerül. Jellemük erkölcsi hibái fedetlenül állnak az angyalok tekintete előtt, s az ítélethozatalnál hű képet nyújtanak valamennyi torzultságukról. A hiú, hiábavaló mondatok mind ott állnak a könyvben.

Ott állnak a hamis szavak is. A megtévesztő tetteket, melyek indítékai rejtve voltak az emberek szeme előtt, az Úr mindent látó szeme felismeri. Minden önző tett nyilvánvaló odafönn.

A fiatalok általában úgy viselkednek, mintha a próbaidő becses órái, míg a könnyörület várakozik, egyetlen hosszantartó szabadidő lenne, s mintha földi életük egyedüli célja az izgalmak végtelen sorával tarkított szórakozás lenne. Sátán különleges erőfeszítéseket tesz, rávenni őket, hogy világi szórakozásokban leljék örömüket, s azzal mentegessék magukat, hogy e szórakozások ártalmatlanok, ártatlanok, sőt, fontosak az egészségük számára...

Sátán nehéznek mondja a megszentelődés ösvényét, a világi élvezetek ösvényét viszont virágokkal hintettnek. Hamis és hízogó színekkel ecseteli előttek a világ örömeit. Romlott természetünk egyik leg-

erősebb vonása a hiúság, és tudja, hogy ezen a területen eredményesen csábíthat. Eszközein át hízelegni fog nektek. Dicséretben lehet részetek, ami kielégíti hiúságotokat, s növeli bennetek a büszkeséget és önérzetet. Így azt gondolhatjátok, hogy ily tehetséggel és szépséggel felruházva nagy kár lenne kijönni a világból, kereszténynek lenni, és meghalni mind dicséretük, mind bírálatuk számára. Sátán súgja, hogy ily képességekkel nagyon élvezni tudnátok a világ örömeit. Ámde gondoljátok meg, mivé lesznek végül a világ örömei; és amit vettek, azt kell majd aratnotok is. Túl értékes lenne a személyes szépség, tehetség és képességek, hogy Istennek szenteljük őket? Neki, aki teremtet, és percről-percre vigyáz ránk? Túl becsesek, hogy Istennek ajánljátok azokat?

– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 496–503. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Hányan tudják a fiatal szombattartók közül, hogy mit jelent a tapasztalatban megnyilvánuló vallásosság?

Keressétek meg a „tapasztalat” szót a szótárban, és magyarázzátok meg, mit jelent a tapasztalatban megnyilvánuló vallásosság! _____

Mit keresnek folyamatosan ezek a fiatalok? _____

Hogyan nyerhetik el az örök életet? _____

2. „A fiatalok noha istenfélőnek tartják magukat, borzasztó tévedésben élnek.” Jellemezzétek ezeket a fiatalokat!

3. Mit kellene tennie a zenének az otthonainkban? _____

Viszont mit tett ehelyett? _____

4. Hányan hallgatnak a fiatalok közül (akik pedig azt állítják, hogy a jelenvaló igazságot támogatják) a Biblia tanításaira, amelyek világosan bemutatják Isten akaratát? _____

5. Minek örül Sátán? _____

6. Általában hogyan viselkednek a fiatalok? _____

7. Sátán jobbnak és könnyebbnek tünteti fel az utat, amit kínál. De mit kellene figyelembe vennünk? _____

A hit fejezetei

Ábrahám igazi fia – 1. rész

Barnabas Hope

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Szólítsatok Izmaelnek. Néhány évvel ezelőtt – nem számít, hogy pontosan mennyi ideje –, amikor még kevés ismeretem volt az advent népről és semmi sem érdekelt különösebben a hitükkel kapcsolatban, épp visszafordultam a pénteki imáról, hogy folytassam sivár munkámat.

Keletről származom. A sivatag porában születtem, nőttem fel és játszottam gyerekkoromban. Ugyanabban a porban, amelyet Ábrahám próféta lemosott a lábáról Hárán forrásainál. Igen, Hárán még mindig egy oázis – nedves és csodálatos föld egy nyomorúságos sivatag szélén.

Most messze vagyok Hárántól, és a gyerekkoromtól még távolabb. Boldogságom forrásai kiszáradnak, miközben végtelen órákat töltök egy régi betonépület ajtajában. Kapus vagyok. Minden nap nézem, ahogy az emberek és az autók elhaladnak mellettem, mint a sós tenger hullámai. Kíméletlen unalom száll a lelkemre, és nyomaszt a haszontalan munka névtelensége. Nincs ennél nagyobb értelme az életnek? Nézem a férfiakat, akik taxi után néznek, az élettől nyüzsgő járdát és a várost, amely sohasem alszik. Vajon mit gondolnak ők erről? Kifejezéstelen tekintettel és egy nagy kérdéssel az elméjükben szívják a cigarettájukat; egy kérdéssel, amely engem is foglalkoztatott egészen addig a bizonyos pénteki napig, amikor egy adventista belépett az épületbe, és egyúttal az én világomba is.

Külföldi volt és Barnabásnak hívták. Megkedveltem attól a pillanattól kezdve, hogy együtt ültünk egy üres lakásban, és elmondta nekem, hogy templommá szeretné alakítani. Ha azt mondta volna, hogy mendencét ás a lakásban, sem lepődtem volna jobban meg. Amikor ötödik alkalommal találkoztam vele, megcsókolt mindkét arcomon, és egy elegáns zsebkéssel ajándékozott meg – bármilyen nyilvánvaló ok nélkül. Kedveltem volna őt az ajándék nélkül is, és úgy tűnt, hogy Hárán forrásai újra csörgedezni kezdtek bennem.

Néztem, ahogyan Barnabás munkához lát, és szent imahellyé alakítja a 80 láb magasságban található pizkos barlangot. Meglepődtem, amikor láttam, hogy kövekkel, betonnal, fával és acéllal dolgozik. Feltételeztem, hogy tanult ember, ugyanakkor úgy tűnt, hogy

hozzaértéssel kezeli a kőműveskanalat és a kalapácsot. Ha egy török ember az ő tanulmányaival rendelkezett volna, sohasem nyúlt volna ezekhez a dolgokhoz.

A legszokatlanabb azonban mégsem az volt, hogy ezekkel a szerszámokkal dolgozott, hanem az, ahogyan az emberekkel dolgozott. Egyformán nézett az utca minden emberére, ugyanazzal a reménysugárral a szemében, mintha mindegyikükben látna valami figyelemreméltót. Sokat gondolkodtam ezeken a dolgokon, mialatt a helyemen tartózkodtam.

Miközben a templomon dolgozott, Barnabás megkérdezte, hogy ismerem-e festőket. Ismertem egyet, bár nem közelről, és őt ajánlottam neki. Alinak hívták. Barnabás felvázolta a terveit, Ali pedig önmagát jelölte ki az osztálytermekhez szükséges falak építésére.

Hogy rövidítsem a történetet: Ali becsapta Barnabást. A komor tetre akkor derült fény, amikor Ali, Barnabás és én szemtől szemben ültünk abban a szobában, ahol a lopás történt. Miután sok embert láttam már vérengzeni egy ilyesfajta bűncselekményt követően, azt gondoltam, hogy Barnabás bosszúja is robbanni fog. Végso soron minden emberben létezik valami, ami a bíró és a hóhér szerepére vágyik, amikor igazságtalanság éri. De ahelyett, hogy helyet engedett volna az ördögnek a lelkében, Barnabás világos előadást tartott Alinak a megbocsátásról, aztán megszorította a kezét, az ajtóhoz vezette, és elköszönt tőle. Sohasem láttam ilyen szokatlan és nemes dolgot korábban. Hallottam Jézusról, és most íme, egy demonstráció róla! Azután Barnabás vidáman nekilátott a rosszul végzett munka kijavításához.

Attól tartottam, hogy mivel én ajánlottam Alit, ez közénk fog állni, de a megbocsátás szönyege, amelyet Barnabás kiterített, olyan nagy volt, hogy nekem is jutott rajta hely. Úgy éreztem, most rajtam a sor, hogy viszonzom valamivel ezt a barátságot. De mit adhatnék egy kereszténynek ajándékba?

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynyal Sátán prédája leszel.”

Zene A TEMPLOMBAN

Aranyszöveg | Zsolt 27:6

„Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, akik körültem vannak, és én az ő sátorában örömaldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.”

I. RÉSZ

Avokális és a hangszeres zene fontos része volt a zsidó nemzet életének. Számos feljegyzést találunk a Bibliában arról, hogy milyen módon használták az izraeliták az örömről kifejezésére különféle körülmények között, beleértve az istenimádatot, a nemzeti jólét ünneplését és a katonai győzelmeket.

Az első írásos feljegyzést Isten népének énekléséről a Vörös-tengerből való csodálatos menekülést követően olvashatjuk. Az emberek a hálájukat fejezték ki a diadalmas énekben. Milyen bámulatos kórus volt ez, amelyben milliónyi hang egyesült dicsőítve Istent! A Szentlélek ihletésére Mózes a férfiakat vezette, Miriám pedig a nőket, és a következőket énekeltek: „Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Énekelek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szaba-

dítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom.” (2Móz 15:1, 2)

Hasonlóképpen Debora és Bárák is győzelmi énekkel ünnepelte Sisera seregének vereségét (lásd: Bír 5. fejezet). Az asszonyok énekkel köszöntötték Dávidot és Saul a filiszteusok elleni győztes hadjárat után. Ez az ének azonban sajnálatos módon felkeltette Saul féltékenységét Dávid iránt, mert a nők többre becsülték őt, mint a királyt (lásd: 1Sám 18:7, 8).

“ Istent olyan dicsőítő énekek magasztalják, amelyek szeretettel és odaadással teli szívből származnak. ”

– Bizonyosságtételek, 1. köt., 509. old.

TARTALOM | C-42 | OKTÓBER 15.

17 | Zene a templomban

21 | Egy tökéletesen időzített tanúságtétel

22 | A fiatalokhoz – 2. rész

24 | Ábrahám igazi fia – 2. rész

Egy alkalommal hitből, a megígért győzelemre várva énekeltek diadalmas éneket. Ez akkor történt, amikor „nagy sokaság” vonult harcba Jósafát júdai király ellen. A király „az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában böjtöt”. Az emberek – férfiak, nők és gyerekek – összegyűltek Jeruzsálemben, „hogyan az Urat megkeressék”. Jósafát nyilvános imája után a Szentlélek egy lévítára szállt, aki megjövendölte, hogy az Úr győzelmet ad nekik, és még csak nem is kell harcolniuk!

Másnap, amikor Jósafát és a serege indulásra készen állt, a király a következőket mondta: „Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!” Ezután valami nagyon szokatlan dolgot tett. „Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága”! Miután győzelmesen kerül-

tek ki a harcból, ahogyan azt Isten megígérte, a sereghazatért, és „bemenének Jeruzsálembe, lantokkal, citerákkal és trombitákkal, az Úr házához” (2Krn 20. fejt.).

Az ilyen beszámolók csak halvány tükörképei annak az örömnél, amelyre akkor fog sor kerülni, amikor az igazak végre a mennybe jutnak. Ott „az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejöknél, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj” (Ézs 35:6, 10).

Isten népe diadalmas dicsőítő éneket fog énekelni a menny gyönyörű üvegtengerén, amely a vörös-tengeri jelenetre emlékeztet. „Isten hárfáinak” kíséretével fogjuk énekelni Mózes énekét. „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!” (Jel 15:2-4)

Már most elkezdhetünk örömeinket zengeni azokért a győzelmekért, amelyeket Krisztus adott nekünk itt a Földön, valamint a bűn és a Sátán felett aratott legfőbb győzelmünkért.

II. RÉSZ

A zene fontos szerepet játszott az izraeliták nyilvános istentiszteletein. Ézsaiás 30:29 megemlíti az ünnepeken énekelt énekeket és a fuvola zenéjét, amely „a szív örömet” fejezte ki. A templomban tartott istentiszteletek során fontos szerepük volt azoknak, akik „a gyülekezet sátora előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint” (lásd: 1Krn 6:31, 32).

A zene teljes körű felhasználását a szentélyszolgálatban először Dávid király uralkodása alatt jegyezték fel. Miután a filiszteusok visszaküldték a frigyládát, egy magánházban őrizték. Dávid Jeruzsálemben akarta költöztetni, amiért egy külön körmenetet szervezett. A frigyládát szekérre tették, és elindultak Jeruzsálem felé. „Dávid pedig és az egész Izráel táncolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, citerákkal, hegedűkkel, dobokkal, cimbalmokkal és kürtökkel.” (1Krn 13:8)

Az örömnépet Uzza hirtelen halála szakította félbe. Dávid fájdalommal és félelemmel telve parancsolta meg az embereknek, hogy vigyék a frigyládát egy közeli házba, amely Obed-Edomé volt. Miben állt a tévedés?

Az elkövetkező hetekben Dávid felfogta „az Isten követelményei iránt tanúsított engedelmség szükséges voltát” (*Pátriárkák és próféták*, 706. old.). Dávid elismerte, hogy a saját gondolatai alapján költöztette

el a frigyládát anélkül, hogy kikérte volna Isten tanácsát. Úgy viselkedett a frigylárával szemben, amely Isten jelenlétének látható képviselője volt, mint a filiszteusok, és nem úgy, ahogyan azt Isten parancsolta (lásd: 1Sám 6:11; 2Móz 25:14; 1Krn 15:13, 15). Ugyanakkor látta, hogy Isten bőséges áldást árasztott Obed-Edom házára, és elhatározta, hogy újra megpróbálja Jeruzsálemben költöztetni a frigyládát. Három hónappal később újabb különleges körmenetet szervezett. Ezúttal azonban gondoskodott arról, hogy Isten a frigyláda költöztetésére vonatkozó utasításai pontosan be legyenek tartva.

Ahelyett, hogy egy szekérre helyezték volna a ládát, „felvették a lévíták fiai az Isten ládáját úgy, amint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaikra. És monda Dávid a lévíták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, citerákkal és cimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval,

nagy örömmel. (...) És az egész Izrael vivé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és citerákkal.” (1Krón 15:15, 16, 28)

Évekkel később, amikor a Salamon által épített templomot felszentelték, az istentiszteleti zene fontos szerepet játszott az ünneplésben. Próbáljátok meg elképzelni a jelenetet! Míg a fehér ruhás papok ünnepélyesen vitték a ládát az új templomon keresztül a szentek szentje felé, a lévita énekesek „cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal állanak vala napkelet felől

az oltárnál és ő velők százhusz kürtölő pap”. Amikor a papok kijöttek a szentek szentjéből, miután bent hagyták a frigyládát, az énekesek „egyenlőképpen zengeni [kezdték] az Úrnak dicséretére és tiszteletére” (2Krón 5:12, 13). Abban a pillanatban az Úr dicsősége gyönyörű felhő alakjában töltötte be a templomot, és a papok egy ideig nem szolgálhattak emiatt benn.

Pál azt írta, hogy „az élő Istennek temploma” vagyunk (2Kor 6:16). Gyertek, énekeljünk olyan zenét, amely meghívja a Szentlelket, hogy irányítsa az elménket!

III. RÉSZ

A templom felszentelését követően Izrael történelmét hullámvölgyek jellemezték. Időnként elhanyagolták vagy akár teljesen ki is iktatták az istenimádatot. De valahányszor a nép újra imádni kezdte Istent, az énekesek szerepe elmaradhatatlan volt.

Asa király reformjai idején például az emberek „fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni” (2Krón 15:12). Ezt az ünnepélyes ígéretet „trombita- és kürtszók” kísérték (14. v.). Joás király, akinek az uralkodására három gonosz királyt követően került sor, kinevezte Jójadát papnak azért, „hogy áldozni- nek égőáldozatokkal az Úrnak, amint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelete szerint” (2Krón 23:18).

Hasonlóan járt el Ezékiás király is, aki helyreállította az igaz istenimádatot Akház hitehagyása után. Utasításokat adott, és „[é]s beállítá a lévítákat az Úr házába cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán pró-

fétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által”. Azt is megparancsolta nekik, hogy „az Urat dicsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel” (2Krón 29:25, 30).

Számít-e Istennek, hogy hogyan imádják az emberek? Minden bizonnyal. Figyeljétek meg, hogy Isten még a hangszereket is ki akarta választani, amelyekkel az énekeket kísérték az istentiszteleteken. Ezáltal bizonyos határokat szabott az emberi kreativitás imádatban való megnyilvánulásának.

Ezékiás király beszámolójában azt látjuk, hogy a zene legalább két különböző módon volt része a templomi szolgálatnak. Először is, a lévita énekesek a templom bejáratánál álltak, hogy énekekkel köszöntsék a hívőket (lásd: 2Krón 31:2). Ily módon a zene már rögtön a templomba való belépést követően az emberek tanítását segítette elő. Másodszorban zene kísérte a templomi istentisztelet csúcspontját is – az áldozat bemutatását. „És mikor megkezdődött az áldozás, ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izrael királyának szerszámaival. És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen égőáldozatnak vége lőn.” (2Krón 29:27, 28)

Ezen a ponton nemcsak a lévíták vettek részt az éneklésben, hanem a teljes gyülekezet is: „Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, akik körültem vannak, és én az ő sátorában örömalldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.” (Zsolt 27:6) Jézusról is írva van: „Hirdetem a te nevedet az én atyám-

“A zene legyen szép, szívet melegítő és erőteljes. Emeljük föl hangunkat a dicséret és odaadás énekeivel. Ha van lehetőség, hívjunk segítségül hangszereket, és szálljon a magasba Isten elé a magasztos daltam, Istennek tetsző áldozatul.”

– *Bizonyágtételek*, 4. köt., 71. old.

fiainak, az anyaszentegyháznak közepette dicsőretet mondok néked.” (Zsid 2:12)

A babilóniaiak végül lerombolták a templomot. Sok évvel később, amikor Ezdrás visszatért, hogy újjáépítse, 128 lévita énekes volt az őt kísérő csoportban (lásd: Ezsd 2:41). Miután Jeruzsálem falai újra felépültek, a lévita énekeseket meghívták „hogyan véghezvigyük a felszentelést örömmel és hálaadással és énekléssel, cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal” (Neh 12:27).

Mind a bibliai, mind a történelmi leírásokból úgy tűnik, hogy a húros hangszereket gyakrabban használták az ének kíséretére, illetve a templomban történő zenei szolgálat során, míg a cintányérokat és a trombitákat ritkábban, és csak a gyülekezet vezetésére alkalmazták (ezekkel jelezték például, hogy mikor kell elkezdni az éneklést stb.). Ebben a bölcs rendben a hangszeres kíséret sohasem nyomta el az ének üzenetét.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Olvassátok el Mózes és Miriám énekét! (2Móz 15:1-21) Milyen konkrét dolgokért dicsőítette ez az ének Istent?

Olvassátok el Debora és Bárak énekét! (Bírák 5) Hogyan fejezik ki dicsőretüket az Úrnak? _____

2. Olvassátok el 2Krák 20:1-30-at! Foglaltok össze, hogyan használta fel Jósfát a zenét arra, hogy megmutassa Istenbe vetett hitét és bizalmát! _____

Írjátok körül néhány módszert, amelyen keresztül kifejezhetitek Istenbe vetett hiteteket és bizalmatokat a zene segítségével! _____

II. RÉSZ

3. Az éneklés fontos szerepet játszott az istentiszteletben. Találtok néhány olyan zsoltárt (például a 103.), amely illett volna egy ilyesfajta alkalomhoz! _____

Mivel a Szentlélek temploma vagyunk, hogyan használhatjuk fel a hétköznapiakban ezeket a zsoltárokat arra, hogy dicsőséget szerezzünk Istennek? _____

4. Milyen típusú zene fogja meghívni a Szentlelket, hogy testünk templomában éljen? _____

III. RÉSZ

5. Olvassátok el a 2Krák 29:20-36 igeszakaszt, majd soroljátok fel az összes módszert, ahogy Ezékiás a zenét használta ebben a különleges szolgálatban! _____

6. Egyrészt Aszáf szavait énekeltek (2Krák 29:30), aki néhány zsoltárt is szerzett. Keressetek egyet, és olvassátok el!

Csodák az életemben

– 42. rész, írta: John N. Loughborough

Egy tökéletesen időzített tanúságtétel

Június 14-én kezdetét vették a San Francisco-i Market St.-en tartott találkozóink teltházzal. A következő estén megérkezett M. E. Cornell lelkész keletről, hogy segítsen nekem. Július 27-ig folytattuk az összejövételeket – amíg az északnyugati paszszászelek annyira lehűltek, hogy elfogadtuk az ajánlatot, hogy a Sixth Street-i baptista imaházban találkozzunk.

1872. januárjában olyan élményben volt részünk, amely megerősítette a fiatal egyház hitét a prófétaságban. Cornell lelkész függetlenül akart cselekedni, amelyről úgy éreztem, hogy káros lenne ránk és a művünkre nézve. Bármennyire is ártatlannak tűnt, elfogultan bánt egy nővel a gyülekezetből, és ez rosszmájú megjegyzéseket vont maga után a hit ellenségei részéről. Bár nem követtem el erkölcstelenséget, beszéltem vele, és figyelmeztettem, hogy kerülje a rossz látszatát is. Azt válaszolta, hogy ez kizárólag az ő dolga, és azzal sétál az utcán, akivel akar. A gyülekezet idősebb tagjai ezt rossznak látták, szembe fordultak vele, de a fiatalabbak pártját fogták.

A kérdés ezt követően a gyülekezet elé került, és január 27-én, szombaton tárgyalták meg. Úgy döntöttek, hogy vizsgálatot indítanak és intézkednek az ügyben. Bár a látszat nem ezt mutatta, mégis úgy tűnt, elkerülhetetlen, hogy megosztottság legyen a közösségben. Vasárnap reggel 9 órára kitűztek egy megbeszélést. Az éjszaka nagy részét imával töltöttem. 28-án reggel, amikor elindultam a találkozóra, munkatársamat az utcán találtam: sírt. Azt mondta nekem, hogy nem fog eljönni a találkozóra.

– Nem mész el a megbeszélésre? – kérdeztem megdöbbenve. – Miért? A megbeszélésnek a te ügyedhez van köze!

– Tudom – válaszolta –, de hibáztam. Igazad van. Íme egy levél, amelyben leírtam a vallomásomat a gyülekezet számára. Jobb lesz, ha te olvasod fel nekik, és azoknak, akik együttéreznek velem. Jobb, ha nem vagyok jelen.

– De mi történt tegnap óta, hogy ilyen nagy változáson mentél keresztül? – kérdeztem.

– Szombat este a postahivatalban jártam, ahol kaptam egy levelet White testvérnőtől – magyarázta. Ideadta a levelet. – Mondd meg a gyülekezetnek, hogy elfogadom, hogy ez egy tanúságtétel Isten részéről, és bánom.

A következők álltak a levélben: „Cornell testvér! Isten megmutatta nekem, hogy most nagyon diszkrétnek kell lenned a viselkedésedet és a szavaidat illetően. Az ellenségeid figyelnek téged. Nagy gyengeség ez egy

olyan ember részéről, aki tömegeket megmozgató erővel rendelkezik. Tekintettel arra, hogy jelenleg külön élsz a feleségedtől, ha lehetőséget adsz rá, gyanakodva fognak nézni rád, a féltékenység és a hazugság megnyilvánulásai fognak körülvenni. Ha nem vagy óvatos, szemrehányásokat fogsz szítani Isten ügyére nézve, és ezek nem fognak egyhamar eltöröltetni... Sátán arra csábít, hogy bolondot csinálj magadból. Most van az ideje, hogy férfi légy, hogy bemutasd Isten kegyelmét a türelmeden, az erődön, a bátorságodon keresztül... Vigyázz, nehogy kísértésbe ess, hogy nőket tégy a bizalmasaiddá, vagy hogy megengedd nekik, hogy a bizalmasukká tegyenek. Amennyire csak lehet, tartsd magad távol a nők társaságától. Veszélyben leszel.” (23. levél, 1871.)

Csakhogy vissza kell mennünk az időben. Ezt a tanácsot White testvérnő egy 1871. december 10-i látomásban kapta, mialatt Vermontba utazott. December 27-én kezdte el írni a Cornell lelkészről szóló részt, de nem fejezte be. 1872. január 18-án kora reggel erős késztetés ébresztette fel: „Azonnal írd meg a tanúvallomást Kaliforniáról, és küldd el postán. Szükség van rá.” Aztán másodszor is érezte az indíttatást. Gyorsan felkelt, és befejezte a levelet. Reggeli előtt átnyújtotta a fiának, Willie-nek: „Vidd a levelet a postára, de ne tedd a dobozba. Add oda a postafőnöknek, és kérd meg, hogy tegye bele a ma reggel kézbesítésre kerülő levélcsomagba.”

Abban az időben kilenc napba telt, hogy a posta eljusson Michiganból Kaliforniába. Ha a levél egy nappal később érkezik, kétségtelen, hogy a gyülekezet szomorú szakadást élt volna meg. Ha néhány nappal korábban érkezett volna, a gyülekezet nem látta volna meg annak valódi erejét. San Francisco-i gyülekezetünk tagjai azonnal megértették, hogy senki sem tudta volna időben közölni az információt White testvérnővel a nyugati parton, hogy megírhatta a levelet, mivel akkor még nem állt fenn a helyzet. A tanácsadás tökéletes pillanata igazolta a Prófétaság Lelkét a gyülekezetben.

Történelmi kapcsolat

A fiatalokhoz – 2. rész

A fiatalok azt hangoztatják, hogy szükségük van valamire, ami serkenti és leköti gondolataikat. Láttam, hogy öröm rejlik a szorgalomban, és kielégülés a hasznos életben. Némelyek határozottan állítják, hogy munkájuk befejeztével szükségük van valamire, ami leköti az érdeklődésüket. Szellemi foglalkozás vagy szórakozás, amihez gondolataik pihenésül, felüdülésül fordulhatnak a gondok és fárasztó munka közepette.

Keresztény reménység – erre van szükségük!

A vallás megnyugtatja a hívőt, biztosan vezeti az igaz boldogság forrásához. A fiatalok tanulmányozzák Isten ígését, adják át magukat az elmélyedésnek és imának, s rájönnek, hogy ennél jobban nem tölthetik el szabad perceiket. Fiatal barátaim! Szakítsatok időt, s tegyétek próbára magatokat, vajon Isten szeretetében éltek-e? Iparkodjatok biztosítani elhívátásokat és kiválasztásokat. Tetteitektől függ, biztosítjátok-e magatoknak a külön életet.

„Az Ő útjai gyönyörűséges utak, és minden ösvényei békesség.” Az igazak jövője otthona és örök jutalma magasztos és nemes témák. A fiatalok erről elmélkedhetnek. Elmélkedjete a megváltás csodálatos tervéről, a dicsőség királyának végtelen áldozatáról, melyet azért hozott, hogy vérenek érdemei felemeljenek, és az engedelmesség útján végül feljuszatok Krisztus királyi székéhez. Ez a tárgykör kösse le gondolataitokat. Kapcsolatra léphetünk Istennel! Mily csodás kiváltság! Közösségekben élhetünk vele! Mi tehetne emelkedetté, finomíthatna és emelhetne a föld felületes élvezetei fölé? A kegyelem újjáteremti romlott természetünket. Kéjvágyó érzékeinket és állati tulajdonságainkat pedig megfékezi, hogy erkölcsi függetlenséggel álljunk helyt, és arassunk naponta győzelmet. Ez olyan békét nyújt lelkiismeretünknek, melyet csak a becsületes, igaz viselkedés adhat.

Ifjú barátaim, láttam, hogy ilyen elfoglaltsággal és időtöltéssel boldogok lehetnek. Azért vagytok nyugtalanok, mert nem keresitek a boldogság egyetlen igaz forrását. Örökké Krisztuson kívül keresitek azt az örömet, melyet csak Őbenne találhattok meg. Benne

nincsenek csalódott remények. Ima – ó, mennyire elhanyagoljuk ezt a becses kiváltságot! Isten ígésének olvasása előkészíti gondolatainkat az imára. Ez az egyik legfőbb ok, amiért oly kevés a készség bennetek, hogy ima által közelebb húzódjatok Istenhez. Alkalmatlanná teszitek magatokat a szent foglalkozásra a lebilincselő történetek olvasásával, melyek lángra lobbantják képzeleteteket és megszenvedetlen szenvedélységeket. Isten ígéje nemkívánatos lesz, s feleditek az imádság óráját. Az ima a keresztény ereje. Ha egyedül van, akkor sincs egyedül. Tudja, hogy vele van, aki így szólt: „Íme, én veletek vagyok minden nap...”

A fiataloknak épp arra van szükségük, ami hiányzik belőlük: a vallás. Semmi sem foglalhatja el ennek helyét. A hitvallás magában semmi. Bejegyzik nevüket a gyülekezet névsorába, az élet könyvébe viszont nem. Láttam, hogy a fiatalok közt húsz közül egy se akad, aki tapasztalatból ismerné a hitéletet. Magukat szolgálják, mégis Krisztus szolgáinak vallják magukat. Ha a varázslat meg nem törik rajtuk, rövidesen rájönnek, hogy a törvénytaposók sorsára jutnak. Könnyebb utat találtak a lemondásnál és az áldozathozatalnál. Nem tartják szükségesnek, hogy Istenhez erős kiáltással, könnyhullatással kísért buzgó könyörgéssel közeledjenek, hogy elnyerjék bűnbocsátó irgalmát, s az erőt, hogy ellenállhassanak Sátán kísértéseinek. Ennyire nem akarnak komolyak és buzgók lenni. Jól megvannak anélkül is. Krisztus, a dicsőség királya gyakran egyedül ment a hegyre és a pusztába, hogy kiöntse Atyja előtt lelkének kéréseit. De a bűnös, gyöngé ember azt képzei, hogy lehet élni kevesebb imával is.

Krisztus a példaképünk. Élete a jótettek sorozata volt. A fájdalom férfiaként tudta, mi a szenvedés. Sírt Jeruzsálem felett, mert nem akartak megmenekülni, nem fogadták el a váltságot, melyet felajánlott nekik. Nem mentek hozzá, hogy életük lehessen. Vesd össze életed útját Mesteredével, aki hallatlan áldozatot hozott, hogy megmenekülhess. Gyakran az egész éjszakát gyötrő imában a nyirkos földön töltötte. Ti pedig élvezeteiteket keresitek. Hallgassátok a hiábavaló, üres beszélgetést, halljátok a nevetgélést, a bohóckodást és tréfálást! Ez lenne a példakép követése? Hallgasd tovább, említik-e Jézust? Az igazság-e a beszélgetés tárgya? Dicsőítik-e Krisztus keresztségét? A divat, a kalap, a ruha – ezeket említi ez az ifjú vagy az a fiatal nő, vagy a tervbe vett szórakozásukat? Micsoda jókedv! Maguk köré vonják-e az angyalokat, hogy távol tartsák a sötétséget, amellyel Sátán akarja

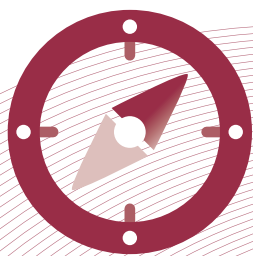
körülvenni őket? Nem vonják. Látod, szomorúan fordulnak el. Könnyeket látok az angyalok arcán. Lehetséges, hogy sírásra fakasztják Isten angyalait? Igen, így van.

Az örök dolgoknak kevés a súlyuk a fiataloknál. Isten angyalai könnyeznek, mikor bejegyzik a tekercsbe a hitvalló keresztények szavait és tetteit. Angyalok lebegnek a ház felett, ahol a fiatalok összegyűltek. Ének- és zeneszó hallik. Keresztények gyűltek itt össze, de mit hallanak? Üres kis nótát, táncterembe illőt. Íme, a tiszta angyalok összéből vonják világosságukat; sötétségbe borul a hajlék, mert az angyalok eltávoznak a helyről. Arcukon szomorúság ül. Figyeld, sírva fakadnak. Ezt láttam néhányszor a szombattartók között, különösen ...-ban. Énekszó kötötte le az órákat, melyeket imára kellett volna szentelniük.

– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 503–506. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi okoz örömet és meglepődést? _____
2. Egyesek úgy érzik, hogy valami többre van szükségük, amivel elfoglalhatják az elméjüket, aminek a segítségével kapcsolódhatnak és felfrissülhetnek. Mire van konkrétan szükségük? _____
Mi a legjobb módja a szabad percek eltöltésének? _____
3. Milyen elkötelezettség tenné boldoggá az embert? _____
4. Mi okoz nyugtalanságot az embernek? _____
5. Mi veheti el a vallásosság helyét? _____
Mit ér, ha a neved csak a gyülekezeti nyilvántartásban szerepel? _____
6. Hányan tudják a fiatalok közül, hogy mit jelent a tapasztalatban megnyilvánuló vallásosság? _____
Mit gondolnak az önmegtagadásról vagy az áldozathozatalról? _____
Mit gondolnak a kegyelemért és erőért való esedezésről? _____
7. Mi készíti az angyalokat arra, hogy szomorúan és könnyek között távozzanak? _____
8. Milyen zenét mutat be az utolsó bekezdés? _____
Milyen hatással van ez az angyalokra? _____

A hit fejezetei

Ábrahám igazi fia – 2. rész

Barnabás Hope

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Szülőföldemen, Háránban, gyakran kutattam elásott kincsek után. Egyik ilyen felfedezőutam alkalmával egy összedőlt templom romjaiba botlottam. Barátaimmal ástunk egy keveset a romok között, és nagy örömünkre találtunk egy impozáns, aranszélű, díszes könyvet. Egy nem kevesebb, mint ezeréves Biblia volt.

Rögtön tudtam, hogy ez egy értékes felfedezés. Nem sokkal később találtam egy vevőt, aki hajlandó volt 100 000 dollárt fizetni érte. Mielőtt azonban megkötöttük volna az üzletet, a rendőrség közbelépett, és mint nemzeti kincset elkobozta a Bibliát.

Soha nem kaptam pénzt érte, de a tapasztalat azt az erős benyomást hagyta bennem, hogy a Biblia egy nagy jelentőségű, szent könyv. Így amikor később kaptam egy Újszövetséget, habozás nélkül elolvastam. Arra a következtetésre jutottam magamban, hogy ez Isten kinyilatkoztatott igazsága.

Ez lesz az ajándékom Barnabás számára! Otthon piros papírba csomagoltam és szalaggal átkötöttem három Újtestamentumot, amelyeket különböző helyekről gyűjtöttem össze. Barnabás meghívott egy karácsonyi programra az újonnan elkészült templomba, és megragadtam az alkalmat, hogy odaadjam neki az ajándékot. Nagyon meglepődött, amikor meglátta, hogy mit tartalmaz a csomag, mivel most először tartam fel előtte Krisztus iránti érdeklődésemet.

Egy szombati napon, amikor nemzeti ünnep volt, az épület és az adventista imaház is zárva volt. Barnabás meghívott, hogy vegyek részt nála otthon a szombati összejövetelen. Milyen különleges – egy mozgó templom! Az emberek, akik ezen a mozgó gyülekezeten belül találkoznak egymással, maguk is különlegesek (a szó pozitív értelmében), és szeretek velük lenni. Szombatonként gyakran hoznak nekem egy-egy tál ételt vagy meghívják maguk közé.

A kislányom mindkét fülére halláskárosult. Több barátom is mondta már sóhajok közepette: „Milyen drága kislány. Kívánom, hogy minden rendben menjen vele.” A szavak kedvesek, de a valódi érdeklődés több ennél. Miután értesült a kislányom állapotáról, Barnabás két kontinensen is keresett hallókészüléket, hogy segítsen neki.

Ahogy korábban mondtam, minden embert foglalkoztat egy fontos kérdés, amely szinte gúnyo-

san lebeg a szeme előtt. Még a legragyogóbb napon is elcsüggedhet az ember, ha túl sokat elmélkedik rajta, és azon töpreng: „Miért küzdelem az élet? Miért süket a lányom? Miért? Miért?” A minaretekben énekelt válasz korántsem nyugtatja meg az embert. Az imámok ezt éneklük: „A nagy és irgalmas Isten nyomórúságos életre ítélte téged.” Menekülök ezektől a szörnyű szavaktól. Amikor egy szelíd őszi napon Barnabás meghívott egy tengerparti keresztségre, magával ragadott ez a titokzatos átalakulási szertartás. Azt mondta nekem, hogy dönthetünk az örök élet mellett, amennyiben újjászületünk Jézusban, a Messiásban. Azt is mondta, hogy ez egy új élet kapuja.

Huszonvalahány férfi és nő gyűlt össze a kavicsos tengerparton. Sirályok repültek felettünk, és éreztük az Örökkévaló jelenlétét magunk felett. Énekeltünk, és bizonyosságokat osztottunk meg egymással, három személy pedig alámerült a vízben. Barnabás és Ozcan maradtak utoljára a vízben – az ember, akire a temetés várt. Barnabás felemelte és az ég felé nyújtotta a kezét, majd a következőket mondta: „Ozcan! Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megszabadított téged a félelemtől és a gyűlölelettől. Isten elküldte Jézust, hogy megbocsásson és örök életet adjon neked. Ebből a vízből úgy fogsz felemelkedni, hogy a mennyei királyság polgáraként élj.”

Elhangzott még néhány szó, azután Barnabás a hátára fektette Ozcant, a víz alá nyomta, mintha vízbe fojtotta volna, vagy mintha egy koporsóba fektette volna. Ozcan egy pillanat múlva felemelkedett, és megölelte Barnabást. Ahogy körülöttem mindenki énekelni kezdett, én továbbra is a vizet bámultam, amelyből Ozcan felemelkedett. Fújni kezdett a szél, és úgy tűnt, mintha a következőket súgta volna a fülembe: „Te vagy a következő, Izmael.” Elmosolyodtam, ahogy Barnabás felé sétáltam, és azt mondtam: „Én leszek a következő, barátom.”

Izmael vagyok, Háránban születtem. Arra vágyom, hogy Ábrahám igazi fiává legyek.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

A zene és AZ IMÁDAT

Aranyszöveg | Zsoltár 100:1, 2

„Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal!”

I. RÉSZ

Zenei tanulmányunk folytatásához elengedhetetlen, hogy megértsünk valami fontosat az imádattal kapcsolatban. A Biblia azt mondja, hogy létezhet olyan istentisztelet is, amely hiábavaló és értéktelen. Ahhoz, hogy elkerülhessük, meg kell értenünk, melyik ez.

Ha gyülekezetünkben az a célja a zenének, hogy a vendégek vagy a tagok kedvében járjunk vele, akkor választhatnánk bármilyen népszerű zenét. De ha Isten dicsőítése a célunk, akkor meg kell ismerünk, milyen zenét szeretne Ő hallani. Azoknak, akik énekelnek és hangszereken játszanak, igaz keresztényeknek kell lenniük. „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnak engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:8, 9)

Isten nem fogadhatja el a dicséretet és a dicsőítő éneket olyan szívből, amely távol van Tőle. Hogyan

is tehetné? Az a személy, aki a saját útján jár, de azt énekli, hogy „Atyám, vezess engem nap mint nap a te vigasztaló utadon”, hamis tanúságot tesz.

Lucifernek szép hangja volt, de amikor arra használta, hogy önmagára irányítsa a figyelmet, imádata értéktelen lett. Amikor az angyalok megengedték, hogy elméjüket Lucifer vonzza és kösse le, már nem Istent, hanem a bukott angyalt imádták.

Ugyanez megtörténhet a Földön is. Egy vonzó és szép hanggal rendelkező fiatal énekelhet Isten dicsőségére, ahogyan Lucifer is tette. Ugyanez a személy azonban énekelheti ugyanazt a zenét önmaga felmagasztalására is. A bibliavers pedig azt mondja,

“ A zene a mennyei hajlékokban folyó istentiszteletnek egy részét alkotja. Törekednünk kell azért arra, hogy dicséreteinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok harmóniáját. ”

– Pátriárkák és próféták, 594. old.

TARTALOM | C-43 | OKTÓBER 22.

25 | A zene és az imádat

29 | Újra együtt a White családdal

30 | A fiatalokhoz – 3. rész

32 | A kisebbik testvér – 1. rész

hogy Isten nem fogadja el annak imádatát, akinek a szívét világi dolgok foglalják el. Az ilyen emberek hamis vezetőkké válnak, akik emberi elképzeléseket helyeznek Isten követelményei fölé.

Felmerülhet azonban a kérdés, vajon ha az istentisztelet Istenre irányul, nem teszi-e másodlagossá az imádó jellemének kérdését? A válasz: nem. Amikor egy bűntől szabadulni, megváltozni nem akaró szív közeledik Istenhez, ezt az imádatot Ő nem fogadja el. Az istentisztelet szertartásának nincs ereje elfedni a szennyes szívet.

Isten egy szemléltetést használt a bűn és a szentség természetének bemutatására. Megmutatta, hogy a szentség nem elveszíthető. Nem attól válunk szentekké, hogy valami szentet érintünk. A szennyes dolgok ezzel szemben fertőzőek. Ha valami tisztátalanat érintünk, magunk is tisztátalanokká válunk. Isten a következőket mondta Aggeus prófétának: „Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzeléket, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajjon szent-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindeze-

ket, tisztátalanná lesz-é? És felelének a papok, és mondák: Tisztátalanná!” (Agg 2:11-13)

Az illusztráció központi gondolata az, hogy a tisztátalan szívű emberek nem vihetnek véghez szent tetteket, így tiszta istenimádatra sem képesek.

„Aggeus pedig felele, és mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és amit ide felhoznak: tisztátalan az.” (14. v.)

Isten szeretné, ha megértenénk, hogy az istentisztelet csak akkor elfogadható számára, ha tiszta vagy bűnbánó szívből jön. Egy szent templom szentélye nem szülhet szentségtelen énekest vagy szentségtelen zenét. Viszont a szentségtelen énekes és ének megfosztja a szentélyt és az istentiszteletet a szentségtől. Ezt fontos megértenünk.

„Isten szemében nincs sértőbb, mintha hangszerekkel igyekszünk kérkedni, de a zenészek megtéretlenek, szívükben nem énekelnek az Úrnak.” (*Evangelizálás*, 510. old.)

Szeretnénk, hogy istentiszteletünk elfogadható legyen Isten előtt. Mi viszont nem tudjuk szentté tenni magunkat. Amikor tehát énekelünk, imádkozunk úgy, mint Dávid: „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt 51:12)

II. RÉSZ

Láttuk, hogy a zenének és a dicséretnek Istennek alárendelt szívből kell származnia, különben elfogadhatatlan. Az arrogáns énekesek, a temperamentumos kórusvezetők és a nem megfelelően öltözött vagy tisztéletlen énekesek olyan dicséretben részesítik Istent, amelyet nem fogad el addig, amíg a szívük meg nem igazíttatik.

Mi lenne, ha az istentisztelet zene nélkül, azaz énekek, himnuszok és bármilyen különleges dallam nélkül zajlana? Veszítene a ránk való hatásából. Isten azt akarja, hogy istentiszteleteink minőségi zenét is tartalmazzanak – emiatt a *Zsoltárok könyve* a Biblia leghosszabb, a szentély himnuszainak könyve.

A zene Isten ajándéka. „A zene isteni eredetű.” (*The Voice in Speech and Song*, 424. old.) Létezett a világ teremtése előtt, és létezni fog a mennyben, miután a megváltottak elhagyják ezt a világot (Jób 38:4-7; Jel 14:1-3). Csakhogy Sátán meghamisította a zenét is, mint ahogy azt más áldások kapcsán is tette. Biztosaknak kell lennünk abban, hogy minden zenénk kedves Isten előtt, mind a stílusát, mind a felhasználási módját tekintve.

Imádatunk középpontjában természetesen az ige-hirdetésnek, és nem a zenének kell állnia. Jézus a saját példáját állítja eléünk követendő modellként. Isten-

tisztelete az Ige hirdetésére összpontosult. Meg van írva a Szentírásban: „hirdeté nekik az igét” (Mk 2:2). Az emberek, akik hallgatták, tudták, hogy szavaiban különleges erő rejlik. Őszinte és tiszta tanítása felemelte őket. Olykor zsoltárokkal, himnuszokkal és lelki énekekkel kísérte a tanítását. Az Úrvacsorát követően például egy zsoltár éneklésére szólította a tanítványait. „És dicséretet énekelvén, kimenének az Olajfák hegyére.” (Mt 26:30) Azáltal, hogy tanítását istentiszteleti zenéhez kapcsolta, segített a hallgatóinak emlékezetükbe vésni azt.

Sátán gyűlöli a Szentlélek erejét, amely a szent zenét és a Bibliából való egyszerű prédikációt kíséri. Megtalálta a módját, hogy érvénytelenítse ezek befolyását. Tudja, hogyha az istentiszteletet izgalmas zenével vegyítjük, az emberek élvezni fogják a zenét, és elveszítik az Ige iránti éhségüket. Még ha Isten szándéka szerint a zene fontos része is az istentiszteletnek,

jobb lenne teljesen eltávolítani, mintsem rossz zenét hallgatni az istentiszteleten. (Lásd: *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 36. old.)

Létezik egy úgynevezett „pünkösdi” istentiszteleti stílus, amit tévesen emlegetnek ezzel az elnevezéssel, és amelyről azt tartják, hogy néhány adventista gyülekezetre is alá fog szállni, mielőtt véget érne a próbaidő. Ébereknek kell lennünk, és örködnünk kell a helyzet felett. „Minden kellemetlen dolog látható lesz. Kiáltozás, dobpergés, zene és tánc.” A zene tánczene lesz, amelyet dobok intenzív és erős ritmusa kísér. A hangzó megemelkedik, és kiáltások hallatszanak. Ilyen befolyás alatt „a racionális lények érzékszervei olyan nagy mértékben összezavarodnak, hogy többé nem lehet megbízni az emberek döntéseinek helyes voltában”. Az ebből fakadó lelkesedést hamisan „a Szentlélek érintésének” fogják nevezni. (Uo.)

Amikor ilyen összejöveteleket látunk, biztosak lehetünk benne, hogy nem a Szentlélek az, aki munkálkodik, mert „a Szentlélek sohasem fed fel magát ilyen módszerekkel, ilyen nagy zajban és zavarban”.

III. RÉSZ

Hogyan tudja elérni Sátán, hogy az emberek áldottnak érezzék magukat, amikor valójában csak össze vannak zavarodva? Az is a probléma része, hogy sokan nem tudják, mit jelent hitben élni. Ezek az emberek nem tapasztalták annak az örömét, hogy minden Igével éljenek, amely Isten szájából származik. (Lásd Mt 4:4)

Amikor nem értjük, hogy miben is áll a hit, könnyen összetévesztjük azt az érzéseinkkel. Amikor nem érezzük közel magunkat Istenhez, azt feltételezzük, hogy Isten távol van tőlünk. Amikor pedig közel érezzük magunkhoz Istent, azt feltételezzük, hogy minden bizonnyal velünk van. Ez tévedés.

„Napról napra Istennek kell szentelnünk magunkat, bízva abban, hogy elfogadja az áldozatunkat anélkül, hogy azt vizsgálná, rendelkezünk-e éppen az érzések egy olyan szintjével, amely megfelelne a hitünknek. Kiáltunk kitartóan Istenhez, akár érzünk valamit, akár nem, és élünk az imáink szerint. Isten Igéje a biztosítékunk és a bizonyítékunk, és miután kértünk valamit az Atyától, higgyünk habozás nélkül. Dicsérlek, Istenem, dicsérlek! Soha nem okoztál csalódást Szavad teljesítése tekintetében. Felfedted magad előttem, én pedig a tied vagyok, hogy teljesísem akaratomat.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 243. old.)

Más szóval, amikor átadjuk az életünket Istennek, el kell hinnünk, hogy a Krisztus érdemeire való tekintettel elfogadást nyerünk. Megtörténhet, hogy

Viszont biztosak lehetünk abban, hogy az a szellem, amely az ilyen összejöveteleket vezeti, teljesen mentes a szentség bármilyen formájától. „Ez Sátán találománya, hogy elfedje zseniális módszereit, amelyekkel elpusztítja a jelen időre vonatkozó tiszta, őszinte, felfelé, nemes és megszentelő igazságot. Jobb, ha inkább nem foglaljuk bele a zenét az istentiszteletünkbe, minthogy olyan munkát végezzünk a hangszerek használatával, amelyről tavaly januárban mutatta meg nekem az Úr, hogy meg fog nyilvánulni a tábori összejöveteleinkben. A mostani igazságnak semmi ilyenre nincs szüksége a lelkeket megtérítő munkában. A nagy zaj és a zavar sokollja az érzékszerveket, és megrontja azt, ami áldássá lehetne, ha helyesen végeznénk. A sátáni ügynökök ereje zajjal és felfordulással vegyítve karneválhoz vezet, és ezt a munkát nevezik tévesen a Szentlélek munkájának.” (Uo.)

Napjainkban már hallgathatjuk ugyanezt a típusú zenét – fülhallgatón keresztül, mialatt a körülöttünk tartózkodó emberek élvezik a csendet. Gondoljátok, hogy biztonságos dolog ez?

semmi különös nem érzünk. De a rendelkezésünkre állnak Isten ígéretei, és tudjuk, hogy akkor is áldottak vagyunk, amikor az érzéseink azt jelzik, hogy el vagyunk keseredve.

De ha ezt nem érti valaki, az illető nagyon üresnek érezheti magát. Ez lehetőséget ad Sátánnak, hogy a zenén keresztül még jobban összezavarja az illetőt. Azáltal, hogy vidám zene hallgatására ösztönzi, eléri, hogy átmenetileg jól érezze magát. Ezek után az ember arra a következtetésre jut, hogy a zene áldást közvetített számára.

Ha keresztények zenélnek, az illető még azt is elhiheti, hogy Isten azt használja fel a bátorítására, holott a valóságban Sátán használja fel arra, hogy távol tartsa a hitélettől. Ilyenkor a zene csapdává válik, amely hamis imádathoz vezet. Ahogyan a zene azt jelezte hajdanán, hogy az emberek meghajolnak a Dániel 3. fejezetében szereplő állókép előtt, ugyanúgy az idők végén a zene lesz azon személyek vallásos érzéseinek a forrása, akik figyelmen kívül hagyják Isten igazságát.

De nem létezik semmilyen jó mentség az ilyesfajta zavarokra. A Biblia azt tanítja, hogy aki igaz hittel rendelkezik, az tiszta életet él. Ha valaki még mindig régi természete szerint él, továbbra is kiabál, hazudik, bűnös kívánságai vannak, továbbra is pornográf tartalmakat néz, vagy megfélelkezik a szombatról, akkor az illetőnek értéktelen a hite. „Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” (Jak 2:17) A zene egy sor boldog érzést nyújthat, de ez nem változtatja meg az ember életét úgy, ahogyan azt a hit általi élet teszi.

Az idők végén az egész világ össze fog zavarodni az igaz istenimádatot illetően. Jelenések 13-ban azt olvassuk, hogy a Föld szinte teljes lakossága meg fog hajolni egy bizonyos istentiszteleti törvény előtt. Azt tanulhattuk a tanulmány során, hogy a zene része Sátán tervének, amelyen keresztül fel akarja készíteni az embereket erre a megtévesztésre. Ha érzelmeiktől függővé teszik az embereket ma, holnap könnyű lehet azoknál fogva vezetni őket.

De nem tud mindenkit így félrevezetni. „Az igaz pedig hitből él.” (Zsid 10:38)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Olvassátok újra Máté 15:8, 9-et! Bármilyen istentiszteleti forma elfogadható Isten számára? Mi teszi elfogadhatóvá vagy elfogadhatatlanná az istenimádatot? _____

Miért nem fogadta el Isten Kórah 250 vezérének imádatát? (4Móz 16) _____

Miért nem fogadta el Nádáb és Abihu hódolatát? (3Móz 10:1-11) _____

Miért nem fogadta el Kain áldozatát? (1Móz 4:3-7) _____

2. Amikor egy szent tevékenységet társítanak egy szentségtelennel, ez a társítás szentnek számít, vagy mentes a szentségtől? Mit gondoltok erről a zenei előadásmód kapcsán? _____

II. RÉSZ

3. Milyen módszereket és imádati stílust használ Sátán, amelyeket a Szentlélek sohasem alkalmaz? _____

„A gyülekezeti tagok szívét vagy lelakiságának szintjét nem fogja növelni valamennyi zenei tehetség gyakorlása.” (*Manuscript Releases*, 11. köt., 99. old.) Akkor mi változtatja meg a szívét? (Ef 5:26; Róm 10:17; 1Pt 1:23-25) _____

III. RÉSZ

4. Hogyan használja fel Sátán a zenét arra, hogy elfedje valódi kilétét, és az emberek összetévezzék a Szentlélekkel? _____

5. Ha a helyi gyülekezet zenei bizottságának tagjai vagytok, milyen elveket tudnátok bemutatni, amelyek alapján helyes döntéseket lehetne hozni a megfelelő zenei vezetők megválasztását illetően? _____

További tanulmányozásra: *Evangelizálás*, 493–512. old.; *Bizonyságtételek*, 9. köt., 142–144. old.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 332–335. old.

Csodák az életemben

– 43. rész, írta: John N. Loughborough

Újra együtt a White családdal

Ezernyolcszázhetvenkettő április 25. és 28. között tartottunk egy kaliforniai összejevetelt Santa Rosában. Mélységesen hálásak lévén a Generál Konferenciának, 2000 dollárt gyűjtöttünk egy befektetési alaphoz, és elküldtük a pénzt Battle Creekbe a White házaspár, hogy töltsék velünk az 1872-73-as telet.

A munka területén való szükségletek feltérképezése közben megállapodtunk Cornell lelkésszel abban, hogy a következő összejeveleteket a Sacramentótól 12 mérföldre található woodlandi sátorban tartsuk.

Május 21-én érkezünk Woodlandbe, ahol Johnson bíró biztosította a szállást, és másnap felállítottuk a sátrat a bírósággal szemben. Még aznap estére meghirdettem az első találkozót. Váratlan érkezésünk nagy lelkesedést váltott ki a város lakóinak körében, és a sátor megtelt emberekkel.

Nem tudtam róla, hogy William Saunders, egy helyi újság szerkesztője 1862-ben részt vett egy teljes előadássorozaton a michigani Charlotte-ban, és majdnem elfogadta az igazságot. Személyes beszélgetésekben és a Yolo vidék újságában is azt tanácsolta az embereknek, hogy vegyenek részt a találkozón. Még a város vezető emberei is eljöttek – a seriffhelyettes, a vidék pénztárosa, a bírósági bemondó és mások. A harmadik vasárnapon egy különvonat érkezett Knight's Landingből olyan emberekkel, akik részt akartak venni az összejeveleteken. Mivel a helyi egyházak lelképásztorai üzleti úton voltak, az embereknek lehetőségük volt egyedül tanulmányozni az igazságot anélkül, hogy ellenállásba ütköztek volna.

Bár ingyen kínáltuk az irodalmat az embereknek, a kilencedik estén a bírósági bemondó felállt, és a következőket mondta: „Ezek az emberek olyan dolgokról beszélnek, amelyek mélyen érdekelnek és érintenek bennünket. Nem kértek segítséget, de mi szeretnénk tenni valamit. Adományokat fogok gyűjteni, és szeretném, ha mélyen a zsebeitekbe nyúlhatok.” Ezt követően körbejárt fehér, hódprémből készült kalapjával, és 51,55 dollárt gyűjtött.

Isten pecsétjének és a fenevad jelének bemutatását követően közel negyvenen fogadták el a szombatot. A bírósági bemondó ismét felállt: „Nem vagyok megelégedve a múlt vasárnap összegyűlt összeggel. És bár ezek a lelkészek nem egyeztek bele, újabb adományt

fogok gyűjteni.” A hódprémes kalap ismét körbejárt, újabb 41,10 dollárt gyűjtve.

Egyik délután elsötétült az ég, mennydörgés hallatszott a távolban, és a találkozóknak idején esni kezdett. De az érdeklődés olyan nagy volt, hogy 300 ember gyűlt össze. Senki sem aggódott a sátorponyvára zúduló eső miatt, és amiatt sem, hogy hogyan fognak hazajutni a sötétben, sárban és esőben.

Amikor megtudtuk, hogy a White házaspár szeptemberben érkezik, és egy tábor javasoltak, szeptember 15-én befejeztem a Woodlandben tartott összejeveleteket. A tábor egy windsori erdőben zajlott szeptember 30. és október 3. között. A fősátor körül 36 kempingsátor gyűlt össze. Rendkívül változatosak voltak! Bár némelyik közönséges sátor volt, másoknak sietve felemelt keretük volt, amelyre lepedőt vagy szőnyeget dobtak, némelyik pedig nyers deszkákból összetákolt kunyhó volt. Egy férfi, aki csak előző este hallott a táborról, kerítéskereteket helyezett néhány cövek közé, és egy sálat használt ajtó gyanánt. Mivel az idő szép és száraz volt, senkinek sem adódtak kellemtelenségei. A találkozón elhangzott 16 üzenet közül tizenhármát a White házaspár adott elő. A Woodlandben lévők szerették volna felállítani a sátrat, hogy a White házaspár ott is hirdesse az Igét, így végül megszerveztünk egy második előadássorozatot is október 15. és november 4. között.

A novemberi San Francisco-i munka végén Cornell lelkész visszatért Woodlandbe, hogy imaházat építsen. Amíg a gyülekezet épült, ingyen használhattuk a tárgyalótermet. 1872. december 5-től 1873. február 20-ig a White házaspár Santa Rosa-i otthonomban lakott, és találkozókat tartottak a Sonoma vidék különböző csoportjai számára. 1873. február 16-án részt vettek a Kaliforniai Konferencián, amelyet a bloomfieldi tárgyalótermünkben tartottunk. Hét gyülekezet részvételét szavazták meg, és a szombattartók száma 238-ra növekedett.

Történelmi kapcsolat

A fiatalokhoz – 3. rész

Az éneklés olyan bálvány, melyet sok szombattartó keresztény imád. Sátán nem kifogásolja a zenét, ha felhasználhatja a fiatalok gondolatainak foglyul ejtésére. Bármilyen megfelel céljának, ami eltereli azokat Istentől, és leköti az időt, melyet az Úr szolgálatára kellene szentelni.

Azokat az eszközöket használja, melyek a lehető legerősebben tartják a lehető legtöbb embert a kellemes elvakultságban, míg hatalma megbénítja őket. Ha jóra használják, a zene áldás lehet, gyakran azonban Sátán egyik legvonzóbb eszköze a lelkek csapdába ejtésére. Mikor visszaélnék vele, büszkeségre, hiúságra és hiábavalóságra vezet a megszenvedett embert. Borzalmas átokká válik, mikor hagyjuk, hogy elfoglalja az áhítat és ima helyét. A fiatalok összegyűlnek énekelni, s bár hitvalló keresztények, hiábavaló beszélgetésükkel, rosszul választott énekekkel gyakran szégyent hoznak Istenre és hitükre. Nincs ínyükre a szent zene. Felhívták figyelmemet Isten Igéjének világos tanításaira, melyeket észrevétlenül mellőznek. Az ítélet napján az ihletés szavai fogják elítélni azokat, akik nem engedelmeskedtek azoknak...

A szeretettel teli szívből fakadó dicsérő énekek megdicsőítik Istent. Amikor a megszentelt életű hívők összegyűlnek, beszélgetésük nem mások gyarlóságairól folyik, nem mormogás és zúgolódás ízű. Jóindulat, szeretet, a tökéletesség köteléke öleli körül őket.

Isten és embertársaik szeretete természetesen árad belőlük a testvéri együttérzés, szeretet és megbecsülés szavaiban. Isten békéje uralkodik szívükben. Szavaik nem hiábavalók, üresek és semmitmondók, hanem megnyugtatók és építik egymást. Ha a keresztények engedelmeskednek Krisztus és ihletett apostolai tanításainak, akkor a Biblia vallásának díszére válnak. Kegyetlen próbákat és sok tanácstalanságot takarítanak meg maguknak, amit annak tulajdonítanak, hogy népszerűtlen igazságokba vetett hitük miatt szenvednek. Ez bizony szomorú tévedés. Próbáik java részét maguk zúdítták magukra, mivel eltávolodnak Isten Igéjétől. Behódnak a világnak, az ellenség területére lépnek, kísértik az ördögöt, hogy kísértse meg őket.

Akik szigorúan követik Isten szavának intéseit és utasításait, s imádkozó szívvel törekednek megismerni és követni igazságos akaratát, azok észre sem veszik a naponta előforduló apró bántalmakat. Hálájuk és a bennük uralkodó béke arra készíti őket, hogy szívből zengedezzenek az Úrnak. Szeretettel és hálával emlékeznek meg drága Üdvözítőjükről, Aki úgy szerette őket, hogy meghalt értük, hogy nekik életük lehessen. Akiben az Üdvözítő lakik, nem hoz szégyent rá, olyan hangokat csalva ki hangszeréből, melyek Istenről és a mennyről a jelentéktelen dolgokra terelik a gondolatokat...

A fiataloknak fel kell vetniük a kérdést: „Uram, mit kívánsz, hogy cselekedjem? Hogyan tisztelhetném és dicsőíthetném nevedet a földön?” Körülöttünk mindenfelé emberek pusztulnak el. Milyen felelősséget hordoznak a fiatalok, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak? Az iskolások jó hatást gyakorolhatnának az Üdvözítő oldalán; de ki emlegeti Krisztust? Ki kerleli gyöngéd komolysággal társait, hogy hagyják el a bűn útjait, és válasszák a megszentelődés ösvényét? Az Úr közölte velem, hogy a hívő fiataloknak ezt az utat kellene követniük, de nem teszik. Sokkal tetszetősebb nekik, ha csatlakoznak a bűnösökhöz a játékokban és szórakozásokban. A fiatalok előtt a hasznosság széles tere nyílik, de nem veszik észbe. Ó, bár csak megerőltetnék agyukat, hogy módokat találjanak a pusztuló bűnösök megközelítésére, hogy megismer-tethessék velük a megszentelődés útját, és imával, kéréssel akár egyetlen lelket is, de Krisztus számára nyerjenek! Mily nemes vállalkozás lenne ez! Eggyel több ember dicsőítené Istent az örökkévalóságon át! Eggyel több örvendezne a boldogságnak és az örök életnek! Eggyel több drágakő tündökölné koronájukban örökön örököké, miként a csillagok. De egyenél

többet is rá lehetne vezetni, hogy a tévedéstől az igazsághoz, a bűntől a szentséghez forduljon. Azt mondja az Úr a prófétán át: „Akik sokakat az igazságra tanítottak, tündökölnek örökkön örökké, miként a csillagok.” Akkor majd azok, akik Krisztussal és angyalaival a pusztuló lelkek megmentésére igyekeznek, a menynek országában gazdag jutalomban részesülnek...

Ifjú férfiak és nők! Láttam, hogy Isten munkát tartogat számotokra! Vegyétek fel keresztetek és kövessétek Krisztust, mert nem vagytok méltók hozzá. Míg fásult közönyben maradtok, honnan tudnátok, mi Isten rátok vonatkozó akarata? Hogyan reméltek üdvözülni, ha megbízható szolgálként nem teljesítitek Uratok akaratát? Akik elnyerik az örök életet, derék szolgák voltak idelenn. A dicsőség királya felemeli őket jobbjára, s így szól hozzájuk: „Jól van te, derék és hűséges szolga.” Hogyan tudhatnád, hány lelket menthettél volna meg a romlástól, ha élvezetek hajhászása helyett azt nézted volna, milyen munkát

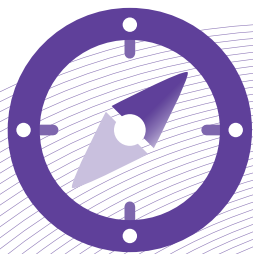
végezhetnél Mestered szőlőjében? Hány lélek megmentését szolgálták ezek a gyülekezések, ahol beszélgettek és zenéltek? Ha egy emberre sem tudtok rámutatni, forduljatok, jaj, forduljatok más irányba! Kezdjétek imádkozni az emberekért, húzódjatok közelebb Krisztushoz; közelebb vérző oldalához! Éke-sítse életeteket a szelídség, a lelki béke, és szálljanak az égre buzgó, megtört, alázatos kéréseitek bölcsességért, hogy eredményesek lehessetek nemcsak a magatok, hanem mások megmentésében is! Imádkozzatok többet, mint amennyit énekeltek! Nem lenne nagyobb szükségetek az imára, mint az énekre? Fiatalok! Isten szólít benneteket, hogy fáradozzatok, munkálkodjatok érte. Változtassátok meg viselkedéseteket! Olyan munkát végezhetek el, melyet az Igével és tanítással szolgálók nem tudnak elvégezni. Olyan csoportot érhetek el, akikre a lelkész nem tud hatni.

– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 506–513. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen bálványoknak hódolnak sokan a keresztény szombattartók közül? _____
2. Hogyan akarja felhasználni Sátán a zenét? _____
3. A zene minden bizonnyal nagy áldás lehet, ennek ellenére mivé válhat? _____
Hova vezet, ha visszaélnék vele? _____
Mikor válik a zene szörnyű átokká? _____
4. Hogyan hoznak szégyent Istenre az önmagukat keresztényeknek tartó fiatalok? _____
Mit gondolnak a vallásos zenéről? _____
Milyen zenén keresztül lehet felmagasztalni Istent? _____
5. Honnan ered a keresztények sok megpróbáltatása? _____
6. Milyen zene hoz szégyent Jézusra? _____
7. Mit kellene kérdezniük a fiataloknak? _____
8. Mit kezdenek a fiatalok elméjük erejével? _____

9. Mi alapján tudjuk kideríteni, hogy a megbeszélések és az éneklés céljával történő találkozók jó vagy rossz dolognak bizonyulnak? _____
10. Az ima és az énekek. Melyikkel kellene több időt töltenünk a kettő közül? Mire van nagyobb szükségünk?

A hit fejezetei

A kisebbik testvér – 1. rész

Dayita Sharma

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Kérlek, Uram, légy az egész világgal!” Az imám bizonytalanul és erőtlenül hagyja el az ajkaimat. Ó, hit nélküli szív, súgja nekem a Szentlélek. Ilyen kis jelentéktelen imák egy nagy Isten felé! De a szükség óriási – a pahari nép szereti a sötétséget. Nem is tudom, hogy miért imádkozzam.

Hirtelen meghallom, hogy nyikorog a bejárati ajtó, és Sonu a konyhánkba toppan. „Bhabi, csinálj nekem pogácsát! Éhes vagyok!”, parancsolja játékos vigyorral. Hellyel kínálom, felajánlva neki a nappali padlóján található gyékényszőnyegek egyikét, és megkérdem, hogy mit szeretne enni a pogácsához. Leül és Priti kisbabánkkal játszik, amíg én tésztábol puha golyót formálok, amit aztán a tűz fölé tartok, amíg kis lufivá nem dagad.

Amikor először találkoztam Sonuval, láttam, hogy Isten együttérzéssel és igazságérzettel teli szívet teremtett benne. Hamar megkedvelte a férjemet, Dahát, és megkérte, hogy szólíthassa a bátyjának, engem pedig „bhabinak”, vagyis az idősebb testvér feleségének. Gyakori látogatásai eleinte irritáltak. Egyik alkalommal, amikor épp a reggeli rosszullet miatt szenvedtem, szokása szerint kopogás nélkül lépett be a házba. „Még mindig ágyban vagy?” kérdezte, és szélesre tárta az ablakokat. A fény hatására hunyorogni kezdtem, és magamra, illetve a vödörre húztam a takarót. Nehéz éjszakám volt.

Rövid időn belül azonban meggyőződtem róla, hogy a házam ajtaját a lehető leggyakrabban nyitva kell hagynom Sonu számára. Úgy éreztem, hogy ott kell lennie, és hogy ez része Isten tervének. Hiányoltuk Dahával Sonut, amikor többé nem lepott meg minket az érkezésével.

Egyik nap Sonu édesanyja elmesélte, hogy fia koraszülötten jött világra egy kicsi, koszos kórházban. „Amikor megszülettem, Sonu úgy nézett ki, mint egy kisegér” – mondta. „Olyan kicsi volt, hogy elfért a kezemben. A nővér ki akarta dobni a szemetesbe, de egy amerikai orvos közbelépett. Azt mondta, hogy várjak, és meglátjuk. Azután halk nyöszörgést hallottam – életben volt!”

**Aki meghaltál érettünk,
Tégedet magasztalunk.
Te, ki megbocsátád bűnünk,
Általad megváltattunk!
A menny polgárai lettünk,
A menny polgárai lettünk,
Gyermekidnek nevezettünk,
Örökre magasztalunk!**

Néztem a fiút, akinek mosolygó felsőajkán már bajusz pelyhedzett. „Meg fogok hízni ezután!” dicsekedett.

„Sonu, én úgy hiszem, hogy okkal menekültél meg” – mondtam.

A fiú egy pillanatra elgondolkodott, majd felderült az arca. „Hogy találkozzak veled és a bátyámmal, Dahával, igaz?” – kérdezte.

„Igen, azt hiszem, ezért” – vála-

szoltam.

Sonu legnagyobb érdeklődését az életben – leszámítva a bicikliket és a Facebook számítógépünkön való használatát – édesapja lelki élete jelenti. Ő egy hindu pap, aki órákat tölt énekléssel, harangozással, szanszkrit imák mormolásával és egyéb szertartásokkal. Apjához hasonlóan Sonut is megszállja időnként egy devta szelleme, és olyankor a jövőről beszél. Minden érdekli, ami a vallásával kapcsolatos.

Hetek teltek el úgy, hogy minden este nálunk vacsorázott. Az ételmelegítés vagy a vacsora maradványainak rágcslása közben Sonunak gyakran volt alkalma megtapasztalni a kereszténységet, vagyis énekelt, Bibliát olvasott és Istenről szóló általános beszélgetéseken vett részt. Mindenről beszéltünk a kasztoktól Krisztusig. Addig is családunk körében volt, ameddig Dahával altatódalt énekeltünk Pritinek. Mindig a „Boldog, boldog ház” című dalt kérte. Gyakran csatlakozott a nővére is hozzánk, és egy idő után az ő neveiket is belefoglaltuk az altatódalba.

„Egy év múlva nem fogok tudni veletek együtt enni többé” – jelentette ki egyik este rizzsel teli szájjal. „Pap leszek, mint az apám, és azután már csak azt ehe-tem, amit a családom főz.”

„Sírni fogok” – mondtam neki, és ez igazabb volt, mint gondolta.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

A zenei ÍZLÉS

Aranyszöveg | Prédikátor 7:4, 5

„A bölcsenek elméje a siralmas házban van, a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését.”

I. RÉSZ

A mikor a zenéről, különösen a kortárs zenéről esik szó, az emberek gyakran hivatkoznak az „ízlés” szóra. Biztosan kérdezték már tőled, hogy „Milyen zenét szeretsz?” Gyakran feltételezik, hogy az emberek különböző zenei preferenciákkal rendelkeznek, és ez az oka a különbségeknek.

Az ízlés fogalmát a következőképpen szemléltethetjük: lehet, hogy neked a zöld szín tetszik, a barátodnak viszont a sötétkék. A legtöbb esetben ez egyszerűen személyes választás kérdése. Ezt olyan dolgok határozzák meg, mint a képzetársítások, a művészi képességek, a kultúra, a látás és az egyéniség.

Ez több területre nézve is érvényes. Lehet, hogy „szereted” az áfonyás turmixot. Másvalaki lehet, hogy burgonyapürére és szószra „vágik”. Mindaddig, amíg mindkét étel egészséges, ez csak preferencia kérdése. De vajon biztonságos-e, ha ez alapján döntünk arról, hogy mit fogyasztunk? Nincs több zöld-

levelű zöldség! Jöhet a sok édesség és sült! Értitek a gondolatmenetet? Elégséges útmutató-e az ízlés a fontos kérdésekhez?

Ha ezt a gondolatot egy lépéssel tovább viszzük és a zenére alkalmazzuk, azt mondhatjuk, hogy különböző emberek különböző típusú (vagy műfajú) zenét kedvelnek. Egyesek a klasszikus zenét, míg mások a hip-hopot. Egyeseknek a soft jazz tetszik, míg másoknak a new age. Számít, hogy milyen zenét hallgatunk? Biztonságos-e kizárólag az ízlést követni a zeneválasztás során?

“ Gyakran rontják meg a zenét, hogy gonosz célokat szolgáljon, s így a kísértésnek egyik legcsábítóbb eszköze lesz. ”

– Üzenet az ifjúságnak, 291. old.

TARTALOM | C-44 | OKTÓBER 29.

33 | A zenei ízlés

37 | Egyek igazságban

38 | A menny harmóniája

40 | A kisebbik testvér – 2. rész

Adott-e Isten nekünk egy sokkal biztonságosabb útmutatót a táplálkozást, vagy a zenehallgatást illetően? Örömkre a válasz: „Igen”.

A Prófétaság Lelke a „helyes” szót néha az „ízlés” szóval helyettesíti. Azt, ami megfelel az ízlésünknek, előnyben részesítjük vagy kellemesnek tartjuk. A fiatalok zenei ízlésével kapcsolatban két lényeges dologra hívják fel a figyelmünket.

Nézzük először a kedvelt zenetípusokat. A világ fiataljai által leginkább kedvelt zene a magukat kereszténynek valló fiatalok ízlésének felel meg. „A világias énekek és napjaink népszerű, felszínes zenéje rokonszenves ízlésüknek.” (*Boldog otthon*, 408. old.)

Másodsorban megnézhetjük azokat a zenéket is, amelyeket a legkevésbé kedvelnek. „A fiatalok összejönnek énekelni, s bár hitvalló keresztények, hiábavaló beszélgetésükkel, s rosszul választott énekkel gyakran szégyent hoznak Istenre és hitükre. Nincs ínyükre a szent zene.” (*Üzenet az ifjúságnak*, 295. old.)

Ha ezt a két gondolatot egyesítjük, azt látjuk, hogy az igazán vallásos zene nem népszerű. Továbbá

ha a népszerű zene megfelel a fiatalok ízlésének, az istentiszteleti zene pedig nem, akkor a kétféle zene nem lehet ugyanolyan. Azt is látjuk, hogy a zeneválasztás sokat árul el a jellemünkről.

A gond az, hogy bár a vallásos zenét a Szentlélek ihleti, az „érzéki ember (...) nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki” (1Kor 2:14).

Más szóval azok, akik az ízlésük alapján választanak zenét, nem fognak vallásos zenét választani. Helyesnek tűnhet számukra a módszer, amellyel kiválasztják a zenét, de ez nem bizonyítja, hogy jól választanak. „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta.” (Péld 16:25)

Ahhoz, hogy megértsük, hogyan vezethet minket a Szentírás, meg kell vizsgálnunk közelebbről ezt a három gondolatot. Először is miért a népszerű zene tetszik általában a fiataloknak? Másodszor miért nem felel meg az istentiszteleti zene a fiatalok ízlésének? Végül pedig, ha a helyesnek tűnő választás veszélyes, hogyan ismerhetjük fel a biztonságos utat?

II. RÉSZ

Az ízlés bajt hozott Sámson fejére. Ugyanabból az okból kifolyólag Ézsauinak is gondot okozott. Tetszetek neki a hettita nők, míg az édesanyjának nem. „És mikor Ézsau negyven esztendőös vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát.” (1Móz 26:34)

Azért említjük ezt, mert gyakran előfordul, hogy az egyik generáció ízlése eltér a másik generációtól. Ahogyan azok a nők, akiket Ézsau kedvelt, fájdalmat okoztak az édesapjának és az édesanyjának, ugyanúgy manapság is hoznak olyan döntéseket a fiatalok, amelyek által megkeserítik szüleik életét. Ez gyakran megtörténik a zenével kapcsolatban is, és előfordult az adventista egyház teljes története során.

Az 1850-es években szakképzett üzletemberek vagyontokat kerestek partitúrák kiadásával. A művészek a koncertjeiken árulták őket. A partitúrákat megjelentető folyóiratok virágkorukat élték. A fiatalokat különösen vonzotta ez a népszerű zene. De a korabeli adventista szülők, akik figyelmesek voltak, látták, hogy Sátán ezzel támadja otthonukat. Észrevették, milyen hatással vannak gyermekeikre, és aggódtak. Azok a fiatalok, akik ezt hallgatták, önzőbbek lettek, és kevésbé érdeklődtek a végidőről szóló bibliai igazságok iránt.

A Prófétaság Lelke igazolta ezt a veszélyt. „Láttam, hogy az ifjúságnak magasabb álláspontot kell elfoglal-

nia, és Isten Igéjét kell választania fő tanácsadójául és vezetőjéül. A fiatalokon ünnepélyes felelősség nyugszik, amelyet könnyedén vesznek. A házi zenélés elkezdése ahelyett, hogy szentségre és lelkiségre vezetné őket, inkább eszköz lett, mely értelmüket elvonja az igazságtól. A világias énekek és napjaink népszerű, felszínes zenéje rokonszenves ízlésüknek. A hangszeres zene elvette azt az időt, amit imára kellett volna szánniuk. A zene nagy áldás, ha nem élnek vele vissza. Ám ha rosszul használják fel, rettenetes átok.” (*Boldog otthon*, 407, 408. old.)

A fenti mondatban szereplő „felszínes zene” kifejezés felületes, jelentés, érték vagy mondanivaló nélküli szövegekre utal. Ezek a könnyelmű, népszerű énekek nagy veszélyt jelentettek a lelkiségre. De Sátán fegyvereinek hatékonysága azóta csak nőtt, akárcsak a katonai fegyverek esetében. A zenét is tömegpusztító fegyverré változtatta. Ma ezek a népszerű zenék nemcsak kották formájában léteznek, hanem elérhetőek CD-n, rádión, interneten és MP3 formátumban. Nem csak alkalmi mulatságon vagy különleges ese-

mények alkalmával adják elő, mindenhol ott vannak. Napjainkban pedig nyilvánvalóan romlottak, tele vannak hamis elméletekkel, nyílt erkölcstelenséggel, sőt erőszakkal.

A népszerű zenének továbbra is széles körben elterjedt és végzetes befolyása van a keresztény fiatalokra. Isten tájékoztatott minket arról, hogy melyik a káros zene egyik fontos ismertetőjele. „Izgat, de nem nyújtja azt az erőt és bátorságot, amit a keresztény egyedül a kegyelem trónjánál nyerhet el, ha alázatosan Isten elé hozza kívánságait, erős kiáltásokkal

és könnyhullatásokkal könyörög mennyei erőért, hogy megerősödjön a gonosz erőteljes kísértései ellen. Sátán foglyul ejti az ifjakat.” (Uo.)

Az ilyesfajta zene a kábítószerhez hasonlóan átmenetileg serkentő hatású, az erő illúzióját kelti, miközben elrejti előlünk a gyengeségeinket. Az ilyen zene által könnyen Sátán irányítása alá kerülhetünk. Ha ilyen veszélyek fenyegetik lelki életünket, fontolóra kell vennünk imaéletünket. Kérünk naponta mennyei erőt? Ha nem, miért nem? A zene, amit hallgatunk, elnémítja a Szentlélek csendes és nyugodt hangját?

III. RÉSZ

A mikor a Facebookot böngésszitek, vagy kerestek valamit az interneten, a rendszer figyelmeztet és elemzi az érdeklődéseket, a preferenciáitokat és az ízléseket. A hirdetések azokra összpontosítanak, akik a legnagyobb valószínűség szerint reagálni fognak az eladásra kínált dolgokra.

Bármennyire is intelligensek a keresőmotorok, amelyeken keresztül a szokásainkat tanulmányozzák, ezeknek a tudása primitív rólunk ahhoz képest, hogy a démonok milyen rendkívül kifinomult módon követik érdeklődésünket és ízlésünket. Sátán „megfigyeli, hogy ki milyen bűnökre hajlamos. Azután alkalmakat teremt e hajlamok kielégítésére.” (*A nagy küzdelem*, 555. old.)

Tanulmányozza a zenei ízlésünket, és olyan zenét kínál fel nekünk, amely gyengíti a helyes dolgok iránti hajlamunkat. Amikor a fiatalok találkoznak, gyakran használják a zenét kapcsolattartási eszközként. Hallgathatják ugyanazt a zenét MP3-ról, vagy összegyűlhetnek egy gitár vagy egy zongora körül. Vagy egész egyszerűen beszélhetnek a kedvenc énekeikről és dalaikról. Sátán igyekszik megkedveltetni a fiatal keresztényekkel azt a zenét, amely neki tetszik.

A Prófétaság Lelke félrehúzza a függönyt, hogy megláthassuk az ellenünk folyó igaz, ugyanakkor láthatatlan harcot: „Angyalok lebegnek emitt a ház felett. Ott jöttek össze a fiatalok. Ének- és zeneszó hallik. Keresztények gyűltek itt össze.” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 506. old.)

A jó és a rossz angyalok sok tudással rendelkeznek a zenéről. A gonosz angyalokat vonzó zene taszítja a jó angyalokat. Ez fordítva is igaz. Az általunk választott zene által jó angyalokat vagy démonokat hívunk meg.

Figyeld meg a zene láthatatlan hatását a Prófétaság Lelke által említett keresztények csoportjában: „de mit hallanak? Üres kis nótát, táncterembe illőt. Íme, a tiszta angyalok összébbr vonják világosságukat; sötétségbe borul a hajlék.” (Uo.)

Isten angyalait azért küldték, hogy örömmel ajándékozzák meg a fiatalokat. De kénytelenek feladni a küldetésüket. „Az angyalok eltávoznak a helyről. Arcukon szomorúság ül. Figyeld, sírva fakadnak.” (Uo.) És ez a jelenet nem egy elszigetelt eset volt. „Láttam, hogy számtalanszor megismétlődött a szombatünneplők körében.” (Uo.)

Nemcsak a zene üldözi el az angyalokat, hanem a szavaik is: „A fiatalok összejönnek énekelni, s bár hitvalló keresztények, hiábavaló beszélgetésükkel, s rosszul választott énekkel gyakran szégyent hoznak Istenre és hitükre.” (Uo.) A könnyelmű zene megfelel a könnyelmű beszédnek? De mi is a könnyelmű beszéd? „Beszélgetéseik a divatról, a ruhákról és a főkötőkről szólnak; arról, hogy miért és mit mondtak bizonyos fiatalok, vagy a különféle szórakozásokról, amelyeket terveznek.” (I.m. 505. old.)

Idézzük fel, hogy melyik az a típusú zene, amelyet az úgynevezett keresztény fiatalok nem szeretnek: „Nincs ínyükre a szent zene.” (I.m. 506. old.) Miért? A látomás rávilágít a probléma gyökerére. „Felhívták figyelmemet

“Az üdvösség örömhíre legyen minden prédikáció súlypontja, minden ének tárgya.” – *Evangelizálás*, 502. old.

Isten Igéjének világos tanításaira, melyeket észrevétlenül mellőznek.” (Uo.)

Néha előfordul, hogy a sofőrök figyelme gyengül, és nem látják a sebességkorlátozást, illetve a figyelmet és éberséget igénylő különleges útviszonyokat jelző táblákat. Ez bűnságokhoz és balesetekhez vezethet. A bíróságon a tudatlanságot nem fogadják el mentésként.

De mennyivel fontosabb számunkra, hogy megfigyeljük a tanítást, amit Isten ad Igéjén keresztül! Ezt fontos megjegyeznünk. Az ítéletkor nem bújhatunk majd a tudatlanság mögé. „Az ítélet napján az ihletés szavai fogják elítélni azokat, akik nem engedelmessékedtek azoknak.” (Uo.)

Melyek Isten világos, bibliai tanításai a zenéről? Vajon nem szenteltünk kellő figyelmet ezeknek?

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Olvassátok el Példabeszédek 16:25-öt! Magyarazzátok meg, miért nem biztonságos, ha az alapján választunk, hogy mi tetszik vagy mi nem tetszik nekünk (vagyis az ízlésünk alapján). _____
2. Tegyük fel, hogy éneket keresgéltek egy ifjúsági találkozóra. Vajon egy népszerű zenei stílusút kellene választanotok, olyat, amely az emberek többségének tetszik? Vagy inkább Istennek tetsző zenét? _____
Mi a célja az istentiszteleti zenének: hogy az emberek kedvére legyen, vagy hogy dicsőséget szerezzen Istennek?

II. RÉSZ

3. Mi számít könnyelmű zenének? _____
Mondjatok néhány példát a könnyelmű zenére! _____
4. Hogyan lehet a zene a kábítószerhez hasonló? _____
5. Felhasználja Sátán a zenét arra, hogy ártson nekünk? Hogyan? _____
6. „Sátán foglyul ejti az ifjakat” a népszerű zene által. Hogyan válaszoljatok, ha valaki figyelmeztet, hogy Sátán rabul ejtett titeket a zenén keresztül? (2Tim 2:22-26) _____

III. RÉSZ

7. Milyen zene fogja vonzani a szent angyalokat? _____
Milyen zene vonza a démonokat? _____
8. Milyen (talán észrevétlen) alapelvek vonatkoznak az alábbi ígeversekben arra, hogyan válasszunk zenét?
1Pt 1:13-16 _____
Tit 2:11-14 _____
1Pt 5:8 _____
1Pt 4:7 _____
2Kor 6:16-18 _____
1Jn 2:15-17 _____

További tanulmányozásra: *Üzenet az ifjúságnak*, 291–296. old.

Csodák az életemben

– 44. rész, írta: John N. Loughborough

Egyek igazságban

Itt történt, hogy három állítólagos szombattartó nyilvánosan ellenszegült a gyűlés elnöke által kinevezett bizottságok egy régóta követett terv általi megválasztásának, amelyeknek a jelölés, a meghatalmazás és a döntéshozatal volt a feladatuk.

Az egyik férfi kijelentette: „Azt hiszem, hogy nyilvánosan kellene beszelnünk, mint egy parlamenti választáson vagy egy pártgyűlésen. Hagyjátok, hogy mindannyian szavazzanak, és lássuk, ki kapja a legtöbb szavazatot.” Másvalaki azt mondta: „Ha azt tervezitek, hogy egyetlen bizottság legyen, nem hiszek ebben a módszerben, mert azt jelenti, hogy a hatalom egyetlen ember kezében van.” Ezután érkezett egy tanúságtétel White testvérnőtől, amelyben az állt, hogy nem ez a követendő út. Inkább vegyük figyelembe imádságos lelkülettel mire van szükség, az emberek képességeit, és a testvérekkel való tanácskozást követően javasoljunk neveket.

Ezek a férfiak azonban továbbra is hevesen fenntartották a véleményüket, alig hagyva helyet annak, hogy White testvér vagy testvérnő közbeszóljon. Megjegyzéseik során ezek a férfiak folyamatosan azt hangoztatták, hogy nem hisznek „egyetlen ember erejében”. Végül White testvér szót kapott, és higgadtan mondta a három férfi vezetőjének: „Látom, hogy nem hiszel egyetlen ember erejében, hacsak nem lehetsz te magad az az ember.”

Március 13-tól a Red Banks-i iskolaépületben kezdtük el a sorozatot, Red Blufftól hat mérföldre nyugati irányban. Wilkins úr, egy nagykereskedelmi létesítmény hitetlen könyvelője tuberkulózisban szenvedett. Néhány héttel korábban meglátogatta édesanyja, Horne asszony, aki Baltimore-ban élt, és nagyon aggódott fia egészségi állapota miatt. A Chicagóból Sacramentóba tartó úton egy vasúti kocsiban utazott a White házaspárral. White testvérnő másolatokat adott neki az egészségügyi írásairól, és néhány tanáccsal is ellátta a fia gondozására vonatkozóan. A hölgy fia elolvasta az írásokat, gyakorlatba ültette az azokban található elveket, és jelentős javulást tapasztalt. Amikor meglátta a hirdetést az előadássorozatról, amelyet a tárgyalóteremben szerveztem, a következőket mondta: „Édesanyám, nem csodálnám, ha ez a férfi White asszony emberei közül való lenne. Elmegyek erre az összejövetelre, hogy lássam, ugyanaz-e a hite, és ha igen, akkor meghívom otthonomba.”

Április 13-án abban a kiváltságban volt részem, hogy megkeresztelhettem öt személyt a Sacramento folyóban, amely Red Blufftól három mérföldre található déli irányban. Köztük volt Horne anyuka és a fia, Wilkins úr is, ami így válaszolt néhány ellenfelünknek, akik azzal vádoltak minket, hogy viszályt szítunk a családokban: „A mi családjunkban nem okoztak széthúzást. Édesanyám metodista, a feleségem baptista, én pedig hitetlen voltam. Semmi sem okozott nagyobb örömet, minthogy ellentmondásos vallási vitákat folytathattam velük. Az összejövetelek óta egyek vagyunk hitben.”

A Kaliforniai Egyházterület 1873-as tavaszi gyűlésén eltervezték, hogy a nyár folyamán Napa Valley-ben tartsunk sátorösszejöveteleket, az elsőt Napában, a másodikat pedig St. Helenában. Ezt követően egy őszi tábor is terveztünk Yountville-ben, félúton Napa és St. Helena között. A napai sorozatot egy új, hatvan lábnyi, kör alakú sátorban kezdtük május 24-én, és július 27-ig folytattuk. Negyven ember fogadta el az igazságot, emellett rendelkezésünkre bocsátották a régi iskola épületét a szombati istentiszteletek megszervezésére.

Július 30-án megkezdtük a találkozókat St. Helenában, és ezek szeptember 14-ig folytatódtak. Az utolsó két napon vita folyt a szombatról Cornell lelkész és a woodlandi Martin professzor között. McCorkle lelkész, aki közel állt a professzorhoz, kérte, hogy gyűjtésünk adományokat Martin utazási költségeinek fedezéséhez. Az emberek adománygyűjtést akartak szervezni, és elosztani az így nyert összeget a két személy között, de McCorkle lelkész nem értett egyet ezzel. Így érvelt: „Mivel még semmilyen döntés nem született a vitával kapcsolatban, azt javaslom, hogy tegyünk egy-egy kalapot az asztal mindkét oldalára, és hagyjuk, hogy mindenki a témával kapcsolatos nézőpontja alapján tegye be adományát a megfelelő kalapba.” A sátor tulajdonosa elmondta, hogy körülbelül 2,50 dollár gyűlt össze a professzor kalapjában, és majdnem 30 dollár a Cornell lelkészében.

Történelmi kapcsolat

A menny harmóniája

Március második délutánját a Haskell házaspárral töltöttem. Megbeszéltük oaklandi tevékenységünket, és azt a tervüket, hogy keletre mennek, s kis ideig Dél-Lancasterben fognak tartózkodni. Látogatásuk után fáradtság vett rajtam erőt, s korán lefeküdtem.

Bal felemet reuma kínozza, s nem volt nyugtom a fájdalomtól. Forgolódtam az ágyban, hogy fájdalommentes helyzetet találjak. A szívem is fájt, ami nem sok jót jósolt az előttem álló éjszakára. Végre elaludtam.

Fél tíz körül a másik oldalamba fordultam s észrevettem, hogy semmim sem fáj. Forgolódtam, karomat mozgattam, rendkívül szabadnak és könnyűnek éreztem magamat. Ezt a jó érzést le sem tudom írni. Szobám fényességgel telt meg, a leggyönyörűbb égszínkékekkel, s mintha mennyei lények karján nyugodtam volna.

Ezelőtt is tapasztaltam ezt a szokatlan fényt különleges áldások idején, de ezúttal kifejezettebben és mélyebben, mint azelőtt. Nagy nyugalom szállt rám. Ez a békesség oly teljes és túláradó volt, hogy szó ki nem fejezheti. Fölültem és láttam, hogy fényes, hófehér, sötét rózsaszín szegélyű felhő vesz körül. A levegőt a leglágyabb és legédesebb zene töltötte be. Fölismertem a zenét – angyalok éneke volt. Hang szólított meg: „Ne félj, én vagyok, Üdvözítőd. Szent angyalok vesznek körül.”

– *Bizonyságtételek*, 9. köt., 65, 66. old.

Azene mennyei eredetű eszköz. Nagy hatalom van benne. Angyali sereg zenéje volt az, ami felvidította a pásztorokat Betlehem síkjain, majd végigzengett az egész földön. Hálaunk zenében emelkedik fel a tisztaság és összhang megtestesítőjéhez. A megváltottak zene és győzelmi ének hangjai kíséretében lépnek majd a halhatatlanság földjére.

Az emberi hangban van valami különlegesen szent. Dallama és lágy, mennyei ihletésű lendülete túltesz mindenféle hangszeren. Az ének Isten egyik

ajándéka az embernek. Eszköz, melyet nem lehet utolérni vagy túlszárnyalni akkor, ha Isten szeretete lakozik a szívben. A lélekkel és értelemmel való éneklés sokat tehet az istentiszteletek felemelésében.

Mennyire lealacsonyították ezt az ajándékot!

Megszentelt és kifinomított formában sok jót tehet az előítélet és a keményszívű hitetlenség korlátjainak lerombolására, és a lélekmentés eszköze lehet. Azonban nem elegendő érteni a zene alapelemeit. A zeneértéshez és -ismerethez olyan mennyei kapcsolatnak kell párosulnia, hogy angyalok énekelhessenek rajtunk keresztül.

– *Szemelvények E.G. White írásaiból*, 3. köt., 335. old.

Adámnak és Évának lehetősége volt megfigyelni Isten hozzáértését és dicsőségét minden fűszálban, bokorban és virágban. Az őket körülvevő természeti szépség mennyei Atyjuk bölcsességét, kiválóságát és szeretetét tükrözte. Ragaszkodásukat és csodálatukat kifejező énekeik áhítattal emelkedtek az ég felé, az angyalok és a gondtalan madarak énekével összhangban.

– *The Review and Herald*, 1874. február 24.

Minél jobban megközelíti Isten népe a hibátlan, kellemes hangzású éneklést, annál inkább dicsóítja Istent, szolgálja a gyülekezet javát, és hat kedvezően a hitetlenekre.

Megmutatták nekem a menny rendjét, a tökéletes rendet, s elragadtatva hallgattam a tökéletes zenét. Látomásom után a földi éneklés harsogónak és hamisnak tűnt. Négyszögű völgyben angyalcsoportokat láttam, mindegyiküket arany hárfával. A hárfák végén kulcs volt a hárfák hangolására és a dallam változtatására.

Ujjuk nem söpört hanyagul végig a húrokon, hanem külön-külön érintették meg azokat, megadva a hangot, majd mindnyájan csatlakoznak a gazdag, tökéletes mennyei zenéhez. Lehetetlen leírni a dallamot: mennyei, isteni. Minden arcra Jézus képmása sugárzik, és kimondhatatlan dicsőséggel ragyog.

– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 146. old.

Az énekeken sokat lehet javítani. Egyeseknek az a benyomásuk, hogy minél hangosabban énekelnek, annál több zenét szolgáltatnak, de a zaj nem zene. A jó ének olyan, mint a madarak zenéje – diszkrét és dallamos. Egyes gyülekezetekben olyan szólókat hallottam, amelyek teljesen alkalmatlanok voltak az Úr házában való szolgálatra. Az angyaloknak nem tetszenek az elnyújtott és furcsa hangok, amilyeneket az operában hallhatunk. Örömmel hallgatják az egyszerű, természetes hangnemben előadott dicsőítő énekeket. Énekünkkel azokhoz a dalokhoz csatlakoznak,

amelyekben minden szó világosan és a zenei hangnemnek megfelelően hangzik el. Lélekkel és megértéssel veszik át a szívből énekelt refrént.

– *Sermons and Talks*, 2. köt., 246. old.

Isten örökösei... A föld legnagyobb méltóságai nem viseltek gazdagabb öltözetet annál, mint amilyenben ők állnak a trón előtt. Földi uralkodók homlokára soha nem helyeztek olyan tündöklő fejéket, amilyen az ő fejüket koronázza. Örökre vége szakad a fájdalomnak és a sírásnak. A dicsőség királya letöröl arcukról minden könnyet. Nem lesz többé semmi ok a bánatra. A megváltottak pálmaággal lengetve dicsőínek zengnek, tisztán, szépen és harmonikusan. Mindenki énekelni kezd, míg nem az egész mennyet betölti a himnusz: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!”

– *A nagy küzdelem*, 650. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Írjátok le az angyalok énekét! _____
2. Mi különösen szent? _____
Miért? _____
3. Milyen jó hatása van a megszentelt énekeknek? _____
4. Milyen szavak írják le azt a zenét, amelyet Ádám és Éva az angyalokkal együtt énekelt? _____
5. Melyik az a három dolog, amely akkor fog bekövetkezni, ha egyre inkább közeledünk a helyes és harmonikus énekléshez? _____
6. Jellemezzétek a menny tökéletes zenéjét! _____
7. Mutassátok be azt a zenét, amely tetszik az angyaloknak! _____
8. Milyen az az ének, amelyet a megváltottak fognak énekelni a mennyben! _____

A hit fejezetei

A kisebbik testvér – 2. rész

Dayita Sharma

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Sonu és családja később elmagyarázták, hogy egy év múlva kötnek majd egy madzagot a mellkasa köré, amely egy hindu pap valamennyi felelősségére kötelezi. Iskolába fog járni, hogy imákat és rituális énekeket tanuljon, és amikor onnan visszatér, nem fog többé enni nálunk. Még vizet sem fog elfogadni tőlünk.

Hirtelen nyilvánvalóvá vált számomra, hogy miért nem válaszolt Isten az imámra, amelyben egy nagyobb házat kértem. Nemrég úgy döntöttünk, hogy kicsivel tovább maradunk a jelenlegi házunkban, bár zsúfolt volt. Hogy pontosabb legyek, egy évig terveztünk még maradni.

Várjunk csak, gondoltam, és forráság töltötte el a mellkasomat. Az a csodálatos gyanú ébredt bennem, amit csak egy keresztény érezhet. Mit tesz itt Isten? Mit tesz ezúttal? Miután az öcsémért, Sonuért imádkoztam azon a délután, a következő gondolatom támadt: mi van, ha Sonu a következő Ábrahám? Ha Isten megparancsolja neki, hogy hagyja el bálványimádó családját, és távoli hegyi falvakban tegyen bizonyosságot szeretetéről és kegyelméről?

Mi van, ha Sonu a következő Gedeon? Mi van, ha eljön hozzá az Úr álmában, és arra utasítja, hogy rombolja le édesapja templomát?

Mi van, ha Sonu lesz a következő Illés, és kéri az élő Isten és a hamis bálványok közötti szembesítést? Mi van, ha az életét féltve futásnak kell erednie, amikor Isten felmagasztaltatik?

Mi történik, ha Sonu, egy hindu pap fia, jövőre nem köti a mellkasára azt a bizonyos madzagot? Mi tör-

ténik, ha ehelyett ő lesz az első pahari lelkészünk? Imádkozni kezdtem azért, hogy ez megtörténjen. Ez egy merész ima volt, de valahogy tudtam: Isten azt akarja, hogy imádkozzam ezért. Úgy gondolom, hogy ez Isten terve Sonuval. És ha az ima segít eltüntetni a sötétséget kis testvérem körül, hogy megismerhesse Isten akaratát az életére nézve, akkor megteszem, imádkozni fogok!

Mit fog tenni Isten ebben az évben? Valamilyen módon lehetőséget fog adni Sonunak, hogy egy másik utat kövessen. Alig várom, hogy lássam, hogyan fogja ezt megtenni!

Jézus éjszakákat imádkozott át. Gondolkoztál már azon, hogy miről beszélhetett Istennel olyan sokáig? Talán Péterért, Tamásért, Júdásért imádkozott. Jézus bátor és hűséges apostolokat, mártírokat, Atyja királyságának örököseit látta, amikor a tanulatlan és makacs halászokra nézett.

Amikor a pahari népert imádkoztok idén, mondjatok imát külön Sonuért is, hogy Krisztust szerető, odaadó, bátor és ékesszóló emberré alakuljon át. Csatlakozz hozzám, és hagyd magad mögött a „kérlek, légy az egész világgal” típusú imákat, amelyek olyan könnyen előtörnek hitetlen szívünkéből. Imádkozzunk erősen, konkrét dolgokért és merészen!

Határontúli Adventista Misszió (AFM - Adventist Frontier Missions)

Az AFM helyi gyülekezetplántáló mozgalmakat alapít olyan területeken, ahova még nem jutott az el evangélium üzenete. Kizárólag olyan helyeken, olyan embercsoportokkal dolgozik, akik körében a Hetednap Adventista Egyház még nem szervezte meg a hívők gyülekezetét. Majdnem 30 éves szolgálata során az AFM 180 hivatásos misszionáriust és 400 önkéntest, illetve diákot küldött ilyen területekre. Ők mintegy 40 népcsoportban szolgáltak a világ különböző országaiban.

Hogyan segíthetsz?

- **Imádkozz:** Könyörögj Istenhez mind a misszionáriusokért, mind azokért, akikkel dolgoznak.
- **Adakozz:** Támogasd a misszionáriusokat adományaiddal.
- **Menj:** Szolgálj hivatásos- vagy diák-misszionáriusként.

AFM kapcsolat

- Ingyenes telefonvonal: 1-800-937-4236
- Web: www.afmonline.org

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynal Sátán prédája leszel.”

Prófécia A ZENÉRŐL

Aranyszöveg | Zsoltárok 92:1-3

„Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel.”

I. RÉSZ

Pál aggódott amiatt, hogy sokan elfordulnak az evangéliumtól azok közül, akik hallották és elfogadták annak üzenetét. Többször figyelmeztette erre a híveket a Zsidókhoz írt levélben. „Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.” (Zsid 2:1)

„Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; Hanem intsetek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által: Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsid 3:12-14)

Ez a tanítás különösen fontos számunkra ma, mert Sátánnak az idők végén is az a terve, hogy megtévessze a lelkiismeretes hetednapi adventistákat. Isten egy látomásban figyelmeztette Ellen White-ot erről a tervről a XX. század fordulóján. Abban az

időben Ausztráliában élt, de a látomás és a sok általa elmondott ima hatására úgy érezte, vissza kell térnie az Egyesült Államokba, hogy megbirkózzon egy válsággal. 1900 őszén érkezett haza. Pont időben.

Mialatt White testvérnő egy hajón utazott, Stephen Haskell, egy adventista úttörő a Generál Konferencia előadójaként és képviselőjeként részt vett egy tábori összejövetelen az indianai Muncieban. Feleségével együtt írtak egy levelet Ellen White-nak arról, amit ott tapasztaltak. A táborban látottak megriasztották őket.

“ Ha majd a helyes megvilágításban látod ezeket a dolgokat, akkor előadásaidon csak kedves, egyszerű énekek szerepelnek.”

– Evangelizálás, 509. old.

TARTALOM | C-45 | NOVEMBER 5.

41 | Prófécia a zenéről

45 | Növekvő érdeklődés

46 | Mire nincs szüksége az igazságnak?

48 | Az elhervadt százsorszép

A találkozók egy evangélista vezette, aki korábban pünkösdi összejöveteleken vett részt, és lenyűgözte az ottani emberek lelkesedése. Átvette azt az istentiszteleti stílust, és a hangsúlyt az érzelmekre tette. A hangszereknek fontos szerepük volt az imádatban; dobot és nagybőgőt használtak – ugyanez a felállás megtalálható szinte minden kortárs zenei műfajban, amelyeket általában erős ritmus jellemez.

Haskell arról a veszélyről írt, hogy az őszinte embereket félrevezethetik ezeken a találkozókon. Felfigyelt a zenei stílus hatására. „Nagy erő kísért minden mozdulatot”, amely még a tudatuknál levő embereket is magával ragadta, akik egyszerűen csak hallgatták a ceremóniához tartozó zenét. „Hangszerkészletük egy orgonából, egy csellóból, három hegedűből, két fuvalából, három csörgődobból, három trombitából és egy nagydobból áll.” (*Ellen G. White: The Early Elmhaven Years*, 102. old.)

A zene hangos és kaotikus volt, emiatt nehéz volt kivenni, hogy mit énekeltek. Mindez persze a mikrofonok, hangerősítők és hangszórók létezése előtt történt, amelyek még inkább felerősíthetik a hangerőt.

Haskell levele aggasztotta Ellen White-ot, mert a történet hasonlított ahhoz, amit a januári látomásában látott. Továbbá hasonlóknak tűnt azokhoz a fana-

tikus mozgalmakhoz is, amelyeket szolgálata kezdetén el kellett utasítania.

Körülbelül hat hónappal később, a Generál Konferencia 1901 márciusi ülésén a következő szavakat intézte a küldöttséghez: „Megmutatta nekem az Úr, hogy téveszmék és helytelen módszerek keverednek bele a tábori összejövetelekbe, és a történelem megismétli önmagát... Az Úr utasított, hogy mondjam el: ezeken az alkalmakon démonok vannak jelen emberi formában, akik minden ravaszságot bevetnek, amit csak Sátán felhasználhat az értelmes emberek kiabrándítására. Az ellenség úgy próbálta szervezni az eseményeket, hogy a tábori összejövetelek, amelyeknek egyébként a harmadik angyali üzenet igazságát kellett volna megismertetnie a sokasággal, elveszítsék erejüket és befolyásukat.” (*Szemelvények E. G. White írásai-ból*, 2. köt., 37. old.)

Jézus figyelmeztetett: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket.” (Mt 24:4) Ez a figyelmeztetés különösen ránk nézve fontos, akik az utolsó időkben élünk. Krisztus olyan jóságos, hogy figyelmeztet minket a Prófétaág Lelkén keresztül az idők végének sajátos veszélyeire, amelyek vidám zene és megtévesztő tanok keverékébe öltözve ütnek fel a fejüket az összejöveteleinken. Legyünk hát óvatosak!

II. RÉSZ

Az indianai egyházterület vezetői népszerűsítették a mozgalmat a konferencia egész ideje alatt. Azt hitték, hogy kiáradt a Szentlélek Jézus második eljövetelének előkészítésére. Azt hitték, hogy megkapják „a nyelvek ajándékát” és a „megszentelt testet”. Azt hitték, hogy Jézus nyomába lépnek saját „Gecsemáné-kerti” élményük révén. Ezek a vezetők azt gondolták, hogy a Bibliát követik, igeverseket idéztek, illetve Ellen White kijelentéseit.

Az Indianában tartott istentiszteleteket érdekes fizikai jelenségek kísérték. Láthatatok már olyan videókat, amelyeken „a Szentlélek örömeivel” betöltött emberek szerepelnek egy pünkösdistá gyülekezetben. Bizonyos szempontból ezek hasonlítanak ahhoz, ami Indianában történt, amikor a legizgalmasabb ponthoz ért a zene.

Ha lelkiismeretes keresztény az ember, és követni akarja Jézust, akkor valószínűleg több hitre és mély tapasztalatra vágyik. Az emberek azért jöttek el a találkozókra, hogy szert tegyenek ezekre, amelyről azt hitték, hogy „megszentelt testet” ad nekik. Ezek imát, zajos hangszeres zenét és igehirdetést foglaltak magukba. Azt mondták az embereknek, hogy kereszenek fizikai megtapasztalásokat. A dobok elősegítették ezt a fajta tapasztalatot. Néha egy-egy hallgató

a földre borult. Ezt követően az emelvényre vitték, ahol egy kisebb csoport gyűlt köré, és ezt kiáltották: „Dicsőség Istennek!”, míg mások imádkoztak vagy énekeltek. Amikor ez a személy eszméletéhez tért, azt állította, hogy része volt a „Gecsemáné-kertjének tapasztalatában” – megkapta a „megszentelt testet” és a „nyelvek ajándékát”!

Ez a mozgalom azonban rövid időn belül véget ért, miután Ellen White leleplezte az 1901-es Generál Konferencián. Ha nem figyelmeztetett volna minket Isten arra, hogy ez a fajta élmény újra megjelenik majd, azt gondolhattuk volna, hogy ezzel megoldódott a probléma. Figyeljük meg mégis a prófécia részleteit!

Először is, ez közvetlenül a próbaidő vége előtt fog bekövetkezni. „Az Úr megmutatta nekem, hogy

amikről beszámoltál az Indianában történeteket illetően, azok meg fognak ismétlődni a próbaidő lejárta előtt. Mindenféle elképesztő dolgokkal állnak majd elő. Dobok, zene és tánc kíséretében fognak kiáltozni. Értelmes emberek annyira megzavarodnak, hogy nem lesznek képesek helyes döntésekre; és mindezt a Szentlélek munkájának nevezik.” (*Szemelvények E. G. White írásaiból*, 2. köt., 36. old.)

Mi számít „a próbaidő végének”? Noé idejében találunk példát a próbaidő végére. Noé a legutolsó percig hívta az embereket, hogy lépjenek be a bárkába. Ezt követően családjával a bárkába vonult, és egy angyal bezárta az ajtót, így többé senki sem mehetett be. Hét nappal később megérkezett az özönvíz (1Móz 7:10, 16.). Egyesek azt gondolhatták, hogy akkor fognak belépni a bárkába, ha majd elkezd esni az eső, de az már túl késő volt.

Az emberek próbaidejének vége rövid idővel Jézus eljövele előtt fog bekövetkezni. Hangzik az utolsó emberekhez intézett felhívás, amely arra fogja buzdí-

tani őket, hogy tartsák meg a szent szombatot, kerüljék el a fenevad bélyegét és szabaduljanak meg az utolsó hét csapástól. A szent zene és a gondos prédikáció segíteni fog az embereknek abban, hogy Krisztus követése mellett döntsenek.

Sátán azonban meg akarja akadályozni az embereket egy ilyesfajta döntés meghozatalában, és hamisított üzenettel, illetve az általa ihletett zajos és ritmikus zenével fog közbeavatkozni. Az összezavarodott és csalódott hallgatók azt fogják hinni, hogy a Szentlélek kiáradása zajlik éppen, pedig valójában egy tisztátalan lelkületről van szó. Amikor kezdetüket veszik a csapások, már túl késő lesz a megtéréshez.

Másodsorban, ilyen zenét lehet majd hallani az adventista összejöveteleken is. „Inkább soha ne került volna zene az istentiszteletbe, minthogy úgy alkalmazzuk a hangszereket, ahogyan azt januárban bemutatta nekem az Úr a tábori összejöveteleink jövőjére vonatkozóan.” (*Szemelvények E. G. White írásaiból*, 2. köt., 36. old.)

III. RÉSZ

A hangszeres zene is lehet mennyei, és Istennek minden bizonnyal ez volt a terve. A szentélyben tartott istentiszteleten énekesek is részt vettek „kürtökkel, cimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival.” (1Krón 16:42)

Az istentiszteletre való hangszerek és zenei stílusok nagymértékben különböznek a démonimádathoz használtaktól. A dobok hipnotikus és érzéki ritmusát az ördögök megidézésére használják ezeken az alkalmon. A hangos zene túlterheli az érzékszerveket, összezavarja az elmét, megnehezítve ezáltal a koncentrációt. Az ismétlődő zene szükségtelenné teszi a gondolkodást. Isten sohasem adott engedélyt az ilyen típusú zene istentiszteleten való felhasználására. Ez táplálhatja ugyan az érzéseket, de elnémítja a lelkiismeret hangját.

Ezeket a találkozókat a démonok ihlette zenei stílusokat a szent himnuszok és más spirituális énekek szavaira alkalmazzák – ez történt abban a táborban is, ahol „a megszentelt test” elérésére törekedtek. Ahogyan az egészségtelen összetevők egészséges ételekhez való hozzáadásakor romlik az ételek minősége, az ilyesféle kiegészítések károssá teszik az egészséges zenét – Isten igazságát pedig hazugsággá. (Róm 1:25) Mindez „lerombolja azt a komoly, ünnepélyes benyomást, mely a szent zene hallgatásával együtt jár”. (*Szemelvények E. G. White írásaiból*, 3. köt., 333. old.) A popzene ritmusát különféle dobok, basszusgitárok és más hangszerek által lehet hangsúlyozni. A dallam

és az egyszerű harmónia könnyen elveszhet a hangos és durva, disszonáns hangjegyek között, amelyeket gyakorlatilag bármely zenéhez hozzá lehet társítani. Isten világosan figyelmeztetett minket, hogy a zene démoni stílusváltozatai a hetednap adventista összejöveteleken is hallhatóak lesznek – közvetlenül a próbaidő lezárulása előtt.

Az ilyen stílusú zene és imádati forma csak a vezetőség jóváhagyásával kerülhetett az indianai táborba, amely támogatta és védelmezte azt. Isten szeretné, ha tudatában lennénk, hogy összejöveteleinken újra előfordulnak majd az ilyesfajta hamis ébredések.

Azok, akik teljesen átadják magukat Istennek, elkötelezik magukat amellett, hogy élni fognak „minden ígérel, amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4), védelmet kapnak az utolsó idők csalásaival szemben. „Az emberek cselekedeteinél a te ajkad ígéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.” (Zsolt 17:4)

Azok, akiknek napi imája, hogy „ne vigy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól” (Mt 6:13), védelmet nyernek.

Csakhogy a Sátán kezdeményezte hamis ébredések sokakat meg fognak téveszteni. „Tömegek ujjongnak majd azon, hogy Isten csodálatos munkát végez

értük; pedig ez a munka más lélektől származik.”
(*A nagy küzdelem*, 464. old.) Azok, akiket megtévesz-
tenek, Évához hasonlóan arra fognak bátorítani máso-
kat, hogy kövessék a példájukat.

Amikor Jézus közel járt ahhoz, hogy megfeszítsék,
sokan azok közül, akik azt kiáltották: „Feszítsd meg!”,
még csak nem is tudták, hogy miért teszik. Egysze-
rűen csak a többiek példáját követték. De nem tudták,
hogy a démonok nyomdokain járnak. Pilátus meg-
kérdezte: „Mit cselekedjem hát Jézussal, akit Krisztus-
nak hívnak?” (Mt 27:22) Abban a percben „a kavargó
sokaság ismét a démonokhoz hasonlóan ordított.
Emberi alakban maguk a démonok voltak jelen a
tömegben, és tőlük csak ezt a választ lehetett elvárni:
»Feszítsd meg!«” (*Jézus élete*, 733. old.) Ma is sokan

követik a tömeget anélkül, hogy tudnák, mi okból
teszik, amit tesznek. Ha tudnának a démonok mun-
kájáról, vajon továbbra is a nyájszellem határozná
meg a cselekedeteiket? Nem meglepő, hogy Mózes
figyelmeztette az izraelitákat: „Ne indulj a sokaság
után a gonoszra.” (2Móz 23:2)

Miért nem döntünk már most úgy, hogy nem
hallgatunk olyan zenei stílust, amely kedves Sátán-
nak, és amely a lelkek megtévesztésére fog szolgálni az
idők végén? Miért ne dönthetnénk úgy, hogy az isteni
ihletésű zene iránti ízlésünket ápoljuk? Nem akarunk
abba a csoportba tartozni, amely elfogadja a hamis
evangéliumot, és csak akkor veszi észre a hibát, ami-
kor már túl késő. Egyes próféciaik beteljesedéséhez
sem szeretnénk hozzájárulni.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Hogyan akarja Sátán tönkre tenni vallásos összejöveleteinket? _____
2. A zene mely jellemzőiből derült ki a Muncie-i táborban, hogy nem volt benne jelen a Szentlélek? _____
3. Mi vonzza az emberi formában érkező démonokat a találkozóinkra? _____

II. RÉSZ

4. Miben áll a próbaidő lezárulása? _____
Miért akarja megakadályozni Sátán, hogy az emberek még a próbaidő lejárta előtt az igazság oldalán álljanak?

5. Olvassátok el 2 Krón 29:25-öt, a 98. Zsoltárt és Jel 15:2, 3-at! Egyes gyülekezetek tiltják a hangszerek használatát.
Lehetnek a hangszerek az isteni ihletésű zene kísérei? _____
Olvassátok el Dán 3:7, 10, 15-öt és Jel 18:21, 22-öt! A gonosznak való hódolat magába foglalja a hangszereket is?

Mi a különbség? _____

III. RÉSZ

6. Mi védhet meg minket attól, hogy elfogadjuk a hamis tanokat? (2Tim 3:13-17; Zsolt 119: 9-11; 98-105) _____
Elég, ha van Bibliánk, és olvassuk? (Jak 1:21-25; Mt 7:24-27) _____
Mi másra van még szükség? _____
7. Miért akarja Sátán kereszténynek bélyegezni a zenéjét? _____

Csodák az életemben

– 45. rész, írta: John N. Loughborough

Nővekvő érdeklődés

A Yountville-i tábor szeptember 17-án vette kezdetét. A 60 láb átmérőjű sátrunkon kívül még további 53 sátrat állítottak fel. Az általunk elfoglalt területet városi stílusban rendezték el, a sétányoknak még nevet is adtak: Jelenvaló Igazság, Törvény és Rend, Santa Rosa és Healdsburg utca stb.

(A *Yolo Democrat* újság így tudósított az eseményről: „A legtökéletesebb rend és harmónia uralkodott a táborban. Sohasem láttam korábban ilyen nagy számú boldog és elkötelezett embert egy helyen. Semmi felfokozott izgalom, csak őszinte odaadás volt tapasztalható.”) Egy 53 percig tartó összejövetelen 117 bizonysgot mondtak el, és mindegyik hű maradt a témához. A Yountville-i tábortalálkozó erősen befolyásolta a Kaliforniában végzett munka stabilitását. A fresnói M. J. Church elfogadta az üzenetet, és vállalta, hogy meg fogja azt ismertetni az emberekkel az ország azon részén, ahol él. Az egyik összejövetelen felállt, és a következőket mondta: „Öntözőcsatornát építke a King's Riverből. 40 ember dolgozik rajta, de ezentúl abbahagyjuk a munkát az Úr szombatján.” A tábort követően Woodlandbe költöztünk abban a hitben, hogy a szárazabb éghajlat jót tesz majd az akkoriban tuberkulózisban szenvedő feleségemnek.

1873-ban a Santa Rosa-i Willis testvérnő Oaklandba költözött, mert türelmetlenül várta, hogy ott is történjék valami. Cronkite testvér Oaklandba költöztette a cipőboltját, Tay testvér és családja pedig elfogadták az igazságot. Ők kérték, hogy Oaklandban is szervezzünk találkozókat, így hát az első ottani összejöveteleket október 25. és 26. között tartottuk meg a 1055 Broadway utca 1055 szám alatti egyik teremben.

L. M. Hall testvérnő, a két coloradoi Walling lánnyal együtt, akik White lelkész családjában éltek, november 12-én Santa Rosába jöttek, és az én otthonomban szálltak meg. December 28-án a White házaspár is megérkezett Coloradóból. Azon a télen különböző kaliforniai csoportokkal dolgoztak. Napában gyorsan zajlottak a templomépítési munkálatok, és a gyülekezet április 4-i felszentelésére készültünk. A prédikációt White lelkész tartotta, felesége pedig szabadon beszélt aznap délután a teljes hallgatóság előtt.

A Walla Wallában (Washington) élő néhány hívő arra kérte a Generál Konferenciát, hogy küldjön nekik egy evangéliumi munkást. A Yountville-i táborgyűlésen az embereink megszavazták, hogy fizetnek egy lelkipásztort Walla Walla számára, amennyiben megengedik neki, hogy két-három hónapig Kaliforniában dolgozzon. A hívásra válaszolva I. D. VanHorn lelkész és fele-

sége Coloradóba jöttek, hogy elkísérjék a White házaspárt Kaliforniába. 1874. január 2-án VanHorn lelkész elkísért Napába, ahol hétvégi összejöveteleket tartottunk, majd St. Helena és Woodland következett.

Itt értesültem arról a mély érdeklődésről, amely Canright Watsonville-ben szervezett találkozóinak volt köszönhető. Sajnos problémái akadtak a torkával, és emiatt pihenésre és segítségre volt szüksége. Azt akarta, hogy azonnal jöjjenek és segítsék neki. Január 22. és február 2. között Watsonville-ben tartózkodtam. Ez idő alatt kaptam egy táviratot, amelyben felszólítottak, hogy azonnal térjek vissza Woodlandbe, mivel súlyosbodott a feleségem tüdőproblémája. Miután Canright lelkész felépült annyira, hogy egyedül is tudjon boldogulni, azonnal hazaindultam. Watsonville-ben találkoztam Healey testvérral és húgával, akik Minnesotában elfogadták az igazságot, és épp most érkeztek Kaliforniába.

VanHorn lelkész Portlandbe (Oregon) hajózott, útban Walla Walla felé, ahová 1874. április 23-án érkezett meg. Új, hatvan méteres sátrat a város délkeleti részén, a Charlie Cabot tulajdonában lévő földön húzta fel. Bár Cabot katolikus volt, a területet, amelyen felállították a sátrat, egy gyülekezet építésére adományozta. Sőt, mindent megtett, hogy előmozdítsa az ügyet, elfogadta az igazságot, és 60 000 dollárt ajánlott fel az egyháznak.

A sátortól nem messze volt egy erdő, ahol katonai helyőrség működött. Köztük volt egy bizonyos Alonzo T. Jones, egy ohioi fiú. Míg a többi katona kártyázással és egyéb felesleges dolgokkal töltötte a szabadidejét, Jones történelemkönyveket tanulmányozott. Amikor felállították a sátrat, a kíváncsiság arra késztette Jonest és társait, hogy érdeklődjenek az esemény felől.

„Mi lesz itt, előadás?” – kérdezték.

„Igen – válaszolta VanHorn lelkész. – Gyertek be, és megmutatom, miről lesz szó.”

VanHorn lelkész kibontott egy prófétai térképet, és történelmi tényekre hivatkozva beszélni kezdett a Babilont, Méd-Perzsiát, Görögországot stb. jelképező szimbólumokról. Jones további információkat fűzött VanHorn előadásához, jelezve, hogy jártas az ókori történelemben.

Jones részt vett az összejöveteleken, majd csatlakozott a hetednapú adventistákhoz.

Történelmi kapcsolat

Mire nincs szüksége az igazságnak?

Az Úr megmutatta nekem, hogy amikről beszámoltál az Indianaban történeteket illetően, azok meg fognak ismétlődni a próbaidő lejárta előtt. Mindenféle elképesztő dolgokkal állnak majd elő. Dobok, zene és tánc kíséretében fognak kiáltozni. Értelmes emberek annyira megzavarodnak, hogy nem lesznek képesek helyes döntésekre; és mindezt a Szentlélek munkájának nevezik.

A Szentlélek soha nem jelenik meg ilyen módon, ilyen tébolyszerű zsvajban. Ez Sátán találmánya arra, hogy elfedje ravasz módszereit, melyeket a napjainkra szóló őszinte, felemelő, nemesítő és megszentelő igazság hatástalanítására használ. Inkább soha ne került volna zene az istentiszteletbe, mint-hogy úgy alkalmazzuk a hangszereket, ahogyan azt januárban bemutatta nekem az Úr a tábori összejöveteleink jövőjére vonatkozóan. A napjainkra szóló igazságnak semmi ilyenre nincs szüksége a lelkek megnyerése érdekében. A zajok tébolya megbénítja a józan ész és megakadályozza azt az áldást, amit az összejövetel helyes levezetése egyébként jelenthetne. Sátáni erők keverednek a lármával és a zűrzavarral, és ezt nevezik a Szentlélek munkájának.

Amikor a tábori összejövetel befejeződik, elvégeztelenül marad mindaz a jó, amit a szent igazság bemutatása révén el kellett és el is lehetett volna végezni. A feltételezett megújulás résztvevői olyan benyomásokat nyernek, melyek következtében eltávolodnak az Úrtól. Nem képesek számot adni arról, amit előzőleg már ismertek a bibliai alapelveket illetően.

Nem szabad bátorítani az ilyenfajta istentiszteletet. 1844 után ugyanez az áramlat áradt be sorainkba. Ugyanezek a dolgok történtek. Az emberek fellelkesedtek, és az őket készítő hatalmat Isten hatalmának gondolták...

Nem fogom felidézni a történelem ama fájdalmas időszakát, mert az túl nehéz volna. Januárban mégis

megmutatta nekem az Úr, hogy téveszmék és helytelen módszerek keverednek bele a tábori összejövetelekbe, és a történelem megismétli önmagát. Nagyon szomorú lettem. Az Úr utasított, hogy mondjam el:

“A Szentléleknek semmi köze ahhoz a zűrzavarhoz és hangzavarhoz.”

ezen az alkalmakon démonok vannak jelen emberi formában, akik minden ravaszságot bevetnek, amit csak Sátán felhasználhat az értelmes emberek kiábrándítására. Az ellenség úgy próbálta szervezni

az eseményeket, hogy a tábori összejövetelek, amelyeknek egyébként a harmadik angyali üzenet igazságát kellett volna megismertetnie a sokasággal, elveszítsék erejüket és befolyásukat.

A harmadik angyal üzenetének világosan kell hangoznia. Meg kell tisztítani az olcsó és szánalmas emberi elgondolások hajtásaitól, melyeket a hazugság atya tervezett, leplezve magát, mint a kígyó, akit Sátán eszközként használt összüleink megtévesztésére. Így igyekszik Sátán rátenni pecsétjét arra a munkára, amelyet Isten tisztán szeretne továbbvinni.

A Szentléleknek semmi köze ahhoz a zűrzavarhoz és hangzavarhoz, ami januárban elvonult előttem. Sátán munkálkodik a zenei hangzavar közben, mely ha megfelelően vezetnék, Isten dicséretét és dicsőségét szolgálhatná. Kígyóméreghez hasonlóvá teszi hatását.

A múltban történt dolgok meg fognak ismétlődni a jövőben. Sátán átokká fogja tenni a zenét annak alkalmazási módja által. Isten felhívja népe figyelmét (akik előtt ott van a világosság az Ige és a bizonyítételek által), hogy olvassanak, gondolkodjanak

és figyelmezzenek szavára! Az Úr világos és határozott tanítást adott, és azt mindenki megértheti. De a nyugtalan szív valami újnak a létrehozására idegen tanokat kelt életre és nagy mértékben lerontja azoknak a befolyását, akik jóra használhatnák erejüket, ha továbbra is erősen bíznának az Úrtól kapott világosságban.

„Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodor-tassunk. Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: Mimódon menekedünk meg mi, hogyha

nem törődünk ily nagy idvességgel, amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra?” (Zsid 2:1-3) „Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon; Hanem intsetek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által: Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsid 3:12-14)

– *Szemelvények E. G. White írásaiból*, 2. köt., 36–38. old

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Jellemezd a zenét, amelyet közvetlenül a próbaidő lejártá előtt lehet majd hallani! _____

- Milyen hatása van az ilyesfajta zenének a racionális lényekre? _____

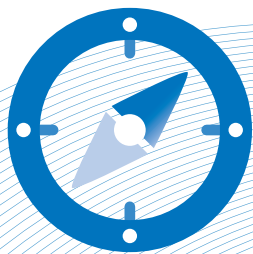
2. Mit nem tesz soha a Szentlélek? _____
3. Miért találta fel Sátán ezt a fajta zenét? _____

4. Mit jelent a jelen időre vonatkozó igazság? _____
5. Ki van jelen az ilyesfajta zenei alkalmakon? _____
Min dolgoznak teljes hatékonysággal? _____

6. Hogyan próbálja Sátán rányomni a bélyegét Isten munkájára? _____

7. Mivé lesz a zene akkor, amikor megfelelően választják ki? _____
8. Hogyan alakítja Sátán átokká a zenét? _____
9. Minek a megtételére szólítja Isten a népét? _____

10. Mi vezet a furcsa tanok megjelenéséhez? _____

A hit fejezetei

Az elhervadt százszorszép

Brian Glass

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Egy hervadt, sárga százszorszépet viselt fülbevaló gyanánt. Nem voltak fogai. Idegesen nézett körül, de nála fiatalabb kísérlőjének magabiztossága neki is önbizalmat adott, így bátran szólalt meg.

„Azért jöttem, hogy édes orvosságot vegyek a gyermekem köhögésére.” Aprócska gyermeke felé mutatott, aki egy színes takaróba tekerve lógott a vállán.

„Gyere, megnézem a gyermeket” – mondtam, és a sátramhoz veztettem, amelyet egy hatalmas mangófa alatt állítottam fel, alig néhány lépésnyi távolságra az iskolától.

Nyugodtan megvizsgáltam az egyéves alutáplált és csenevész gyermeket. Adtam néhány gyógyszert az anyának, és elmagyaráztam neki, hogy rendszeresen vizsgálatra kellene hoznia, én majd megmértem a gyermek súlyát, és vitaminokat fogok adni neki.

Az anyából ekkorra már kivesszett a féltékenység, így mesélni kezdett a többi gyermekéről. „Aztán ott van Runilin” – magyarázta kis szünet után, és megváltozott a hangja. Megfeszült a teste, lehajtotta a fejét, oldalra nézett, és elgyötört hangon, szinte feszülten ejtette ki a szavakat. „Elég nagy volt már ahhoz, hogy választhasson. De nem most... Ha tudtam volna! Ó, szörnyen érzem magam.” Mély fájdalomában felsóhajtott.

„Nem értem, nénike. Mit próbálsz elmondani nekem?” – kérdeztem.

Arca eltorzult a fájdalomtól, ahogy a völgy felé intett. „Ott van eltemetve, a kertünkben. Még friss a sír. Ó, ha tudtam volna, hogy vannak gyógyszereid, élhetett volna még. Mindig itt voltál... Ha csak tudtam volna.”

Átéreztem a fájdalmát, és csendben hallgattam. Arra a több ezer emberre gondoltam, akik szintén nem tudták. Ezrekre a következő völgyből és az azt követő völgyből. A sok ezer emberre a világból, akiknek eltorzul az arcuk a fájdalomtól, amikor rájönnek, hogy van

**Mentsváram énnekem az Úr,
A zord viharban sziklavár.
Bár csapdos a hullám vadul,
Ott szívemben helyet talál.**

**Úgy, úgy bízom az Úrban, mentsváram Ő,
Mentsváram Ő, mentsváram Ő,
Ő, Jézusom Tebenned megnyugszom én,
Te zord viharban sziklavár.**

**A nap hevétől oltalom,
A zord viharban sziklavár.
Éji homályban fénytorony,
Ködoszlato meleg sugár.**

**Szavától tenger csendesül,
S a zord viharban sziklavár!
Lelkem e szirtre menekül,
S nem érhet engem semmi má.**

valami, ami megmenthette volna szeretteiket a szenvedéstől és a haláltól.

Csakhowy senki sem mondta még el nekik a jó hírt, ezért a szenvedés folytatódik. Senki sem mondta el nekik, hogyan szabaduljanak meg Sátán betegségétől és láncától. Senki sem hagyta el a komfortzónáját azért, hogy harcoljon értük. Ennek következtében férfiak és nők, csecsemők és már szaladni képes gyerekek halnak meg továbbra is bármiféle remény nélkül.

Mi lehet fontosabb munka, mint az elfeledett emberekkel való törődés? Mi lehet sürgetőbb, mint az olyan tervek kidolgozása, amelyek reményt nyújthatnak mindazoknak, akik még sohasem remény-

kedtek? Hagyjátok abba a gondolkodást, és engedjétek, hogy megragadjon titeket a világ fájdalma! Mit ér a karriered, mit érnek a terveid, mit ér az életed ehhez a hatalmas szükséghez viszonyítva?

A *Fullness of Joy* [Az öröm teljessége] című könyvben Eric B. Hare a következőkre bátorít: „Indulj el, és szánd életedet az emberiség nagy szükségének mezején végzett munkára, mert »ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem« (Jn 12:24).”

Arra bátorítalak titeket, hogy még ma döntsétek el: úgy fogtok élni, hogy a létezésetek örökkévaló változást okozzon mások életében! Add az életedet azért, hogy olyan emberek reménykedhessenek, akiknek korábban nem volt semmi kilátásuk! És fedezzétek fel újra, hogy milyen az, amikor a fájdalomtól eltorzult arcokon újra mosoly jelenik meg, mert megbizonyosodnak Isten szeretetéről és az örök élet reményéről!

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

Zenei KÉPZÉS

Aranyszöveg | Zsoltár 33:2-4

„Dicsérjétek az Urat citerával; tízhúrú hárfával zengjétek néki. Énekeljétek néki új éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges.”

I. RÉSZ

Ezen a tanulmányon belül a gyakorlásról és a zeneórákról lesz szó. Akár a saját nappalidban veszel zongoraleckéket, akár hegedülni tanulsz egy virtuóz mellett a közeli városban, a zeneórák fontos részei lehetnek az életednek. A Bibliának pedig erről is van mondanivalója.

A hangszeren való ügyes játék képessége mindig is értékes tehetségnek számított. Az emberek szeretnek olyasvalakit hallgatni, aki mesterien tud előadni egy bizonyos darabot, vagy jól játszik valamilyen hangszeren. Isten a következőre bátorít minket: „Az énekeket hangszerek kísérik.” (*Evangelizálás*, 507. old.) Mint láthattuk, a templomi zenészeket a hozzáértésük alapján választották ki.

Az istentisztelet részei a vallásos zene, az értékes bibliai útmutatás és a személyes bizonyoságtételek. Ezeket arra tervezték, hogy segítsenek Isten Igéje szerint cselekednünk. De hívókként felelősséggel is tartozunk. Be is kell fogadnunk az ott elhangzó

felhívásokat, fenntartás nélkül követve Krisztust. Ellenkező esetben a legjobb istentiszteleti forma is hiábavaló lesz. Isten ezt mondta Ezékielnek: „És ímé, te olyan vagy nekik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat.” (Ez 33:32)

A hallgatói szórakoztatónak tartották Ezékielt. Bár szerették hallgatni, amit mondott, nem vágytak arra, hogy megváltozzon az életük.

Az élet számos területén ilyen az emberek hozzáállása. Még amikor zeneleckéket veszünk is, könnyű élveznünk azokat és kedvelnünk a tanárt, ugyanakkor

“ A nevelésben a hang helyes képzése igen fontos tényező, s ezért azt nem szabad elhanyagolnunk. ”

– Pátriárkák és próféták, 594. old.

TARTALOM | C-46 | NOVEMBER 12.

49 | Zenei képzés

53 | Kaliforniai nagylelkűség

54 | Izrael szeretett zsoltárosa

56 | Változást hozó mozgalom

elhanyagolnunk a gyakorlást. Azokhoz az emberekhez hasonlóan, akik Ezékielt hallgatták, ezekből a tanulókból is hiányzik az elszántság, hogy befejezzék, amit elkezdtek, így a legjobb képzés és a leghasznosabb tanács is haszontalanná válhat.

Sok ember értékeli a zenei előadásokat, legyenek azok egy képzett énekes vagy egy hozzáértő zenész előadásai. De ahhoz, hogy az Ezékiel üzenetének erejéhez hasonló hatékonysággal dolgozhassatok, gyakorlásra van szükségetek. A legtöbb ember számára ez az egyetlen módja annak, hogy „jól énekeljen” vagy „nagyon kellemes hangja legyen”.

A másik szempont egy általános megfigyelésen alapszik. Ez azt jelenti, hogy az ügyes zenészeket általában gyakran megdicsérik. És ebből a dicséretből gond is lehet. Nézzük meg a hangszerek eredetét a Bibliából!

A hangszereket még az emberi történelem elején találták fel. Jubált, az első többnejű ember fiát úgy emlegették, mint aki „atyja minden lantosnak és síposnak” (1Móz 4:21). Testvérenek a fia, Tubálkain, találta fel a réz hangszereket (1Móz 4:22).

Lehetséges, hogy a hét generációval később született Jubál játszott Ádámnak az egyik ilyen hangszeren. Lehetséges, hogy életük hosszú időn keresztül fedte egymást. Jubál azonban sajnos nem volt a hűség földi családok tagja. Káin leszármazottja volt, aki fellázadt Isten ellen, és változtatott az istenimádaton. Azok pedig, akik Káin példáját követték, találmányait saját maguk dicsőítésére használták ahelyett, hogy Istennek adtak volna dicsőséget.

Sajnálatos módon azóta is azok a legügyesebb zenei előadók, akik a taps kedvéért élnek, és akik szeretik, ha megdicsérik őket. Ez egy veszélyes életforma, amelyet minden keresztény zenésznek figyelmesen el kellene kerülnie. Emlékezzetek arra, hogy azok, akik félték állást foglalni Jézus mellett, jobban törődtek mások véleményével, mint az igazsággal. „Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.” (Jn 12:43) Miközben gyakoroltok, vagy épp énekelni, hangszeren játszani tanultok, ne engedjétek, hogy az elismerés büszkeségre vezessen titeket. Isten rendjében a zenészek nem azért zenélnek, hogy megdicséressék őket. Azért énekelnek, hogy ezáltal is megtiszteljék Istent.

II. RÉSZ

A büszkeség megrontja a szívet. Sátán már a legkorábbi időktől fogva a büszkeség serkentésére használta a szép éneklés képességét. Engedte, hogy még a saját képességei is növeljék az önbizalmát! Isten gyöngyörű zenésznek teremtette, de túlságosan nagy értéket tulajdonított önmagának szépsége, hozzáértése és bölcsessége miatt. (Lásd: Ez 28:13, 17.)

Lucifer története nem arra tanít meg minket, hogy rossz dolog szépnek vagy bölcsnek lenni, mint ahogyan arra sem, hogy hiba lenne jól értenünk a zenéhez. De a bukott angyal életét látva megérthetjük, hogy a saját magunkról alkotott elfogult gondolatok nem biztonságosak. „Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál.” (Fil 2:3, lásd még Róm 12:3-5)

Ez az egyik oka annak, hogy kevés feljegyzést találunk a Bibliában az emberek jócselekedeteiről. Emberek tisztelete, a kivételezés nem biztonságos. „Isten nem engedte meg, hogy sok olyan leírás kerüljön a Bibliába, amely a Földön valaha élt legjobb emberek érényeit dicsérhetné. Valamennyi győzelmüket és jó tetteiket Istennek tulajdonították. Egyedül Ő részesülhetett dicsőségben, csak Ő emelkedhetett fel. Ő minden mindenben. Az ember csak ügynök, gyenge eszköz az Ő kezében. A hatalom és a kiválóság

Istené. Isten állandó hajlamot látott az emberben arra, hogy elforduljon Tőle, elfelejtse Őt, és a teremtményt imádja a Teremtő helyett. Következésképpen Isten nem engedte meg, hogy az embert illető dicséretnek helyet kapjanak a szent történelem lapjain.” (*Spirit of Prophecy*, 1. köt., 380. old.)

Amennyiben zenészek vagytok, a fent vázolt alapelvek azt sugallják, hogy emlékeztetnetek kell önmagatokat és másokat a zenei tehetség valódi forrására. Amikor valaki azt mondja: „Csodálatos előadás volt!”, ezt válaszolhatnátok: „Dicsőség Istennek! Köszönöm.” Valószínűleg meg fogjátok találni a saját módszereket, amellyel közölni tudjátok, hogy Istennek jár a tisztelet.

Önmagunk más, kevésbé tehetséges emberekkel való összehasonlítása Sátán egyik módszere, amely által eléri, hogy felfuvalkodjunk. Vagy hogy irigyekké tegyen minket. Sohasem bölcs, ha összehasonlítjuk magunkat másokkal. „Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, akik magu-

kat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérván és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekszenek.” (2Kor 10:12)

De tegyük fel, hogy azt gondoljátok, ti nem vagytok büszkék. Tudatában vagytok annak, hogy Isten megadja nektek a zene előadásához szükséges erőt és hozzáértést. Szeretitek tisztelni és dicsőíteni Őt. Nem képzelték túl sokat magatokról, és nem is hasonlítjátok magatokat másokhoz. Ez jó dolog. Azonban még így is jó, ha vigyáztok, mert a büszkeség mindig valós kísértés. Emiatt figyelmeztet Pál minket: „Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” (1Kor 10:12) „Vigyázzatok és imádkozzatok”, figyelmeztet Jézus, „hogy kísértetbe ne essetek; mert jöllehet a lélek kész, de a test erőtelen.” (Mt 26:41)

A tanulmány további pontja arra tanít minket,

III. RÉSZ

Valószínűleg túlságosan fiatalok vagytok még ahhoz, hogy gyereket vállaljatok. De nem túl korai elgondolkodnotok azokon az alapelveken, amelyek irányt mutathatnak majd nektek a gyermeknevelésben. A gyermekeknek nem kell már egészen kicsi korukban zeneórákra járniuk.

Ellen White írt a túl korai gyakorlás és tanulás kérdéséről is. A gyermekeknek nem lenne szabad korán elkezdniük a tanulást, a nyugtalanabb természetű gyermekek esetében pedig még tovább kellene halasztani a zeneórák elkezdését. „Gyakori, hogy nagyon kicsi gyermekeket küldenek iskolába, ahol arra kéri őket, hogy olyan dolgokat tanuljanak meg a könyvekből, amelyek megerőltetik az elméjüket, és zene-tanulásra is gyakran ösztönzik őket. A szülőknek sok esetben korlátozottak az anyagi lehetőségeik, és nagy erőfeszítésükbe kerül, de úgy gondolják, hogy mindent meg kell tenniük ennek a mesterséges nevelési vonalnak a biztosítása érdekében. Ez nem bölcs dolog. Az ideges gyermeket semmilyen irányban nem szabad túlterhelni, és nem lenne szabad zenét tanulnia mindaddig, amíg ki nem fejlődik fizikailag.” (*Tanácsok szülők, nevelők és tanulók számára*, 145. old.)

A zene tanulása munkát igényel. És ugyanúgy, ahogyan a munka egyes formái megterhelik az ember hátát, mások pedig nyomot hagynak az ember tenyerén, a zene az idegeinket viselheti meg. Ellen White figyelmeztetett egyszer valakit arra, hogy zongorahangolói munkája veszélyt jelent legyengült idegrendszerére nézve.

„Ha kevesebbet dolgoznál, ha tudnál szerezni egy darab földet, és egy éven keresztül a szabadban dolgoznál távol minden üzleti dilemmától, megmenthetnéd

hogy a lehető legjobban végezzük a munkánkat. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.” (Préd 9:10)

Más szóval egyszerűen tegyél meg mindent a Teremtődért! Isten elvárja ezt, és meg is érdemli. Ahogy Dávid már fiatal korában értelmessé vált, úgy te magad is magasabb szintre juthatsz, ha arra kéred Istent, hogy adjon neked képességet, és ha teljes szívedből részt veszel abban, amit éppen teszel. Ha az értékes időtöket arra használjátok, hogy gyakoroltok egy hangszeren vagy énekórákon vesztek részt, érdemes jó munkát végeznetek, amely megtiszteli Istent. Ahogyan Pál mondta: „akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete.” (1Kor 10:31)

az elmédet és a lelkedet. Nem bölcs dolog folytatnod a zongorahangolást csak azért, mert ezáltal könnyedén pénzt kereshetsz, amennyiben ez kihat az idegrendszeredre.” (*Manuscript Releases*, 3. köt., 351, 352. old.)

Egy, a zenéről és az istentisztelettről szóló előző leckében azt tanultuk, hogy a zene szörnyű átokká válik olyankor, amikor átveszi a bibliatanulmányozás és az ima helyét. Habár fontos és értékes, de nem jelent életet a lélek számára. Gyakorlása pedig nem helyettesítheti a fontosabb dolgokat, például az élethez szükséges alapvető készségeket. „Nagyon sok leánynak (...) alig van fogalma a feleségre és anyára háruló gyakorlati ismeretekről. Tudnak olvasni és hangszeren játszani, de főzni nem. Nem tudnak jó kenyeret sütni, ami elengedhetetlenül fontos a család egészségéhez. (...) A gépírónő, a varrónő és a zene-tanár nem ér fel a szakács fontosságával.” (*Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 252. old.)

“Amikor megengedjük, hogy a zene átvegye az áhítat és az ima helyét, szörnyű átkot vonunk magunkra.”

– *The Review and Herald*, 1880. március 11.

Azok, akik nem szeretik elvégezni a szükséges házimunkákat, kísértést érezhetnek arra, hogy más tevékenységekbe meneküljenek: olvasással, tanulás-sal, varrással, számítógépes projektekkel vagy hangszereken való gyakorlással töltsék az idejüket. Fiatalok lévén azonban megtanulhatjuk az egyensúlyt, amennyiben nem hanyagoljuk el kötelességeinket a különböző kedvtelések miatt.

A zene gyakorlásának alapelvei az életre nézve is érvényesek: (1) Meg kellene tennünk minden tőlünk telhetőt, de a temperamentumunkat és a tehetségünket illetően nem vagyunk mindannyian egyformán

alkalmasak a művészet, a zene és más hasonló tevékenységek végzésére. (2) Az ilyesfaja készségek értékesek lehetnek, szem előtt kellene tartanunk azokat. Ugyanakkor ne fordítsunk olyan sok időt és figyelmet a nem létfontosságú tevékenységekre, hogy emiatt ne tudjuk elsajátítani az élethez szükséges gyakorlati készségeket. (3) Nem szabadna időt töltenünk azzal, hogy hírnevet, vagyont vagy elismerést szerezzünk. Egyedül Isten érdemel dicséretet. (4) Nem szabadna megengednünk, hogy bármilyen tevékenység megfosszon minket az imára és a bibliaitanulmányozásra szánt időtől.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Milyen zenészeket választottak ki arra a feladatra, hogy hangszereken kísérik a templomi énekeket? (1Krán 25:7; Zsolt 33:3) _____
Mit fontos hozzáértéssel végezni a templomi zenére nézve? _____
2. Olvassátok el 1Móz 4:21-et! A fuvolán és hárfán előadott zene a lázadó Káin utódaitól ered. Miért nem bizonyították ez arra, hogy a fuvolán és hárfán játszott zene helytelen lenne? (1Sám 10:5; Zsolt 150) _____

II. RÉSZ

3. Miért szerepel rengeteg az Ábrahám által elkövetett hibák közül a Bibliában, de alig néhány a jó cselekedetei közül? _____
Soroljatok fel néhány olyan személyt a Bibliából, akiknek a hibái megmaradtak az írásos emlékezetben! _____
4. Az énekeseket gyakran megdicsérik a képességük miatt. Soroljatok fel néhány olyan módot, amellyel Istent dicsőítve válaszolhattok a rátok irányuló dicséretre! _____

III. RÉSZ

5. Olvassátok el Préd 9:10-et! Vajon ez azt jelenti, hogy a zene gyakorlása töltse ki időnk nagy részét? _____
Soroljatok fel néhány olyan kötelességet, amelyek fontosabbak ennél! _____
Hogyan tudjátok eldönteni, hogy mennyi időt kellene szentelnetek a zenének? _____
Tudnátok-e egész lényetekkel gyakorolni a zenét akkor is, ha csak 30 percet szánátok rá naponta? _____

Csodák az életemben

– 46. rész, írta: John N. Loughborough

Kaliforniai nagylelkűség

A Review 1874. április 21-i számában White lelkész javasolta, hogy egyik kiadványunkat (*Signs of the Times* – Idők jelei) a Csendes-óceáni partvidéken is megjelentessük. Akkoriban azt terveztük, hogy Cloverdale-ben tartsunk találkozót, és útjára is bocsátottuk a hatvan láb széles sátrat.

Amikor a White házaspár meglátogatta Willis nővér és Tay testvér családját, White testvérnő közölte a férjével: „Ez az a hely, amelyet láttam, és ahol ki kellene adnunk az újságot.” Ezeket tudva úgy tűnt, hogy az igazság Oaklandben történő bemutatása fontos kérdés. White testvér azonnal úgy döntött, hogy Santa Rosából ide költözteti háztartását. Mialatt ezért a célért imádkoztak, annyira izgatottak voltak a tábori összefüggések miatt, hogy nem tudtak aludni. White lelkész elindult Alexander Valley felé, amely Healdsburg közelében található, és átkelt a Russian folyón, hogy utolérje a csapatot, amelynek Cloverdale-be kellett szállítania a sátrat. Épp időben érkezett, és fel is tették a sátrat az oaklandi vonatra. Áprilisban állították fel egy gyönyörű helyen, az összefüggéseket pedig Canright és Cornell lelkészek tartották.

Június 14-én, vasárnap keresztséget szerveztünk a Merritt-tónál. 1500-2000 ember gyűlt össze egy sziklán, 30 méterrel a part felett, és több kis csónak is lebegett a vízen. A keresztség pillanatát megelőzően White testvér rövid, komoly és meggyőző prédikációt tartott a törvényről és a keresztségről. Mindannyian a legnagyobb tisztelettel hallgatták, majd 23 személy megkezdte.

Jól emlékszem arra az oaklandi napra, amikor összegyűltünk Canright lelkész szobájában a nyomdából frissen érkezett *Signs* első számát olvasva. Együtt imádkoztunk a White és a Canright családdal, Isten áldását kérve „új folyóiratunkra”. White lelkész remegve, nyugtalanul és mégis Istenbe vetett hittel imádkozott. Idővel kiderült, hogy pontosan erre volt szükség. Már most nagy dolgokat értünk el a folyóirat révén.

Mivel a woodlandi nyár melege túlságosan erősnek bizonyult feleségem legyengült szervezete számára, eladtuk Santa Rosa-i házunkat, és St. Helenába költöztünk. Szeptember 24-én felállítottuk a két 60 láb széles sátrat a yountville-i táborhelyen, közvetlenül egymás mellett, mindösszes egy vászon választotta el őket egymástól. Abban a kiváltságban volt részünk, hogy első

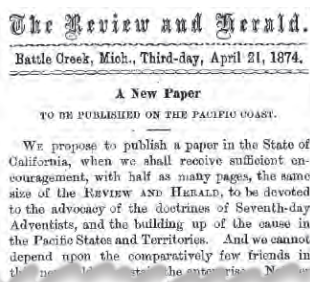
alkalommal jött közénk George I. Butler lelkész, a Generál Konferencia bizottságának tagja. Mivel a feleségem nagyon várta ezeket a találkozót, és úgy érezte, ez lehet az utolsó esélye, hogy jelen legyen rajtuk, közvetlenül a gyülekezeti sátor mögött állítottam fel egy sátrat neki és a lánytestvérének, hogy ágyban fekve is hallhassa a prédikációkat.

Október 11-én elmondtam az embereknek, hogy a Generál Konferencia 4000 dollárt akar gyűjteni *Az idők jelei* folyóirat támogatására. A találkozón érezhető volt Isten jelenléte, és 19414 dollár gyűlt össze minden felszólítás nélkül. Egy gyűlést terveztünk arra a délutánra, amelynek során 500 dollárt szerettünk

volna gyűjteni a tábor szervezésével járó költségek fedezésére, de mivel az adományok olyan nagylelkűek voltak aznap reggel, úgy döntöttünk, hogy nem kérünk további összeget. T. M. Chapman testvér a következőket mondta nekünk: „Próbálatok meg minket, és lásuk, hogy tudunk-e annyit adni, hogy az elég legyen egy új sátorra és további tábori találkozók szervezésére!” 50 dollárral indult az adakozás, és hamarosan 1616 dollár gyűlt össze. Ez volt a harmadik és a valaha szervezett legnagyobb tábori találkozó Kaliforniában. Az utolsó napon 49 ember keresztkeltek meg a tábor melletti Napa folyóban, köztük volt Knud Brorsen is, aki úttörő evangéliumi munkás lett Norvégiában.

A San Francisco-i Wesley Diggins komolyan kérte, hogy állítsuk fel a szülővárosában is a két sátrat. Megtartottam egy darab földet a Golden Gate sugárúton, és október 16-án kezdetüket vették a találkozók. Butler lelkész november 1-ig vett részt rajtuk, amikor is Cornell lelkésszel együtt visszautazott Michiganbe. Minden este 800 és 1200 közötti volt a jelenlévők száma.

Munkámat többnyire a White házaspár mellett végeztem egészen februárig, amikor feleségem rosszabbodó állapota miatt visszatértem St. Helenába. Szombatoként prédikációkat tartottam az ottani gyülekezetben, míg március 24-én csendesen elhunyt. Békésen alszik a St. Helena-i temetőben.

Történelmi kapcsolat

Izrael szeretett zsoltárosa

Századokkal a megváltó eljövetele előtt Dávid, a zseniális ifjú, ott örvendett nyája fölött. Ez a nagyszerű pásztorfiú maga szerezte énekeket énekelt, s hárfájának zenéje édes kíséretet nyújtott üde, fiatal hangjának.

Az Úr Dávidot választotta ki, úgy intézve életét, hogy alkalma legyen művelni hangját és ápolnia zenei tehetségét. A nyája melletti magányos életében az Úr felkészítette őt arra a feladatra, melyet a későbbi években rá akart bízni.

A magányos juhásztört igen meglepte az üzenet, hogy a próféta Betlehembe jött, és őerte küldött. Csodálkozva kérdezte magától, miért akarja őt látni Izrael prófétája és bírja? De azért haladéktalanul engedelmeskedett a hívásnak. „Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.” (1Sám 16:12) És amint Sámuel gyönyörködve vizsgálta a szerény, szép arcú, de férfias külsejű juhásztört, így szólt hozzá Isten: „Kelj fel, és kend fel, mert ő az.” (1Sám 16:12) Dávid hűségese és bátornak bizonyult a pásztorság szerény kötelességei közben, és ímé most Izrael pásztoraül hívta el az Úr! „Vevé azért Sámuel az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak Lelke Dávidra szálla, és azután is.” (1Sám 16:13) A próféta pedig ahogy elvégezte az Úr által reábízott feladatot, megkönnyebbült szívvel tért vissza Rámába.

A nagy kitüntetés nem tette elbizakodottá az ifjú pásztört. Annak ellenére, hogy magas tisztség várománya volt, nyugodtan legeltette nyáját, és várt, míg Isten terve a maga idejében és akarata szerint kibontakozik. Felkenetése után ugyanolyan szerényen tért vissza Betlehem halmái közé, és ugyanolyan gyengéd figyelemmel őrizte a rábízott nyáját, mint azelőtt. Énekeit új lelkesedéssel énekelte. Gazdag szépségével terült el előtte a táj; körös-körül szőlőfürtök csillogtak a napsugárban. Az erdők fáinak zöld lombja sutogott a szélben. Reggelenként a nap előtte bontotta ki arany palástját, s szinte olyan volt, mint a szobájából előjövő vőlegény, vagy mint erős vitéz, aki örömmel áll ki versenyfutásra. El-elnézte a körülötte merészen magasba szökő sziklákat és a szelíd lankájú dombokat; a távol-

ban Moáb kopár sziklabércei tűntek fel, és az egész kép fölött megnyugtatóan, mélykéen ragyogott az ég. Mindezek fölött pedig Isten, a hatalmas a Teremtő... Nem láthatta őt, de minden alkotása az Ő dicséretét zengte. Az erdőket, hegyeket, réteket és folyókat bearanyozó fény szárnyra kapta gondolatait, és felvitte a magasba a világosság Atyjához, minden jó és tökéletes ajándék adójához. Isten hatalmának és fenségének

“Tehetségét, mint Isten kegyes ajándékát, az Ő nevének magasztalására használta fel.”

mindennapi megnyilatkozása imádattal és örömmel töltötte el az ifjú költő szívét. Isten és műveinek szemlélése közben ereje, képességei itt fejlődtek ki és erősödtek meg a jövő kötelességeinek hordozásához.

Napról napra meghittebb közösségbe került az Úrral. Istennel naponta érintkezve lelke mindig új mélységekbe hatolva állandóan új szépségeket talált, amelyek új énekekre, új dalra hangolták. Hangjának gazdagabb csengése a magasba szállt és visszaverődött a közeli hegyekről, dombokról, mintha mennyei angyalok örvendező énekére válaszolna.

Dávid ifjúságának és erejének teljében készült elő arra, hogy majd a föld hatalmasai közötti magas tisztességét elfoglalja. Tehetségét, mint Isten kegyes ajándékát, nevének magasztalására használta fel. Az önvizsgálat és elmélkedés magányos órái azután jutalmul hozták neki azt a bölcsességet és áhítatosságot, amely kedvessé tette őt Isten és az angyalok előtt. Mert amíg Teremtője tökéletességét szemlélte, tisztább kép tárult elé Istentől. Istent kereső lelke előtt a homályos dol-

gok megvilágosodtak, a bonyolult helyzetek megoldódtak, a látszólagos ellentmondások kiegyenlítődték; minden fénysugár újabb elragadtatást váltott ki lelkéből, és újabb lelkesedéssel dicsőítette a világ Teremtőjét és Megváltóját. Gondolatait állandóan a féltő szeretet, gyötrő gondok és győzelmek foglalkoztatták; és amikor életének minden mozzanatában Isten gondoskodó szeretetét fedezte fel, szíve még inkább megtelt imádattal és hálával, dalai még lelkesebben, hárfája diadalmasabban zengett, és a pásztorfiú erőre erőt, ismeretre ismeretet halmozott, mert Isten Szentlelke rajta nyugodott.

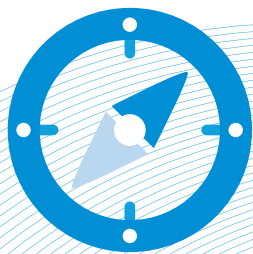
– *Idők jelei*, 1888. június 8.

Az éneket az istentisztelet állandó alkotórészévé tette. Zsoltárokat írt nemcsak a szolgálatukat végző papok, hanem a nép számára is, akik az évenkénti ünnepek alkalmával megjelentek a nemzeti oltár előtt. Az ily módon végzett istentisztelet hatása nemcsak a helybeliekre, hanem a vidéken élőkre is jó hatással volt. Ennek eredményeként a nép felhagyott a bálványimádással. A körülöttük élő népek közül sokan Izrael jólétét látva elkezdtek kedvezően gondolkodni és nyilatkozni Izrael Istenéről, aki ilyen nagy dolgokat cselekedett népéért.

– *Pátriárkák és próféták*, 711. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Isten gondoskodott Dávid életének körülményeiről annak érdekében, hogy mire legyen képes? _____
2. Hogyan hatott Dávid önmagáról alkotott képére a megtiszteltetés, amelyben része volt? _____
Hogyan befolyásolta ez a zenéjét? _____
3. Soroljatok fel néhány olyan dolgot, amelyekről Isten jutott eszébe Dávidnak! _____
Milyen hatással voltak Dávidra ezek a dolgok? _____
4. Mi növelte és erősítette meg Dávid szívének és elméjének képességeit? _____
5. Hogyan használta fel Dávid a zenei tehetségét? _____
6. Mi készítette újabb dicsőítő énekek alkotására? _____
7. Soroljatok fel három olyan dolgot, amelyek Dávid gondolatainak középpontjában álltak! _____
8. Mi történt Dáviddal, amikor meglátta Isten szeretetét az életében megnyilvánuló gondviselésben? _____
9. Milyen hatással volt Dávid zenéje az izraeliták bálványimádására? _____

A hit fejezetei

Változást hozó mozgalom

Annemarie Freeman

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Ahhoz, hogy jól érezd magad, alkoholt kell innod. Ez a vélemény része az ír világ-nézetnek. Írországban gyakran látni alkoholt reklámozó hirdetéseket, amelyek a termékek széles skáláját népszerűsítik, mindegyikkel boldogságot ígérve. Íme, három olyan ír barátunk története, akiknek megváltozott az alkoholról alkotott véleményük.

„Örülni fogtok, ha meghalljátok, hogy felhagytam az ivással”, mondta foghegyről Stacy nekem és férjemnek egyik találkozásunk alkalmával. „Próbáltam elnyomni a fájdalmamat az alkohollal, de aztán rájöttem, hogy ez kihat az elmémre.”

Nagyon örültünk, amikor ezeket a szavakat hallottuk a barátnőnkől, aki két héttel korábban nyilvánosan bevallotta a bortól való függését. Ez a változás valóságos csoda volt. Néhány héttel korábban Jeff előadást tartott az alkoholfogyasztás veszélyeiről az egészségre nézve, és arról is beszélt, hogy milyen hatással van az emberekre, illetve az egymással létesített kapcsolataikra. Sokan meglepődtek azon, hogy egy ilyen széles körben elterjedt és a kultúrájukban bevett szokás valójában rosszat okoz nekik. Az előadást hosszú beszélgetés követte. Imádkoztunk, hogy a Szentlélek áldja meg ír barátaink elméjét, mutassa meg nekik az igazságot, és vezesse meg térésre őket.

14 éves fia két évvel ezelőtti halálát követően Stacy úgy érezte, hogy megsemmisült. Abból a két pohárból, amely a maximális mennyiséget jelentette számára esténként, idővel nyolc vagy kilenc lett. A gyógyulási folyamat részeként hosszútávúfutó lett belőle, elkezdett másokon segíteni, bénult nőkre vigyáz, és klubot szervez a helyi idősek számára.

Most, hogy Stacy már nem fogyaszt alkoholt, ráébredt, hogy anélkül is képes jól érezni magát, és élesen tudatosult benne, hogy az alkohol milyen könnyen feloldja a körülötte élők gátlásait. Megnyíltak a szemei, és most már képes tisztán gondolkodni. Ez a Szentlélek munkájának eredménye.

Egy másik barátnőnk, Delores mesélte, hogy évekig szokása volt elfogyasztani egy pohár bort esténként, mert az orvosa azt mondta, hogy jól tesz neki. Meg-

lepdőtt azt hallva, ezek a kedvező hatások magából a szőlőből, és nem a borból származnak. Miután halott az alkoholfogyasztás káros hatásairól, közölte a családjával, hogy ezentúl csak szőlőlevet fog inni.

Edward is úgy döntött, hogy nincs többé szüksége alkoholtartalmú italokra. Fiatal lévén ez nagy lépést jelentett számára, és eleinte harcolt a gondolattal. „A barátaim – mesélte –, egyre ostobábbá válnak, és egyáltalán nem szeretnék többé kocsmázni velük. Kicsit

magányosnak és elszigeteltnek érzem magam, mert én vagyok az egyetlen, akinek tiszta a feje.” Azért döntött a józanság mellett, mert képes akar maradni a tettei irányítására. Nem akar olyan dolgokat tenni, amelyeket utólag megbánna, ahogyan ez a barátaival is történt. Edward egyre tovább

halad a hit útján, és a barátait is arra bátorítja: fedezék fel, hogy alkohol nélkül is jól érezhetik magukat.

Rájöttünk, hogy öt kulcsfontosságú tényező segíti elő a változást ebben az alkoholiparban és -fogyasztásban gyökerező kultúrában. Először is meg kell nyernünk a meghallgatáshoz való jogot azáltal, hogy bekapcsolódunk mások életébe. Másodszor őszintén kell törődnünk a körülöttünk élőkkel, akár hallgatnak ránk, akár nem. Harmadszor időt kell szánnunk arra, hogy erős baráti és bizalmi kötelékeket építsünk ki. Negyedszer, és ez a legfontosabb, a változás megköveteli, hogy a Szentlélek ereje dolgozzon az emberek szívében és elméjében. Az ötödik tényező pedig az, hogy a barátainknak szükségük van arra, hogy megosszák az életről alkotott új elképzelésüket más, a saját kultúrájukban élő emberekkel is.

Most, hogy ez a három ír barát hatással van a körülöttük élőkre, imádkozzatok azért, hogy sikeresen el tudják indítani a pozitív változás mozgalmát, amely végül mindannyiukat elvezeti a Teremtőhöz!

**A jó választást s cselekvését
Te munkáld bennem, Istenem!
Szentlelked s Igéd felkészíthet
méltóképp járni mindenben.
Így kedved szerint élhetek,
betöltöm oly szent törvénnyed.**

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

Az ének SZÖVEGE

Aranyszöveg | Kolossé 3:16

„A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak.”

I. RÉSZ

A felső szobából a Gecsemáné-kert felé tartva Jézus megemléltette tanítványainak az imameghallgatás néhány feltételét. Ezek közül az egyik a következő volt: szavainak a tanítványokban kellett maradniuk. „Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjete, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Jn 15:7)

Az egyik leghatékonyabb módja annak, hogy Krisztus szavai megmaradjanak bennünk az, ha megzenésítjük, és elénekkeljük a bibliaverseket. Ez persze nem az egyetlen módja annak, hogy a szívünkbe rejtjük Krisztus szavait, de az egyik leghatékonyabb. Pál szerint akkor, amikor Isten szavait énekeltük, azok „gazdagon” élnek bennünk. „A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak.” (Kol 3:16)

Persze a Szentírás szavait megzenésíthetjük bármilyen zenei műfajban vagy kategóriában. De ugyanúgy, ahogyan a szentélyből származó szent edények nem tudták megszentelni a babiloni bort Belszár ünnepén, a szent szavak sem tehetik szentté a szentségtelen zenét. A szakrális (szent) és a profán (hétköznapi) zene megkülönböztetése fontos része a vallásos nevelésnek. Régen „a szent ének művésztét szorgalmasan ápolták a prófétaiskolákban. Nem hallatszott egyetlen komolytalan keringő vagy felszínes dal sem...; hanem szent és ünnepélyes zsoltárok

“ Kevés hatékonyabb eszköz létezik Isten Szavának emlékezetbe vésésére, minthogy énekek által ismételtük őket. Egy ilyen éneknek csodálatos ereje van. ”

– *The Youth's Instructor*, 1904. március 29.

TARTALOM | C-47 | NOVEMBER 19.

57 | Az ének szövege

61 | Újabb tábori találkozó

62 | Az igazságot énekelve

64 | Elizabeth meghívása

zengtek a Teremtő dicsőségére, amelyek magasztalták az Ő nevét, és beszámoltak csodálatos műveiről.” (*The Signs of the Times*, 1882. június 22.)

A Szentírás zenéje egy teljes zenei műfajt tesz ki. Ideális esetben az ének dallama könnyen megtanulható, a ritmusa pedig olyan, mint a hegyek alatti gránit – stabil, de észrevétlen. Sok, a Szentírás ígéein alapuló ének vár még megírásra. Mialatt a Biblián elmélkedünk, és arra törekszünk, hogy életünket összhangba hozzuk az abban szereplő tanácsokkal, a Szentlélek új énekek alkotására ihlethet minket. (Lásd Zsolt 40:3; 144:9)

A vallásos zene egyike volt a Szentlélek megnyilvánulási módjának. Míg néhány ember úgy próbálja meg elfojtani az aggodalmát, hogy lerészegedik, a keresztényeket Isten Lelke tölti be, és így próbálnak megbirkózni a nehézségekkel. Tőle kapunk békességet, örömet és bátorítást, amikor szent énekeket énekelünk. „És meg ne részegedjete bortól, miben kicsapongás van; hanem teljesedjete be Szent Lélekkel, beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.” (Ef 5:18, 19)

A vallásos zene kellemes módja a tanulásnak és a tanításnak. Zsoltárok 105:1, 2 ezt mondja: „Magasz-

taljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdesétek a népek között az ő cselekedeteit! Énekeljete néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét.” Mózes a zene számos jellemzőjét felhasználta tanításai során. Elrendelte, „hogy a törvény Igéit zenésítsék meg. Míg az idősebb gyermekek hangszeren játszottak, az ifjabbak meneteltek és együtt énekeltek Isten parancsolatainak énekét. Az emlékezetükben tartott törvények, amelyeket gyermekkorukban tanultak meg, könnyen felidéződtek gondolataikban.” (*Evangelizálás*, 500. old.)

Ha így tanítottak bennünket, akkor a Szentlélek felhasználhatja ezeket a Szentírás szövegein alapuló énekeket arra, hogy emlékeztessen minket Isten szavaira. (Lásd Jn 14:26) A gyermekkorban tanult „ének az egyik leghatásosabb eszköz arra, hogy bevésse a szívekbe a lelki igazságokat. A szorongatott, a kétségbeesés határán álló hívőnek eszébe jut Isten néhány ígéje, esetleg egy régen elfelejtett gyermekkori ének, s a kísértés erejét veszti felette. Megújult élete által új célkitűzéseket, bátorságot és örömet tud adni másoknak is.” (*Gyermeknevelés*, 523. o.)

Amikor a Szentírás énekbe foglalt szavaival biztatjuk egymást, gondolataink mélyebbek lesznek, ezáltal pedig életünk tartalmasabbá és értelmesebbé válik.

II. RÉSZ

Nézzétek meg újra Kolossé 3. fejezetének 16. versét! Az elismert Louw-Nida Greek lexikonban így fordítják: „tanítsátok meg egymást zsoltárok, himnuszok és szent énekek éneklésére.”

Napjainkban, akár csak Pál korában, a fiataloknak képzésre van szükségük a megfelelő zenét illetően. „Énekeljünk otthonunkban kedves, tiszta énekeket, s akkor majd kevesebb ítélkező, megrovó szó hangzik el, helyettük inkább több reményt, vidámságot és örömet árasztunk mindenfelé. Énekeljünk az iskolában, így a gyermekeket közelebb vonjuk Istenhez és egymáshoz.” (*Gyermeknevelés*, 523. old.)

A szent zenéhez szent szavak illenek. A lármás, zavaros és érzéki ritmusú zene feltüzeli a test kívánságait. És bármi, ami a testi természetünket buzdítja, a Lélek ellen harcol. „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” (Gal 5:16, 17)

Pálnak az a véleménye a Lélek és a testi természet közötti harcról, hogy senki sem tehet meg mindent, amit szeretne. Egy részünk jót akar tenni, a másik pedig rosszat.

A lelki énekek megkönnyítik az Isten törvényének való engedelmességet. Nem túlzottan érzelmesek, és nem is az ütőhangszerek ritmusa irányítja őket. Nem ösztönzik az embert arra, hogy az érzései szerint éljen, és ennek nyomán az ember nem is rendeli alá magát a vágyainak. Ez a három kategória – himnuszok, zsoltárok és lelki énekek – az egészséges zene széles választékát kínálja. Korábban tanulmányoztuk, hogy a zenei ízlésünk mennyire megbízhatatlan. Azt is érdemes megjegyezni, hogy az ízlés is képes változni.

Előfordulhat például, hogy nem tetszenek nektek a himnuszok. De ez nem jelenti azt, hogy sosem fog tetszeni nektek ez a dallam. Amennyiben úgy döntötök, hogy felhagytok a káros zene hallgatásával, és inkább jobb zenét hallgatók helyette, akkor az ízlésetek elkezd majd alkalmazkodni a jobb minőségű zenéhez. Ne csüggedjete el akkor sem, ha ez eltart egy ideig! Isten segítségével és megtért szívvel odáig juthat az ember, hogy megvesse a démoni zenét, amelyben valaha örömet lelte. Ez az ízlésváltás pedig szükséges

ahhoz, hogy a mennybe jussunk. Enélkül a változás nélkül még csak nem is örülnénk az angyalok zenéjének, ha belépést nyernénk a mennybe.

„Ha nem fogadjuk be Krisztus vallását, és nem táplálkozunk Isten Igéjéből, akkor nem nyerhetünk jogot az Isten városába való bemenetelre. Világi táplálékon élve, és világi dolgokat szeretve, nem válhatunk alkalmassá a mennyei lakhelyre. Nem is tudnánk értékelni a Menny tiszta és fenséges légkörét. Az angyalok hangja és hárfájuk muzsikája nem elégítene ki minket. A Menny tudománya talány maradna a számunkra. Éheznünk és szomjaznunk kell Krisztus igazságossága után! Át kell formálódnunk kegyelmének átala-

kító befolyására, hogy alkalmassá válhassunk a mennyei angyalok társaságára! Ahhoz, hogy majd otthon érezzük magunkat a Mennyben, a Menny légkörének először itt a Földön kell a szívünkbe ivódnia.” (*Isten csodálatos kegyelme*, 251. o.)

„Aki új szívet kapott, alázatos és hálás engedel-mességgel támaszkodik Krisztus segítségére. Életében megjelennek az igazságosság gyümölcsei. Egykor szerte önmagát, és a világi élvezetekben lelte örömét, de bálványa immár összedőlt, és Isten uralkodik az életében. Az egykor szeretett bűnt már gyűlöli. Szilárdan és eltökélten követi a szentség ösvényét.” (Uo., 107. old.)

III. RÉSZ

Egy előző leckében olvastuk, hogy Isten szereti a zenét. A Szentírásból megtudhatjuk, hogy milyen zenében leli örömét. A Zsoltárok könyvét a Szentírás leghosszabb könyvévé tette. A Biblia más könyveibe is elhelyezett énekeket. (Lásd 5Móz 32, Ézsa 5, Hab 3 és Jel 5:9, 10) Ő maga is szeret zenét szerezni és énekelni. (Lásd Sof 3:17) Jézus megfújja a trombitát. (1Thessz 4:16) Isten úgy tervezte a zenét, hogy az a mennyei és a földi istentisztelet kellemes része legyen.

Lehetséges-e mégis úgy énekelni a vallásos zenét és akár a Szentírás szövegeire épülő dalokat is, hogy az ne tetsszen Istennek? Igen. Jeremiás bánkódott is emiatt: „Beplántáld őket, meg is gyökereznek; felne-vednek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívöktől!” (Jer 12:2)

Ahogy azt egy előző lecke során láthattuk, az a zene, amely Istennek tetszik, az Úrnak teljesen oda-szentelt szívből származik. Amikor tiszta a szívünk, Isten örül a dallamos énekeknek, amelyeket Neki szá-nunk. Szereti, ha gondolataink valóban az igazságra irányulnak úgy, ahogyan azokat az énekekben kifeje-zük. Egy szeretetteljes szülőhöz hasonlóan Ő is örül, amikor Hozzá közeledünk. Örül, ha egy imán vagy egy éneken keresztül kifejezzük valamelyik ígéretébe vetett bizalmunkat. Pál azt mondja: „Annakokáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevére vallást tevő ajkaknak gyümöl-csét.” (Zsid 13:15) Az ilyen zene segít beilleszkednünk a mennyország kultúrájába. Ott mindannyian fogunk kapni egy hangszert, amelyen a zenekarban, a menny kórusában játszhatunk. Ellen White látott minket elő-ször énekelni abban a kórusban, és a következőket írta erről a tapasztalatról: „Először a vezénylő angyalok ad-ták meg a hangot, azután mindnyájan hálás, boldog dicsérettel emelték fel hangjukat; minden kéz ügyesen pengette hárfája húrjait, a dallamos zene gazdag és tö-kéletes hangját hallatva.” (*Boldog otthon*, 537. old.)

„Dicsérő énekeinkben törekedjünk arra, hogy amennyire csak lehetséges, megközelítsük a mennyei énekkarok összhangját. Gyakran okoznak fájdalmat a kiműveletlen, éles, magas hangok, amikor visítózva adják elő valamelyik dicsérő ének szent szavait. Men-nyire helytelen, mennyire nem Isten ünnepélyes tiszte-letére valók ezek az éles, fülsiketítő hangok! Csak füle-met szeretném befogni, vagy menekülni arról a helyről. Örülök, ha egy ilyen kínos énekszám véget ér.” (*Evan-gelizálás*, 507, 508. old.)

Sátán tudja, hogy valójában milyen kellemes a mennyei zene. Kiűzetése után (Jel 12:7-9) külö-nösen hiányzott neki. Lehet, hogy az első mennyor-szágon kívül töltött szombati napon „megdöbben-tette új lelkiállapota. Boldogsága elmúlt... Elérkezett az Istent és az Ő drága Fiát dicsérő örömteli énekek boldog órája. Sátán vezette a mennyei kórust. Meg-adta a kezdőhangot, majd a teljes angyalsereg csat-lakozott hozzá, és az Atya és szeretett Fia tiszteletére előadott zene hangjai visszhangoztak a mennyben. ... Hol van ő most? Nem csak egy szörnyű álom az egész? Kiűzték a mennyből? Soha többé nem fognak megnyílni a mennyország kapui a fogadására? Köz-eledik az istentiszteleti óra, amikor a fényes és szent angyalok az Atya előtt imádkoznak. Többé nem csat-lakozik hozzájuk, és nem énekel velük.” (*Tapasztala-tok és látomások*, 24, 25. old.) Ez része volt a bün-tetésének, és most minket is megpróbál megakadá-

lyozni abban, hogy megtapasztaljuk a mennyi zene örömet.

De nem szabad megfosztanunk magunkat a szent zenétől akkor sem, ha ebben a bűnös világban élünk. Isten szereti hallani az egyszerű, dallamos, a Szentírás szövegein alapuló énekeinket. A Lélek arra használja ezeket, hogy tanítson, megerősítsen minket, és

ezáltal másokat is bátorítson. Ha gyakrabban énekeljük a Szentírás szép szavait, akkor Dáviddal együtt elmondhatjuk: „Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet.” (Zsolt 119:54, 55)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Mit parancsol nekünk Isten, mit tegyünk a törvényével? (Józs 1:7, 8; Zsolt 1: 1, 2) _____

Mi segíthet nekünk ebben? (Zsolt 119:54, 55) _____

2. Ha a prófétaiskolák tanulója lettél volna, milyen énekeket tanítottak volna neked? _____

Milyen típusú énekeket nem tanítottak volna ezekben az iskolákban? _____

3. Amikor zenét hallgatunk, hallgassunk jó minőségűt. De miért nem helyettesítheti a zenehallgatás az éneklést? (Ef 5:19, 20) _____

II. RÉSZ

4. Tegyük fel, hogy megszoktátok az egészségtelen étrendet, és a legteljesebb mértékben élvezitek. Hogyan nevelhetitek rá magatokat, hogy egészséges táplálkozzatok? _____

Hogyan változtathatjuk meg a zenei ízlésünket is? _____

Miért fontos ez? _____

5. Milyen zene segít felkészülnünk a mennyország kultúrájára? _____

III. RÉSZ

6. Írjátok le néhány szóban, hogy milyen zenét énekelnek az angyalok! _____

7. Válasszatok ki néhány olyan éneket az énekeskönyvből, amelyek szövege bibliaversekre épül, majd olvassátok el a szöveget a Bibliából is, és figyeljétek meg, hogyan kapcsolódik egymáshoz a kettő.

Csodák az életemben

– 47. rész, írta: John N. Loughborough

Újabb tábori találkozók

Aprilis 14-én a San Francisco-i gyülekezet vezetőségének tagjai találkoztak J. L. James testvérnő otthonában, ahol White testvérnő mesélt nekünk a látomásáról. Azt mondta, hogy San Francisco mindig is misszióterület lesz, és hangsúlyozta, hogy fontos építenünk ott egy imaházat. Az ottani szegény gyülekezet számára ez lehetetlen lépésnek tűnt, de ha kezdeményezést indítottak volna ez irányba, Isten gondviselése utakat nyitott volna meg, és sikerült volna teljes mértékben fedezniük a költségeket.

A tagok anyagi helyzetének ismeretében egy 30×80 láb nagyságú imaház építése valóban úgy tűnt, mint egy „ugrás a semmibe”, tekintettel arra, hogy a telek önmagában 6000 dollárba került.

Találtunk azonban egy darab földet a Laguna utcában, 4000-ért, majd az egyik testvérnő ígért 1000 dollárt, amit egyik földjének eladása révén remélt szerezni, majd két hét múlva 1000 dollárral többért sikerült eladnia, mint amennyire számított. „Ha az Úr azt mondja, hogy meg kell tennünk, akkor megnyitja az utat” – jelentette ki egy testvér, aki nem gondolta, hogy az építkezés megvalósítható lenne. Hamarosan 20000 dollárt kapott egy ingatlanért, amelyből 1000 dollárt adományozott erre a célra. Az imaházat végül 14000 dollárból építették fel, beleértve a telek árát is, amelynek több, mint felét még annak befejezése előtt kifizették. Ezután az iskolai kerület havi 75 dollárért bérelte a földszinti szobákat két éven keresztül.

Az 1877-es Yountville-i tábori találkozón a madarak hajnali éneke a kora reggeli összejövelekre felé irányította az emberek gondolatait. Ez volt az első olyan tábori alkalom, hogy orgonát használtunk az istentiszteleten. J. Edson White biztosította egy San Francisco-i kereskedő jó állapotban levő orgonájának ingyenes használatát azzal a kikötéssel, hogy az illető nevével és címével ellátott névjegykártyáját látható helyre kifüggeszthesse. Mivel néhányan elleneztek a hangszerez zene nyilvános istentiszteleten való használatát, az első találkozáskor felolvastam a 150. zsoltárt. „Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint! Dicsérjétek őt kürtzengéssel; dicsérjétek őt hárfán és citerán; Dicsérjétek őt dobbal és táncsal, dicsérjétek őt hegedűkkel és...” A következő szóhoz érve lassan szótagoltam: „OR-GO-NÁ-VAL”. Ezután a következő megjegyzést tettem: „Mivel ennek a doboznak a hátoldalán pont ezt a szó áll,

a következő alkalomra kivesszük belőle az orgonát, és dicsérni fogjuk vele az Urat, ahogyan Ő azt elrendelte.”

A találkozó befejezésekor a skót Rowland testvérnő a következőket mondta nekem: „Olyan vagyok, mint a skót, aki azt mondta, hisz abban, hogy teljes erejéből kell dicsőítenie az Urat.” Aznap használni kezdtük az orgonát, ami határozott fejlődést jelentett az énekszolgálatunkra nézve. A másnapi reggeli találkozón kifejtettem a gondolataimat Rowland testvérnő megjegyzésével kapcsolatban, nevezetesen arra vonatkozóan, hogy „minden erejével dicsérje az Urat.” „Csak egy orgonára van szükség ehhez” – magyaráztam. „Az elmének a zenére kell összpontosítania, a szemnek a hangjegyekre, a lábaknak a pedálokkal kell dolgozniuk, az ujjaknak meg kell érinteniük a billentyűket, az ember hangjának pedig énekelnie kell a dicsőítő éneket – ezekből áll össze egy ember, aki teljes erejével dicséri az Urat.”

Amikor a találkozó véget ért, Rowland testvérnő mosolyogva mondta nekem: „Jól van, ezentúl is elkísérlek.” A következő, kora reggeli találkozón ő volt az első, aki megszólalt: „Testvérek és testvérnők, mit gondoltok, mi volt az első gondolat ma reggel, amikor felébredtem? Az a bibliavers volt, amely azt mondja, hogy dicsőítse Istent minden, ami csak lélegzik. A következő gondolatom pedig az volt, hogy miért nem dicsérjük az Urat olyan hangszerekkel, amelyeket lélegzettel tudunk megszólaltatni?” Ezt követően nem volt több ellenállás a hangszerekkel szemben.

A tábor sikeres volt, és még egy keresztségnek is tanúi lehettünk. A keresztelendők között voltak olyanok, akik északról vagy délről jöttek, és hosszú, 300 mérföldes távolságot tettek meg.

J. E. White elnökleltével megalakult az Állami Szombatiskolai Egyesület. Ekkortájt kezdtünk el táblát használni a szombatiskola tárgykörének illusztrálására, és Mary White, W. C. White felesége komolyan és hatékonyan foglalkozott ezzel a feladattal.

Történelmi kapcsolat

Az igazságot énekelve

Mózes énekének szövegét egész Izráel ismételte, s olyan dallammá, dicsőítő énekké vált, amit gyakran énekeltek. Mózes bölcs előrelátása volt ez, hogy az igazságot énekekben tárta eléjük, így az a dallammal együtt az egész nép – fiatalok, idősek – gondolataiba vésődött.

Fontos volt, hogy a gyermekek is megtanulják az énekeket; mert szívükhöz szól, hogy intse, fegyelmezze, feddje és bátorítsa őket. Így vált az énekből állandó prédikáció. (*Evangelizálás*, 496. old.)

Pusztai vándorlásuk során dalok formájában is sok értékes lecke vésődött be elméjükbe. Amikor megszabadultak a fáraó seregétől, mindenki csatlakozott a győzelmi énekhez. Messze s távol a puszták és a tenger zengett örömteli himnuszuktól, és a hegyek is visszhangoztak a dicsőítő dallamokat: „Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő!” (2Móz 15:21) A vándorúton sokszor ismételték ezt a dalt, ami mindig felvidította a zarándokok szívét, és lánggra lobbantotta hitüket. A sínai-hegyi törvényeket, Isten kegyelmes ígéreteinek és csodálatos, szabadító tetteinek történetét is isteni utasításra foglalták dalba, és zenei kísérettel énekeltek egyetlen dicsőítő kórusban. Így gondolataik elterelődtek az út próbáiról és nehézségeiről. Zaklatott, feszültségekkel teli szívük lecsitult és megnyugodott, az igazság alapelvei szívükbe íródtak, hitük megerősödött. A közös előadás rendre és egységre tanította őket, így a nép tagjai közelebb kerültek Istenhez és egymáshoz is.
– *Nevelés*, 39. old.

Hogy a nagy vezető ezeket az igazságokat mélyebben vésesse népe elméjébe, szent költeménybe foglalta azokat. Ez az ének nem csupán történelmi, hanem profetikus is. Míg egyrészt elismételte, hogy Isten milyen csodálatosan bánt népével a múltban, másrészt előre vetítette a jövő nagy eseményeit, a hívek végső győzelmét, amikor Krisztus eljön másodszer hatalommal és dicsőséggel. Megparancsolta a népnek, hogy e történetet vesse jól emlékezetébe és tanítsa meg arra fiait és fiainak fiait. El kellett énekelni Izrael egész gyülekezetének az istentiszteleten,

és el kellett énekelnie a népnek minden nap, amikor munkába ment. A szülők kötelessége volt gyermekeik fogékony elméjébe úgy bevéssni e szavakat, hogy azokat soha el ne felejték.

– *Pátriárkák és próféták*, 467. old.

Ahogy Izrael gyermekei a pusztában szent énekekkel tették örömtelibbé az utat, ugyanúgy int bennünket is Isten arra, hogy szerezzünk örömet másoknak a vándorlás során. Kevés olyan módszer van, amivel hatékonyabban tudnánk memorizálni az Ige szavait, mint ha énekekben ismételjük azokat. Az ilyen dalnak hatalmas ereje van. Hatalma van ahhoz, hogy legyőzze durva és faragatlan természetünket, hogy élénkítse gondolkodásunkat és együttérzést ébresszen bennünk, elősegítse a közös munkát és kiűzze a borúlátást a balsejtelmekkel együtt, amelyek rombolják bátorságunkat, elszívják erőnket.

A zene az egyik leghatékonyabb eszköz arra, hogy az emberek szívébe lelki igazságokat juttassunk.

– *Nevelés*, 167, 168. old.

Borultatok le az Úr előtt minden este és reggel gyermekeitekkel, Isten Igéjét olvasva és Neki énekelve. Tanítsátok meg őket arra, hogy rendszeresen ismételjék el magukban Isten törvényét. Az izraeliták a következő utasítást kapták a parancsolatokról: „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.” Következésképpen Mózes megtanította az izraelitákat a törvény szavainak éneklésére. Míg a nagyobb gyerekek hangszereken játszottak, a kisebbek meneteltek, és együtt énekeltek Isten parancsolatainak énekét. A következő években emlékezetükben maradtak a gyermekkorban tanult törvény szavai.

Ha Mózes számára elengedhetetlen volt, hogy a parancsolatokat beépítse a szent énekekbe, és a gyerekek megtanulhassák versről versre énekelni a törvényt, mialatt a pusztában vándoroltak, mennyivel fontosabb ebben az időben megtanítanunk gyermekeinknek Isten Igéjét! Segítsünk az Úrnak azáltal, hogy gyermekeinket a parancsolatok betű szerinti megtartására tanítsuk. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy ének hangozzék otthonainkban, és Isten lehessen jelen közöttünk. Szabaduljatok meg az aggodalmaktól és a viszályoktól! Ne engedjétek, hogy a szenvedélyeitek a felszínre törjenek! A keresztény szülők el fognak távolítani minden elfogadhatatlannak tűnő jellemvonást, naponta tanulva a Nagy Tanítótól, hogy bölcsen neveljék gyermekeiket, az Úr félelmében és dorgálásában.

– *The Review and Herald*, 1904. szeptember 8.

Jézus kellemes és dallamos énekekkel javította a szenvedélyes, meggondolatlan, vádló és hűtlen beszédeket mind gyermekkorában, mind serdülő- és ifjúkorában. Akkor is énekelt, amikor a bírálói támadták.

– *The Youth's Instructor*, 1901. április 4.

Jézus vidáman és tapintatosan végezte munkáját. Sok türelemre és lelkiségre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk az otthoni életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, és szemünket mégis egyedül Isten dicsőségére szegezzük. Krisztus ezen a ponton segít. Sohasem volt annyira elfoglalva a világi gondokkal, hogy ne lett volna arra ideje, hogy törődjön a mennyei dolgokkal. Szívének örömét gyakran zsoltárokkal és mennyei énekekkel fejezte ki. Názáret lakói gyakran hallották hangját, amint dicsérettel és hálával járult Isten elé. A mennyel éneke által tartotta a kapcsolatot. Ha társai a fárasztó munkáról panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló édes dallam felvidította őket. Úgy tűnt, hogy dicsérete elűzi a gonosz angyalokat, és mint a tömjén, jó illattal tölti be a környéket. Hallgatóinak gondolatait a földi élet terhére a mennyei otthon felé irányította.

– *Jézus élete*, 73. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Miért volt fontos, hogy Izrael fiai megtanulják Mózes énekét (2Móz 15:1-18)? _____

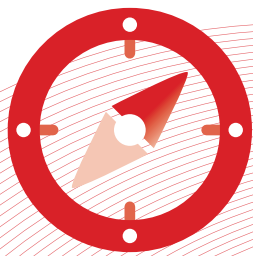
2. Mi volt isteni ihletésű abból, amit ez az ének kifejezett? _____

- Mikor énekelték az izraeliták ezeket az énekeket? _____
- Milyen hatással volt rájuk az éneklés? _____

3. Mit szeretne Isten, hogyan örüljön népe a zarándokéletnek? _____
- Milyen ereje van az ilyesfajta zenének? _____

4. Hogyan segíti elő a szent zene azt, hogy a szülők engedelmeskedjenek az 5Móz 6:5-7-ben adott parancsnak? _____

5. Soroljátok fel, milyen módokon vált hasznára Jézusnak a szent zene! _____

A hit fejezetei

Elizabeth meghívása

Karin Erickson

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Elizabeth huszonegy éves, és hét gyermek közül a legidősebb. Gyermekkorában az evangélikus templomba járt szüleivel Duabával és Kapiyatóval együtt. Nem vonzotta az egyház, így amikor elég idős lett ahhoz, hogy maga döntsön, többé nem járt templomba.

Amikor nővéremmel, Johannával együtt meghívtuk a gyülekezetbe, visszautasította. „Istenem – imádkoztam –, kérlek, hozd el Elizabethet a gyülekezetbe.” Végül elkezdett járni, csak hogy ritkán és megszakításokkal. A Szentlélek azonban ennek ellenére dolgozni kezdett a szívében.

Elizabeth fáradhatatlan lány volt, egy kisvárosba utazott egy csoporttal, ahol állást kapott. Kisebítőként dolgozott egy kínai kereskedő boltjában. Bár a szülei örültek, hogy van munkája, gyakran aggódtak érte. A város világi hely volt, sok kísértéssel. Lánytestvére, Elsie gyakran imádkozott azért, hogy az Úr óvja meg az olyan döntésektől, amelyek tönkreteszhetnék az életét.

Egyik nap megláttam Elizabethet a faluban. Akkor jött haza a városból. Köszöntem neki, és megkérdeztem, hogy tervez-e visszatérni a városba a közeli jövőben. Bevallotta nekem, hogy nem akar visszamenni. „Most már megértettem, hogy a város egy sötét hely” – mondta.

Gyakran imádkoztam Istenhez azért, hogy Elizabeth a barátjának érezze Őt. Azon töprengtem, vajon felajánljam-e neki, hogy tanulmányozzuk együtt a Bibliát. Néhány hónappal később erős késztetést éreztem arra, hogy tegyek valamit Istenért. „Uram, kérlek, mutasd meg nekem, hogy mit tehetek Érted” imádkoztam. Azon a szombaton, amikor megláttam Elizabethet a gyülekezetben, azonnal megkérdeztem tőle: „Elizabeth, szeretnéd, ha együtt tanulmányoznánk a Bibliát?”

„Igen, szeretném – válaszolta rövid gondolkodás után. – De előbb tudni szeretnék valamit. Megtanítasz imádkozni? Sohasem éreztem képesnek magam az imádkozásra, ezért Elsie elkezdett segíteni nekem. De most, hogy bentlakásos iskolába jár, nincs senki, aki taníthatna.”

„Hát persze – válaszoltam lelkesen. – Gyere, végezzünk holnap bibliatanulmányozást az imával kapcsolatban!”

Néhány hét bibliatanulmányozást követően Elizabeth elutazott két hétre pár barátjával a folyóhoz, hogy szágólisztet készítsenek. Amikor visszatért Kotaléba, mesélt az egyik álmáról. Valami ártalmas üldözte álmában. Egy házhoz rohant, és valaki behívta. Később egy fához merészkedett a hátsó udvarban. Felnézett a fára, és meglátott engem! „Elizabeth – mondtam neki álmában –, gyere, egyél ebből a gyümölcsből, olyan finom!” Kinyújtottam a kezem, és felsegítettem a fára.

Elizabeth megértette, hogy ez az álom Isten üzenete volt. Érezte, hogy a gyengéd hang, amely arra szólította, hogy menjen be a házba,

a Szentlélek hangja volt, aki Jézushoz hívta. A fa gyümölcsei azok az áldások voltak, amelyek Isten Igéjének tanulmányozásából származtak. Isten megmutatta, hogy én majd segíteni fogok neki felmászni oda, ahol elérheti az áldásokat. Hát nem csodálatos, ahogyan Isten dolgozik?

**Csak vedd az igazságnak magvát,
Vedd hittel, nézve a Megváltó lábnyomát.
Vedd hittel, késő vagy kora lesz,
Üdv annak, ki jó reményre vet.**

**Sötétben vetsz-e vagy fényben teszed,
Erőben vetsz-e vagy nem érezed?
Aratásod, ha nem díszlik lent,
Úgy követ az öröklétben fent.**

**Habár némely mag útfélre hull,
Némely meg a kösziklán elpusztul,
Egynémelyet meg a tövis elölt,
Némelyre mégis akad jó föld.**

**Da jaj annak, kik most konkolyt vetnek,
Ott a bíró előtt majd remegnek.
Amit vetsz ember, azt aratod,
Öröklétet, vagy kárhozatot.**

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

Éneklő EVANGÉLISTÁK

Aranyszöveg | Apostolok Cselekedetei 16:24, 25

„Ki ilyen parancsolatot vétén, veté őket a belső tömlőcbe, és lábaikat kalodába szorítá. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket.”

I. RÉSZ

A macedóniai város, Filippi, fontos város volt Pál korában (lásd: ApCsel 16:12). II. Fülöp, Nagy Sándor apja alapította és erősítette meg az aranybányák és egy ókori stratégiai út ellenőrzése érdekében. Ez előbbieik biztosították továbbra is a város gazdaságának jelentős részét.

Évszázadokkal az alapítása után Filippi volt a római polgárháború végső és döntő csatájának helyszíne Julius Caesar meggyilkolását követően. Az itteni győzelem nyitotta meg az utat Octavianus előtt, hogy Róma császára legyen. Octavianus, ismertebb nevén Augustus császár volt az uralkodó Jézus idején.

Mérsékelt éghajlatával a római katonák kedvenc tartózkodási helyévé vált. A várat miniatűr Rómaként emlegették, amelyet a római szenátus által ki-nevezett két katonatiszt felügyelt. Bár Filippi teljesen pogány város volt és még zsinagógával sem

rendelkezett, szombatünneplő nők egy csoportja mégis összegyűlt hetente a város forgatagán kívül, és csendben imádták az Urat a Gangites folyó partján. Amikor Pál, Silás, Lukács és mások megérkeztek Filippibe, tudomást szereztek erről a kis csoportról, és csatlakoztak az asszonyokhoz. Megkérték Pált, hogy tartson istentiszteletet, és figyelmesen hallgatták az üzenetét. Egyiküket Lídiának hívták, aki hamarosan családjával együtt megtért. Nagyon vendégszerető volt, és otthont biztosított házában a misszionáriusok számára.

“ Az emberi hang dallama alkalmas az érzelmek kifejezésére, s ha a tanuló törekszik arra, olyan szokásokat vehet fel beszédében és énekében, amelyek képesíthetik embereket megnyerésére. ”

– Evangelizálás, 504. old

TARTALOM | C-48 | NOVEMBER 26.

65 | Éneklő evangélisták

69 | Meghívás Angliába

70 | Az áhítatos ének ereje

72 | Rizsültetési nap

Nem lehetett minden Filippiben élő nőt ilyen könnyen elérni az evangélium üzenetével. Élt ott egy démonoktól megszállt is, aki sok bajt hozott a városra – ez aligha keltett érdeklődést az emberekben az evangélium iránt. Ez az asszony naponta kiabálva követte Pált és csapatát: „Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik.” (ApCsel 16:17) Az általa okozott zavar elterelte a figyelmet és hiteltelenné tette az evangéliumot. A démonok, amelyek uralták, megtevesztették az embereket, még ha szavai igazak is voltak. Sokan azt gondolták, hogy Pált és az embereit, akik Isten Lelkéről és erejéről beszélnek, ugyanaz a lélek vezérli, amely Sátán küldöttét is.

Pál türelmesen várt mindaddig, amíg a Szentlélek a következő szavak kimondására indította: „Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!” (18. v.) A démon azonnal elhagyta a nőt, aki egészséges és csendes lett. A járókelők látták, hogy Pál

Istene erősebb a démonoknál. A nő, aki megszabadult az uralmuk alól, úgy döntött, hogy Krisztus követője lesz.

Bár a démonok által vezérelt nő sok problémát okozott, pénzt is keresett. Főnökei megijedtek, amikor látták, „hogyan keresetüknek a reménysége elveszett”. Más, szintén az okkultizmusból élő emberek is csatlakoztak hozzájuk. Ezek „megfogva Pált és Silást, vonák a piacra a hatóságok elé.” (19. v.)

A tömeg fellépése törvénytelen volt a római jog szerint, ennek ellenére a misszionáriusokat a bírákhoz vezették, a törvény megszegésével vádolva őket. „Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, és olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk.” (20, 21. v.)

De ez a csapás a Filippiben történő evangelizációs munkát illetően végső soron az evangélium győzelméhez vezetett.

II. RÉSZ

A filippibeli tisztségviselők igazságtalanok voltak. Mindenféle jogi eljárás, kivizsgálás és védekezési lehetőség nélkül „megvesszőztették” a misszionáriusokat. (ApCsel 16:22) Ez leírhatatlanul fájdalmas. A sebek gyógyulásának ideje egy hét és egy hónap között van, és még maradandó hegeket is hagy maga után.

A nyilvános verés után a két férfit szigorúan őrzött börtönbe vezették. Bár a börtönőr látta friss sebeiket, mégis kegyetlen szigorral viszonyult hozzájuk, kalodába fogva a lábukat, hogy semmiképp se vehessenek fel kényelmes testtartást. Lehetetlen volt aludniuk vagy prédikálniuk. De továbbra is tudtak imádkozni, Istent dicsőíteni és énekelni. És micsoda alkalom volt az! Valószínűleg az angyalok is csatlakoztak hozzájuk.

A többi fogvatartott és a börtönőr számtalanszor hallották a foglyok szitkozódását és átkozódását. Többnyire sírást, nyögéseket és panaszt hallottak. Éneklést viszont sohasem. Még a durva börtönőrt is meghatotta, amikor az énekek dallamával a fülében tért nyugovóra. Pál és Silás valóban éneklő evangélisták voltak.

Isten meghallotta az énekeket, és szabadulásukról rendelkezett. „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind,

és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak.” (ApCsel 16:25, 26)

A kőpadló, amelyekhez a láncokat rögzítették, darabokra tört. A falak is megmozdultak, a kapuk ledőltek. A foglyok elmenekülhettek volna, de Pál arra utasította őket, hogy maradjanak a helyükön. Az éjjeli zenei programra való tekintettel a többi fogoly tisztelte Pált és Silást. Felismerték, hogy a földrengést Pál Istene okozta, ezért követték az utasításait.

„Fölserkenvén pedig a tömlőctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk!” (ApCsel 16:27, 28)

A börtönőr fáklyáért küldött egy szolgát, majd meglátta, hogy Pál igazat mondott. A foglyok továbbra is ott voltak! A legfelső cellába érve „remegve borult Pál és Silás elé” (29. v.). Tudatosult benne, hogy az életével tartozik nekik. Énekeik elmesélték az evangélium történetét, és felfedték a békét, amire vágyott. Valamennyi börtönben dolgozó ember és fo-

goly figyelmesen hallgatta, amikor az őr megkérdezte: „Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?” (30. v.) A zene megnyitotta az utat a prédikáció előtt.

És micsoda prédikáció volt az! Pál és Silás így válaszolt: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!” (31. v.) Elmondták az evangélium egyszerű történetét, mialatt „hirdeték néki az Úrnak Igéjét, és mindazoknak, kik az ő házá-nál valának.” (32. v.)

III. RÉSZ

Bár lehet, hogy nem vesszőznek meg minket és nem zárnak kalodába, mindany-nyiunknak van lehetőségünk arra, hogy énekeink által befolyásoljunk másokat. „Az emberek nagy áldást kapnak válaszul dicsénekeikre.” Az ilyesfajta zene „az ember gondolatait emelkedett és nemes témákra tereli, ihleti és felemeli lelkét.” (*Nevelés*, 162, 167. old.) „Beszélj, imádkozz és énekelj a megfeszített Krisztusról, és szívek fognak összetörni, amelyeket megnyerhetsz a menny számára.” (*Maranatha*, 105. old.)

A zenében óriási lehetőségek rejlenek, ezért érde-mes teljesen megérteni ennek tudományát. Nem csoda, hogy tanulmányozása fontos szerepet játszott a prófétaiskolákban! A zene egyéneket és csoportokat is egyaránt képes átalakítani. „Az ilyen dalnak hatalmas ereje van. Hatalma van ahhoz, hogy legyőzze durva és faragatlan természetünket, hogy élénkítse gondol-kodásunkat és együttérzést ébresszen bennünk, előse-gítse a közös munkát és kiűzze a borúlátást a balsej-telmekkel együtt, amelyek rombolják bátorságunkat, elszívják erőnket.” (*Nevelés*, 168. old.)

A durva filippi börtönben egy esti koncert vitte véghez mindezt. Legyűrte a börtönőr és a börtönla-kók durva természetét. Gondolkodásra sarkallta őket, és felkeltette szimpátiájukat Pál és Silás iránt. Lehe-tővé tette számukra, hogy a cellában maradásról győ-zék meg a foglyokat. És ahogy az éneklés folytatódott, a csüggedés és a szorongás elmúlt. Mi is megtanulhat-juk kihasználni a zene egyedülálló erejét. Énekeljete-k, amennyiben lehetőségetek van rá! Válasszatok egy gazdag harmóniával rendelkező éneket! Ez öntudatlanul is összehozza az embereket, és „elősegíti a harmó-niát.”

A zene elérheti a fogyatékkal élőket is. „A zene általi munkának megvan a maga ereje. Azok a tanu-lók, akik tudják, hogyan kell tisztán és dallamosan énekelni az evangélium édes énekeit, sokat tehetnek zenei evangélistákként. Sok lehetőséget találnak majd Istentől kapott tehetségük kamatoztatására, zenét és

Miután prédikációt tartottak az őrnek, az szolgált nekik. „És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelke-dék azonnal ő és az övéi mindnyájan.” (33. v.) Azután valami hallatlan dolgot tett. Kivezette őket a börtön-ből, és a házába vitte őket, ahol „asztalt teríte nekik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek.” (34. v.)

fényt terjesztve a magányos és gondoktól sötét helye-ken, illetve azoknak énekelve, akik csak ritkán tudnak részt venni az összejöveteleken.” (*Tanácsok szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 547, 548. old.)

A fiatalok hatékony eszközként használhatják a zenét a magasabb társadalmi osztályok elérése érde-kében is. „Lépjete-k be a gazdagok házaiba ugyan-úgy, ahogyan a szegény emberek lakásaiba, és amint lehetőség adódik, kérdezzétek meg tőlük: Szeretné-tek, hogy énekeljünk néhányat az evangélium éne-kei közül? Majd, ha a szívek meglágyultak, adódhat alkalom arra is, hogy mondjatok el egy imát, Isten áldását kérve. Kevesen fognak visszautasítani titeket. Az ilyen szolgálat tiszta missziómunkát jelent.” (Uo.) Amikor bibliatanulmányozást szerveztek „olyan he-lyeken, ahol nem ismert az igazság... gyűjtsetek össze mindenkit, aki hajlandó eljönni... Vegyétek a Bib-liát, és engedjétek, hogy Isten közvetlenül az Igéből szólaljon meg. Ha csak kevesen vannak jelen, akkor fel lehet olvasni bármilyen pompa nélkül egy részt a Bibliából, megemlítve, hogy »Így szól az Úr«. Csak olvassátok és magyarázzátok az evangélium egyszerű igazságát, illetve énekeljete-k és imádkozzatok velük.” (*The Review and Herald*, 1891. szeptember 29.)

A vallásos irodalom árusításával és terjesztésével foglalkozók szintén használhatják az ének erejét a lel-kek megnyerése érdekében. Pálhoz és Siláshoz hason-lóan kettesével indulhattok a munkába. Az éneklő „könyvevangélisták az emberek elérhetetlen osztályát is

meg tudják közelíteni” a nyilvános evangelizációs összejöveteleken. „Családról családra járva hordják az igazság üzenetét. Így szoros kapcsolatba kerülnek emberekkel, és sok alkalmat találnak arra, hogy a Szabadí-

tóról beszéljenek. Énekeljenek és imádkozzanak azokkal, akik érdeklődni kezdenek az igazság iránt. Adják tovább Krisztus szavait ezekben a családokban, és sikerre számíthatnak.” (*Colporteur Ministry*, 38. old.)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért lettek olyan dühösek a filippibeliek Pálra és Silásra? (ApCsel 16:19) _____
Elemezzétek, mi volt a problémájuk! (2Móz 20:17; 1Tim 6:10; ApCsel 20:33) _____
2. Olvassátok el ApCsel 16:20, 21-et! Mit gondoltok, miért készek a törvényszegők arra, hogy másokat vádoljanak törvényszegéssel? _____

II. RÉSZ

3. Olvassátok el ApCsel 16:25-öt! Mit tenne a legtöbb ember azután, hogy megvesszőzik? _____
Mi szokatlan Pál és Silás viselkedésében? _____
Mi volt Pál és Silás éneklésének eredménye? (ApCsel 16:30-34) _____
4. Dávid ugyanilyen hitről tett bizonyosságot, amikor elrejtőzött Saul elől a barlangban. Olvassátok el 1Sám 22:1, 2-t és az 57. zsoltárt, amelyet ott írt, és emeljétek ki a történetek közötti hasonlóságot! _____

5. Énekeltek már hitet erősítő énekeket, amikor el voltatok csüggedve? _____ Amennyiben még nem, próbáljátok ki! Keressetek az énekeskönyvben három olyan éneket, amelyek jó fegyvereknek bizonyulnak a csüggedés ellen! _____

III. RÉSZ

6. Hogyan lehettek éneklő evangélistákká a saját otthonokban? _____
7. Elemezzétek a *Nevelés* című könyv 168. oldalán található idézetet! Mi módon mutatja be a zene öt hatását a filippi börtönben történt éneklés? _____

8. Olvassátok el a *Pátriárkák és próféták* című könyv 36. és 37. oldalait! Mit tanít nekünk ez a beszámoló a vallásos ének erejéről? _____
A Bibliából, a történelemből, vagy saját élettapasztalatotokból, hogyan szemléltethetitek még a szent zene erejét? _____

9. Mondjatok példát egy „megnyugtató himnuszra”! _____
Hogyan kellene elénekelni? _____
10. Mit mondanak a következő igeversek a zene evangelizációban való felhasználásáról: Zsolt 18:46-49; 51, 10-15; 108: 1-4? _____

További tanulmányozásra: *Evangelizálás*, 493–512. old.; *Szemelvények E. G. White írásaiból*, 2. köt., 242, 243. old.

Csodák az életemben

– 48. rész, írta: John N. Loughborough

Meghívás Angliába

James White lelkész már 1874 tavaszán emlegetni kezdte nekem az Angliába való utazást. Nem egészen értettem, miért beszél nekem erről, ameddig el nem töltöttem öt évet Kaliforniában, és Cornell lelkész el nem magyarázta: „Hallottam, amikor White testvérnő egyik alkalommal azt mondta, hogy amennyiben Loughborough testvér hűségesnek bizonyul, Angliában lesz szükség a munkájára.”

Amikor White lelkésszel a Lafayette Road-i régi épületben laktunk, ahol „vízkezelést” végeztek, egyik szombat délután felmáztunk egy hegyre, hogy imádkozzunk. Ott, a bokroktól és cserjéktől körülvéve megértettük, hogy mi a kötelességünk. A feleségem egészségi állapota arra utalt, hogy hamarosan elhagyja ezt a világot. Volt egy házunk Santa Rosában, de nem tudtunk ott lakni a gyakori köd miatt. Az Úr gazdagon megáldott minket jelenlétével és világossággal, amely segített meglátnunk, hogy mi a feladatunk. Felismertük, hogy a keleten szervezett tábor alkalmával pénzt kell gyűjtenünk az *Idők jelei* számára, és én is nyertem némi rálátást a jövőmre.

Imám végeztével felemelkedtem a térdeimről. „Tudom, hogy a te feladatod a keleten végzett munkával kapcsolatban tiszta és világos, én azonban halható hangon hallottam a késztetést az enyémmel kapcsolatban, vagyis, hogy adjam el a Santa Rosa-i házamat, de ne vegyek helyette máshol másikat, mert több helyen kell majd tevékenykednem, és nem köthetem le magam” – mondtam White lelkésznek. Azonnal meghirdettem a ház eladását, és két hét múlva kaptam is egy ajánlatot éppen azzal az összeggel, amelyre gondoltam.

Attól a perctől kezdve White lelkész időnként megemléltette, hogy ideje elkezdni a munkát Angliában, és javasolta, hogy utazzak el oda. 1878. tavaszán ismét Battle Creekbe utazott, és onnan írt nekem, hogy hagyjam el Kaliforniát, és menjek el a Generál Konferencia közgyűlésére októberben, ahol majd megszavazzák angliai kiküldetésemet. Válaszul írtam neki nyolc okot, amiért nem tartom tanácsosnak ezt akkor megtenni. A legfontosabbak ezek voltak: először is alig kezdődött el több helyen a munka, amely befejezésre várt, másodsor pedig, hogy mielőtt Angliába mennék, szükségem lenne legalább egy évre ahhoz, hogy tanulmányozzam a helyi szokásokat, és azok tudatában lépjek a misszióterületre.

White lelkész kétmondatos válasza azonban megsemmisítette addigi érvelésemet.

„Ha szánsz még egy évet arra, hogy befejezd a munkát mindazokon a helyeken, ahol azok elkezdődtek, észre

fogod venni, hogy még több elkezdett és befejezetlen munka vár a környéken. Ami az angol szokások tanulmányozását és az angliai munkára való felkészülést illeti, a legjobb hely a tanulásra a terepen van.” De továbbra sem volt egyértelmű számomra a dolog. Miután 10 évet töltöttem Kaliforniában, és a kezdetektől tanúja voltam a munka előremenetelének, nem volt könnyű feladnom.

Miután 1878. júliusában visszatértem az oregoni tábortalálkozóról, két munkával teljes napot töltöttem Oaklandben. A nevadai Renóba szállítottam a sátrat és a tartozékokat, mert beleegyeztem egy sátorösszejövettel megtartására ott. 17-én felszálltam a Renóba tartó vonatra. Megmutattam a jegyemet az ellenőrnek, majd felkészültem egy jól megérdemelt pihenésre, de előtte még mondtam egy imát, amelyben világosságot kértem az Úrtól Angliával kapcsolatban. Egy órával később úgy ébredtem fel, mintha valaki felrázott volna, holott senki nem volt a közelben. Hirtelen élesen elmémbe hasított a gondolat: „Add el a háztartási cikkeidet, és intézz el mindent, hogy Angliába tudj utazni.” Bár ezek a dolgok ésszerűtlennek tűntek, nyugodtnak éreztem magam.

Írtam az Oaklandben tartózkodó feleségemnek [Loughborough felesége meghalt, és később újraházasodott], arra kérve, hogy helyezze a Gondviselés kezébe a javaink eladását – hirdesse meg őket, és ha elkelnek, akkor ezt biztos jelnek fogjuk venni arra, hogy részt vegyünk a Generál Konferencián. Egy nappal később egyik testvérünk, aki éppen házasodni készült, mindent megvett tőlünk, leszámítva a könyveinket és a ruháinkat.

Ferguson testvér segítségével központi helyen emeltük fel a sátrunkat Renóban, és július 21-én elkezdtek a találkozókat. Az összejövetelet esténként 500 ember látogatta. White testvérnő kelet felé tartva megállt Renóban, és július 30-án komoly üzenetet közvetített 1Jn 3-ból az újjászületésről: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fainak neveztetünk!”

Azok között, akik elfogadták az üzenetet, voltak olyanok is, akik az 1854-ben Battle Creekben tartott első sáortalálkozáson hallottak először hitünkről.

Történelmi kapcsolat

Az áhítatos ének ereje

A hálaadó dallamok hozzátartoznak a menny légköréhez, tehát amikor a menny kapcsolatba kerül a földdel, ott zene és ének hangzik fel, „hálaadás és dicséret szava”!

Az újonnan megteremtett föld felett, amely tökéletesen és makulátlanul tükröződött Isten mosolyában, „együtt örvendezének a hajnalsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7). Ugyanígy az emberek szíve is – a mennyel összhangban – dicsőítő énekekkel válaszolt Isten jóságára. Az emberi történelem sok eseményéhez kötődnek különböző énekek és zeneművek...

A Bibliában található énekek története mind-mind elmond nekünk valamit arról, milyen helyzetekben jelent áldást a zene és az ének. Gyakran használják gonosz célokra, így lesz a kísértés egyik legcsábítóbb formája. Helyesen alkalmazva azonban Isten értékes ajándéka, amely az ember gondolatait emelkedett és nemes témákra tereli, ihleti és felemeli a lelkét.

Ahogy Izrael gyermekei a pusztában szent énekekkel tették örömtelibbé az utat, ugyanúgy int bennünket is Isten arra, hogy szerezzünk örömet másoknak a vándorlás során. Kevés olyan módszer van, amivel hatékonyabban tudnánk memorizálni az Ige szavait, mint ha énekekben ismételjük azokat. Az ilyen dalnak hatalmas ereje van. Hatalma van ahhoz, hogy legyőzze durva és faragatlan természetünket, hogy élénkítse gondolkodásunkat és együttérzést ébresszen bennünk, elősegítse a közös munkát és kiűzze a borúlátást a balsejtelmekkel együtt, amelyek rombolják bátorságunkat, elszívják erőnket.

A zene az egyik leghatékonyabb eszköz arra, hogy az emberek szívébe lelki igazságokat ültessünk. Milyen gyakran megtörténik, hogy amikor nehéz próbákban vagyunk és csaknem összeomlunk, eszünkbe jut egy régi gyerekdalból néhány igei gondolat, mire a kísértések elvesztik erejüket, életünk új értelmet, új célt nyer, és másoknak is bátorítást, örömet tudunk vinni!

A zene és az ének tanító szerepét sem szabad lebecsülnünk. Csendüljön ének az otthonunkban, édes és tiszta dallamok, s akkor kevesebb indulatos szó

hangzik el, több lesz a vidámság, a remény és az öröm. Legyen éneklés az iskolában, s akkor a tanulók közelebb kerülnek Istenhez, tanáraikhoz és egymáshoz.

Az istentisztelet részeként az énekekkel is ugyanúgy dicsőítjük az Urat, mint az imával. Sőt, az ének sokszor maga is ima. Ha a gyermeket megtanítjuk arra, hogy ezt felismerje, többet fog gondolkodni az énekek szövegén és jobban be tudja fogadni azok erejét.

Amint Megváltónk odavezet bennünket az örökévalóság küszöbéhez, ahol Isten dicsősége árad, elkapjuk a trón körül álló mennyei kórus dicsőítő énekének egyes hangjait; és amikor az angyalok dalának visszhangja földi otthonunkban is felhangzik, szívünk közelebb kerül a mennyei énekesekhez. A mennyel való közösség már a földön elkezdődik. Itt tanuljuk meg a dicsőítés alaphangját.

– *The Youth's Instructor*, 1904. március 29.

Nem hangoztathatjuk eléggé a formai istentisztelet káros voltát, mert nincs olyan szó, mely megfelelően kifejezhetné az igaz istentisztelet áldásosságát. Amikor az emberek lélekből és értelemmel énekelnek, mennyei zenészek veszik át a dallamot, csatlakoznak a hálaadó énekhez. Aki megajándékozott minket a tehetséggel, mely képesít Isten munkatársaivá lennünk, elvárja szolgálótól hangjuk művelését, hogy érthetőn tudjanak beszélni és énekelni. Nem harsogó éneklés való ide, hanem világos dallam, helyes kiejtés, s érthető szavak. Mindenki szakítson időt hangja művelésére, hogy tisztán és lágyan dicsőíthesse Istent, ne pedig harsogva, rikoltón és fülreperesztőn. Az éneklés képessége Isten ajándéka – használjuk azt Isten dicsőségére!

Összejöveteleinkre válasszunk ki néhány testvért, akik majd énekekkel dicsérik az Urat. Kísérjük az énekeket hozzáértőn játszott hangszerekkel. Ne tiltsuk ki a hangszereket munkánkból! Vezessük gondosan

a szolgálatnak ezt az ágát, mert Isten dicsérete ez. Ám ne mindig csak néhányan énekeljenek. Amikor csak lehetséges, énekeljen az egész gyülekezet.

– *Bizonyságtételek*, 9. köt., 143–144. old.

Az énekhang kiművelésére sokkal nagyobb gondot kellene fordítanunk, mint általában tesszük. Akik megtanulták a szép evangéliumi énekeket jó kiejtéssel, sok jót tehetnek mint éneklő evangélisták. Sok alkalomuk nyílik, hogy Istentől nyert tehetségüket felhasználhassák, ha énekükkel napfényt árasztanak a bűn, a bánat, a szenvedés által elsötétült, elhagyatott helyeken; énekelhetnek azoknak, akik ritkán hallhatják az Igét.

Tanulók, menjetek ki a főutakra és az ösvényekre! Törekedjete megközelíteni mind a magasabb, mind az alacsonyabb társadalmi osztályokat! Lépjete be mind a gazdagok, mind a szegények otthonába, s ha alkalom kínálkozik, kérdezzétek meg: „Szeretnék-e, ha énekelnék önöknek? Örömmel tartanánk énekes istentiszteleteket önöknél.” Majd ha szívük meglágyul,

út nyílik számotokra, hogy rövid imát mondjatok Isten áldásaiért. Az ilyen alkalmakat az emberek általában szívesen fogadják.

Egy ilyen szolgálat igazi misszionáriusi munka. Isten azt akarja, hogy mindannyian megtérjünk, és megtanuljunk komolyan részt venni a misszionáriusi munkában. Meg fog áldani minket ebben a másokért végzett szolgálatban, és meg fogjuk látni az Ő üdvösségét.

– *The Review and Herald*, 1903. augusztus 27.

Az ének az egyik leghatékonyabb eszköz a lelki igazság emberi szívekben való elültetésére. A szent himnuszok szavai gyakran feloldották a megtérés és a hit forrásainak pecségeit.

– *The Review and Herald*, 1912. június 6.

Az ének, a dallam, amely sok szívből árad tisztán, jó kiejtéssel, Istennek egyik eszköze a lélekmentésben.

– *Evangelizálás*, 496. old.

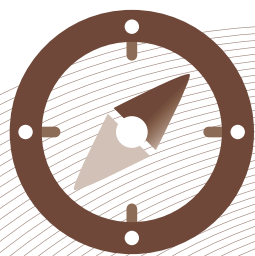
MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi történik akkor, amikor az ég kapcsolatba kerül a Földdel? _____
Gondoljatok a vallásos énekek éneklése iránti vágyra vagy annak hiányára! Mit árul ez el a mennyel való kapcsolatokról? _____
2. Mivé válik a zene akkor, amikor megrontják azért, hogy a gonosz céljait szolgálja? _____

3. Mi történik akkor, amikor a zenét helyesen használják? _____
3. Mi az egyik leghatékonyabb módja annak, hogy lelki igazságokkal nyugtazzuk le a szívet? _____
4. Mi történik akkor, amikor szelíd és tiszta énekeket énekelünk az otthonainkban? _____

5. Mi történik az iskolákban ilyen esetben? _____
5. Mi történik akkor, amikor rádöbbenünk arra, hogy a legtöbb ének egyben imádság is? _____

6. Mi történik akkor, amikor szívből és értelemből énekelünk? _____
7. Mire van szükség a lármás éneklés helyett? _____
8. Hogyan használhatjuk az éneklést hiteles misszionáriusi tevékenységként? _____
9. Milyen eszközökkel kerülhetnek felbontásra a megtérés és a hit forrásainak pecségei? _____

A hit fejezetei

Rizsültetési nap

Kari Wixwat

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

A nap hűvösen és enyhe széllel indult, a legtöbb itteni reggelhez hasonlóan. Ez a kedvenc napszakom. A mai egy jó nap lesz, gondoltam. A rizs ültetésének napja! Sietve elfogyasztottam a hideg rizsből álló reggelimet, és indulásra készültem.

Figyeltem a barátnőmet, Jantit, és az édesanyját, amint befogták a teheneket a szekérbe. Megraktam a zsákokat rizsmaggal, és lassú, nehézkes tempóban elindultunk.

Egy zsák rizs tetején ülve figyeltem a világot magam körül. Hallottam a szél susogását a fák között, a madarak énekét, Janti hangját, ahogyan a teheneket sürgette. Az édesanyjával beszélgetett, én pedig élveztem beszédjük hol magasabb, hol alacsonyabb hangvételét, amely úgy hullámozott, mint a körülöttünk találhatóombok a reggeli napfényben. A mezőre vezető utunk gyorsan és szinte észrevétlenül ért véget.

A szekér tartalmának lepakolása közben észrevettem Thame-t, Janti férjét, aki épp két bot végét hegyezte, mint valami óriásceruzaikat. Azután egy szomszédal együtt fel s alá járt két hegyes botjával a mezőn, melyeknek végeit a földbe szúrták, amíg az egész mezőt lyukak nem borították.

Mi, nők és gyermekek, bambuszdarabokat töltöttünk meg rizsmaggal, és felsorakoztunk a mezőn, hogy belekezdjünk az ültetésbe.

Ahogy haladtam előre, 4-5 szem rizsmagot ejtettem minden lyukba, és a bambuszbotok végeinek segítségével beborítottam őket földdel. Mialatt dolgoztunk, a levegő megtelt nevetéssel. A legtöbb megjegyzés rám irányult: „Haha! Tudja, hogyan kell rizst ültetni!”, „Haha! Egy amerikai pnong!” Mindannyian nevtünk, vidámságba burkolva az egyébként unalmas munkát.

Délben megálltunk, és együtt fogyasztottuk el az ebédet, amely természetesen rizsből állt. Ebéd után befejeztük a hátramaradt kis földrész beültetését is, majd néhány szomszédunkkal együtt elsétáltunk a faluba.

Miután mindenki lezuhanyozott, összegyűltünk a szintén rizsből álló vacsora elfogyasztására, illetve még több nevetésre.

Néhány nappal később megnéztem a beültetett mezőt, és úgy tűnt, mintha valami zöld ködszerűség lepte volna be a földet. A rizs növekedésnek indult! Nagyon örültem, amikor láttam, hogy növények nőnek azon a területen, amelynek az előkészítésén a többiekkel együtt keményen dolgoztam.

A pnong emberek élete a rizs körül forog. Keményen dolgoznak, hogy megtisztítsák a dzsungel benőtté földet. Szántanak, elültetik a rizst, öntözik, betakarítják, majd cséplik. Minden egyes nap rizst fogyasztanak – reggelire, ebédre és vacsorára. A pnong nyelvben két szó létezik az evés kifejezésére: cha, ami kóstolást jelent, és chong, ami azt jelenti, „rizst enni”. Amikor az ember

találkozik valakivel, azt kérdezi tőle: „Ettél ma rizst?” A kérdés más nyelveken ezt jelentené: „Ettél ma?”

Miközben ezeken elmélkedtem, hirtelen Jézus és az Élet Kenyere jutott eszembe. A pnong nép számára Jézus az Élet Rizse.

A rizsültetési napot követő reggelen a Jézus életéből olvastam reggeli áhítatom során, és a következő részre figyeltem fel: „Krisztus testét enni és vérének inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára... Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünkkel válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez.”

**Csak Jézussal akarok haladni,
Hiszen Vele boldogság lenni.
Céлом másutt én fel nem lelhetem,
Egyedül Ő, az üdvösségem,
Egyedül Ő, az üdvösségem.**

**A zarándok úton Ő vezérem,
Hegyen-völgyön vezeteli léptem.
Hogyha folyton Őt nem követhetném,
Atyám házát, fel nem lelhetném,
Atyám házát ferl nem lelhetném.**

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynyal Sátán prédája leszel.”

Ami a konkolyt ILLETI...

Aranyszöveg | 1Timóteus 5:24, 25

„Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is. Hasonlóképpen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és amelyek másképpen vannak, azok sem titkolhatók el.”

I. RÉSZ

Mióta a bűn belépett a világunkba, Sátán folyamatosan próbál beszivárogni Isten népe közé és elpusztítani azt. Minden korban igyekezett hamis elméleteket és gyakorlatokat bevezetni az egyházba.

Káin volt az első, aki nyíltan megpróbálta megváltoztatni az elfogadott istentiszteleti formát (1Móz 4:3, 5). Az azt követő évszázadok során is voltak erre próbálkozások. Az engedékeny uralkodók időnként nem tudtak ellenállni a gonosztól érkező befolyásnak. Ez történt akkor is, amikor Áron megengedte az aranyborjú imádatát (2Móz 32:4). Olykor maguk a ravasz uralkodók rukkoltak elő új ötletekkel, amelyeket gyakran még az utódaik is elfogadtak. Ez akkor történt, amikor Jeroboám kezdeményezte az aranyborjú hódolatát (1Kir 12:28). Máskor a vezetők félreértelmezték Isten utasításait, és félrevezették az egész népet, ahogyan azt Gedeon is tette (Bír 8:27).

Pál figyelmeztetett, hogy halála után hamis kereszténység fog kialakulni az egyházon belül (ApCsel 20:30). Ez a prófécia be is teljesedett, amikor a keresztények felhagytak a bibliai szombattal, és az első századokban átvették a bálványimádást.

Sátán harca az igazság ellen az idők végezetéig folytatódik; a jövőben sem leszünk immunisak rá. Isten figyelmeztetés gyanánt őrizte meg ezt a történetet (1Kor 10:11, 12). Nem csoda, hogy Péter figyelmeztet: „Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroslán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen!” (1Pt 5:8)

Ellen White utolsó írásban fennmaradt utasítása egy figyelmeztetést tartalmaz. „Az a feladatom, hogy

“ Krisztus világosan megmondta, hogy a köztudottan vétkezőket ki kell zárni a gyülekezetből; de a jellem és az indítékok megítélését nem reánk bízta. ”

– Krisztus példázata, 71. old.

TARTALOM | C-49 | DECEMBER 3.

73 | Ami a konkolyt illeti...

77 | Új kezdetek

78 | Együtt növekedve az aratásig

80 | Tanúbizonyosság

közöljem népünkkel: egyesek közülünk nem veszik észre, hogy Sátánnak számos módszer áll a rendelkezésére, amelyeket olyan módon hajt végre, amire nem számítanak. Sátán ügynökei módszereket találnak ki a szentek bűnössé tételére.” (Mk 1, 1915)

Jézus egy példázaton keresztül tanított Sátán gyülekezeten belüli támadásairól. Ez egy gazdáról szólt, aki négyféle talajba hullatott magokat: az út szélére, köves talajra, tüskékkel és gyomokkal benőtt talajra és jó talajra. A magok Isten Igéjének igazságait jelképezték. (Lk 8:11) Sátán erőfeszítéseket tett arra, hogy megakadályozza a magvak csírázását – az út széle, a megkeményedett talaj a közömbös és kemény szívű hallgatókat jelképezi. A köves talaj a felületes hallgatóságot jelenti. A tüskés földterület azokat ábrázolja, akiknek idejét elveszik a világ dolgai. (Mk 4:15-19)

Jézus úgy fejezte be a példázatát, hogy egyúttal egy másikat vezetett be. „Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harminc annyit.” (Mt 13:8)

II. RÉSZ

Talán attól tartva, hogy őket okolják majd a konkoly megjelenéséért, „a gazda szolgálái pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly?” (Mt 13:27)

De a gazda ismerte a konkoly valódi forrását, és elmagyarázta szolgálainak, hogy egy ellenség vetette el azt.

A szolgálák alig várták, hogy visszatérjenek a mezőre, és kitépjk a konkolyt, ahogyan korábban is eltávolították a látható bűn gyomait (*Krisztus példázatai*, 71. old.). Ám amikor engedélyt kértek a gazdától, ő megtiltotta nekik, és elmagyarázta, miért: „Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok.” (Mt 13:29) Olyan nagy volt az értéke valamennyi búzaszemnek, hogy a gazda nem volt hajlandó megkockáztatni, hogy akár egyet is elveszítsen.

A gazda ezután néhány fontos, de nehezen követhető utasítást adott a szolgálainak. „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe” (30. v.).

A szolgálák egy része biztosan azon töprengett, hogy miért mondja a gazda: „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig!” Ez egy elég gyenge módszernek tűnik a helyzet kezelésére. A konkoly értékes táplálékot vesz el a búzától, csökkenti a ter-

Ez a befejezés a következő kérdést váltotta ki a hallgatókból: Miért volt ilyen drámai különbség a jó talaj terméshozatalában? Miért termett ugyanaz a talaj egyes területeken csak harmincat, máshol százat?

Jézus egy másik, jó talajról szóló példázattal válaszolt erre a kérdésre. Részletezte, hogy mi történt a földdel, miután elvetették benne a jó magot. „Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, aki az ő földébe jó magot vetett; de mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne.” (24, 25. v.) Mivel Sátán nem tudta megakadályozni a termést és annak betakarítását, titokban konkoly ültetésével igyekezett csökkenteni azt.

Eleinte úgy tűnt, hogy semmi sem változott. Hamarosan előbukkantak a hajtások, és a betakarítás ragyogónak tűnt, sok egészséges növényt ígérve. De ahogy a termés megjelent, a konkoly jelenléte is nyilvánvalóvá vált. A gazda szolgálái kíváncsiak voltak arra, hogy mi módon történhetett ez, és mit lehet tenni ellene.

més mennyiségét. Csakhogy amikor kihajt, pont úgy néz ki, mint a búza, és a szolgálák nem tudtak volna különbséget tenni a két növény között. „Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is.” (1Tim 5:24) A konkoly a második kategóriába tartozik.

Természetesen Jézus az Ember, aki elvetette a jó magot (Mt 13:57). Bevetette a földjét, amely az egyház (*Krisztus példázatai*, 70. old.). Mivel az aratás a világ végét jelképezi, a példabeszéd fontos rálátást nyújt az egyház végidei állapotáról (Mt 13:40). Ugyanakkor felfedi Isten módszerét is a gyülekezet megtisztítására.

“Sátán (...) Krisztussal szembeni gyűlöletből szórja a gonoszság magvát Isten országának jó magvai közé.” – *Krisztus példázatai*, 71. old.

Krisztus példázata világossá teszi, hogy „az egyházba megoszlások fognak jönni. Két csoport van alakulóban. A búza és a konkoly együtt nőnek az aratásig. Az idő legvége felé a munka mélyebbé és komolyabbá fog válni. Az Istennel együtt munkálkodók elszántan fognak harcolni az egykor a szenteknek adatott hitért.” (*Szemelvények E. G. White írásaiból*, 2. köt., 114. old.)

A gyülekezetbe járnak megváltott és elveszett tagok egyaránt, és ez az aratásig így lesz. Ébresszen fel minket a gondolat, hogy vagy búzaszemek, vagy konkolyok vagyunk. De a kettőt nem lehet megkülönböztetni mindaddig, amíg el nem jön az aratás ideje, és megmutatkozik a termés (Mt 7:16-20).

III. RÉSZ

Krisztus egy sor szimbólumot alkalmazott annak a két embercsoportnak a bemutatására, amelyeket a végidei gyülekezetben találunk. A búzát és a konkolyt juhoknak és kecskéknak, bölcs és bolond szüzeknek, bölcs és bolond kőműveseknek, bölcs és bolond szolgáknak, illetve esküvői ruhával rendelkező és esküvői ruhával nem rendelkező lakodalmi vendégeknek is nevezi. Ezek a különböző leírások ugyanannak a két csoportnak a különböző jellemzőit emelik ki.

Függetlenül attól, hogy milyen nevet viselnek, a gyülekezeten belüli két csoportot az különbözőteti meg egymástól, ahogyan Isten Igéjére reagálnak. A búza azokat képviseli, akik hallgatnak Isten tanításaira, és követik azokat Isten ereje által. Azok, akik konkolynak minősülnek, megvallják a hitüket Isten Igéjében, de nem engedelmeskednek annak. Jézus azt mondja róluk: „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.” (Mt 15:8) Istentiszteletük, imáik és dicséreteik csupán külsőségek, amelyeket Isten nem ismer el.

A konkolyt akkor vetették el a gyülekezetben, „amikor az emberek aludtak”. A Biblia nyelvén az alvó emberek olyan személyek, akik nem örködnek a kísértések felett, és nem imádkoznak (Mk 14:37). Az ébrenlét hiányában észrevétlenül és váratlan módon furakszik be a hiba a szívünkbe (*Jézus élete*, 379. old.).

Amikor nem figyelünk, Sátán elülteti a kétség és a tévedés magvait. Éva hű maradt volna, ha magát a bukott angyalt látta volna, de nem sejtette, hogy az kígyónak álcázza magát. „Elaludt”, miközben ébernek kellett volna lennie. Sátánnak jól működő vetőgépei vannak, amelyekről nem is gondolnánk, hogy azok, mert keresztény címkével látja el őket – ide tartozhatnak a zene, az olvasmányok, a színház, az oktatás vagy

„Sokan, amikor a gyülekezethez csatlakoznak, azt hiszik, hogy várakozásaik teljesülnek, mert tiszta és tökéletes testvériséghez csatlakoztak. Hitükben buzgók, de ha látják a gyülekezeti tagok hibáit, felkiáltanak: »Elhagytuk a világot azért, hogy szabaduljunk a jellemtelenektől, ám a gonosz itt is dolgozik!« Ők is felteszik a kérdést, ahogyan a szolgák a példázatban: »Honnan van azért benne a konkoly?« Ne érezzünk csalódást, hiszen az Úr nem ígérte nekünk, hogy a gyülekezet tökéletes. Összes igyekezetünk sem elegendő arra, hogy a harcoló egyházat olyan tisztává tegyük, mint amilyen a diadalmas egyház lesz majd.” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 47. old.)

A búza és a konkoly együtt nő az aratásig.

azoknak az embereknek a szavai, akiket csodálunk és akikben megbízunk. Sátán magvai közelebb visznek a világhoz, és elszakítanak Isten Igéjétől.

A tanítványok aludtak, mialatt Sátán konkolyt vetett közöttük. „A tanítványok nagyra becsülték Júdást, és ő nagy hatással is volt rájuk.” (*Jézus élete*, 717. old.) „Látszólag nagyon kegyes és bölcs szavakkal igyekezett más megvilágításba hozni bizonyos dolgokat, mint ahogyan Jézus tárta azokat tanítványai elé, és olyan értelmet adott Jézus szavainak, amelyekre az Úr sohasem gondolt. Javaslatai folytonosan becsúgyó kívánságot ébresztettek a tanítványok szívében az ideiglenes világi nagyság után és ezáltal elfordították figyelmüket a fontos dolgokról, amelyekkel foglalkozniuk kellett volna. A viszályt azzal kapcsolatban, hogy ki legyen közöttük a nagyobb, általában Júdás keltette tanítványtársai körében.” (I.m. 719. old.)

Júdást megtévesztették, hogy azt higgye, valójában Krisztus ügyét segíti elő, amikor titokban szövetkezett a papokkal és a templomőrökkel (I.m. 720, 721. old.; Lk 22:4). Ily módon egy lett Jézus nyilvános elleneségeivel. Önmagát árulta el, amikor elárulta Jézust, mert eljött az aratás ideje, amikor gyümölcssei láthatókká váltak mindenki számára.

Ez a sorsa minden konkolynak. Aratáskor nyilvánvalóvá válik Isten iránti gyűlöletük és a világ iránti

szeretetük. Egy csoportba gyűlnek majd össze az igazság ellenségeivel. „Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de az igazságnak való engedelmesség híján nem szentelődtek meg, elhagyják helyüket, és az ellenség soraiba lépnek. Mivel egyesülnek a világgal, és azonosulnak szellemével, szinte egészen magukévá teszik

a világ szemléletét.” (*A nagy küzdelem*, 608. old.) Akárcsak Júdás esetében, ezeket az embereket is a napi szintű apró megalkuvások vezetik a végzetes döntéshez.

Isten kegyelméből döntsünk úgy, hogy búzaszálak leszünk, akik naponta megszentelődnek az igazságnak való engedelmesség által!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Bár Sátán kívülről támadja az egyházat, megpróbál bejutni, és belülről is bomlasztani azt. Hogyan igyekszik ezt elérni? Mt 13:24, 25; 2Tim 3:1-5 _____
2. „Sátán arra törekszik, hogy bevezesse az egyházba az irigységet, a gyanakvást és a rosszindulatú feltételezéseket.” (*Manuscript Releases*, 13. köt., 128. old.) Jellemezzétek az irigységet! _____
A gyanakvást! _____
A rosszindulatú feltételezéseket! _____
Hogyan lehet elkerülni ezeket a rossz dolgokat? _____

II. RÉSZ

3. Olvassátok el Mt 18:15-17-et, 1Kor 5:11-et és 1Tim 5:20-at! Vajon azt jelzi a konkolyról szóló példázat, hogy semmiféle fegyelemnek nem kell lennie a gyülekezetben? _____ Mi a különbség egy gyomnövény között, amelyet ki kell irtani, és egy konkoly között, amelynek a gyülekezetben kell maradnia? _____
4. Melyik a bűnösök két csoportja, amelyet 1Tim 5:24 ír le? _____
Miért nem képesek az emberek a konkoly azonosítására? _____

III. RÉSZ

5. A rosszindulatú hackerek fontos és titkos adatokhoz próbálnak hozzáférni, értékes információkat lopnak el a számítógépekről, vagy megrongálják annak operációs rendszerét. Akkor járnak a legnagyobb sikerrel, ha a számítógép felhasználói hanyagok. Miféle hanyagság révén biztosíthatunk hozzáférést Sátánnak az elménkhez? _____
6. Olvassátok el Ám 3:3-at! Hogyan gyűjtik a konkolyt egy kötegbe? Hogyan tárja ez fel hűségük valódi természetét a végidőkben? _____
7. Mit mond a konkoly példázatát arról, hogyan kezeli Jézus bölcsen Lucifer lázadását? Lásd *Krisztus példázatai*, 72. old. _____

További tanulmányozásra: *Krisztus példázatai*, 70–75. old.; *Jézus élete*, 293–295, 716–722. old.

Csodák az életemben

– 49. rész, írta: John N. Loughborough

Új kezdetek

M iután augusztus 21-én visszatértem Oaklandbe, két napot töltöttünk sátrak, könyvek és egyéb szállításával a Yountville-i tábortalálkozóra. Csak az egyház-terület munkatársait hívhattam segítségül ahhoz, hogy ez a találkozó létrejöhes-sen, és a hittestvéreink jó lelki érdeklődést mutattak.

Szeptember 5-én búcsút vettünk az állam azon részén élő testvéreinktől, és siettünk Lemoore-ba, a King's County-ban megszervezett táborba. Azonnal Oaklandbe utaztam, és feladtam postán a táborozáshoz szükséges sátrakat és kellékeket. Épp időben érkeztem Lemoore-ba, hogy megtarthassam a szombat délelőtti istentiszteletet, majd a délutáni tábori alkalmat.

Az állandó munka és utazás következtében annyira kimerültem, hogy szeptember 11-én délelőtt, 25 perc beszéd után elájultam a szószéken. Healey lelkész befejezte a prédikációt, míg a testvérek a sátramba vittek, hogy helyrejöhessek. 25 személyt kereszteltek meg azon a szombaton a közelben található öntözőcsatornában. Miután visszatértünk Oaklandbe, felkészültünk a michigani utazásra.

A Generál Konferencián szóba került a munka Nagy-Britanniába való kiterjesztésének lehetősége, és október 14-én úgy döntöttek, hogy oda küldenek misziómunkát végezni. Néhány hetet New Yorkban és Massachusettsben töltöttünk, majd 1878. december 10-én elindultunk South Lancasterból Boston felé. Arra számítottunk, hogy a Homer hajóval fogunk Anglia felé hajózni, amely a Warren utastársasághoz tartozott. Mr. O'Hara, az ügynök, azzal fogadott minket a hajón, hogy a kapitány nem hajlandó utasokat vinni. „De – folytatta –, ha akarják, bérmentesen áthelyezzük önöket a Williams és Guion utastársasághoz tartozó Nevada hajóra, amely holnap indul New Yorkból.”

Isten gondviselésének köszönhetően, körülbelül 40 yard távolságra attól a mólótól, ahonnan 1868. június 24-én indultunk misszióútra Kaliforniába, most Anglia felé hajóztunk. Liverpoolba vezető utunk valamivel több mint 12 napig tartott. Bizonyos napokon az óceán nagyon viharos volt. December 30-án hétfőn épségben megérkeztem Southamptonba. A Homer gőzhajóról, amellyel eredetileg utazni terveztünk, semmit sem lehetett hallani, miután elhagyta a bostoni kikötőt. Azt feltételezték, hogy elsüllyedt egy viharban, és elnyelte az óceán.

Hamarosan megtaláltuk Henry Cavill házát. Ez az istenfélő család örömmel fogadott bennünket, és néhány

perc múlva William Ings lelkész is visszatért missziós útjáról. Másnap béreltünk egy ötszobás téglaházat („Stanley Cottage”) télre, és megegyeztünk abban, hogy Ings lelkész is nálunk fog lakni.

Első prédikációm a Shirley Hallban tartottam az Angliába érkezésünket követő első vasárnap estén. A köd és a sötétség ellenére, amely miatt sokan eltévedtek útban a találkozó felé, 150 fős hallgatóságunk volt, akik különös figyelmet fordítottak a Dániel 2. fejezetében bemutatott üzenetre. Tartottam egy előadássorozatot itt, amelynek nyomán négy személy elfogadta az igazságot.

Tavasszal vásároltam egy 60 láb széles sátrat, és felállítottam Southampton külvárosában. A találkozókat május 18-án kezdtük el. 40 dollárért szereztem egy kiváló hangzású harmóniumot, növelve ezáltal a találkozó iránti érdeklődést. Körülbelül ekkor érkezett Angliába Miss Maud Sisley Svájc-ból, és bibliamunkási, illetve könyvevangélista minőségben csatlakozott a csoportunkhoz. Az összejövetelek végén 30 ember írta alá a szövetséget, amelyben vállalkoztak Isten valamennyi parancsolatának megtartására. Augusztus 3-án a „Ravenswood” házban kezdtünk el összejöveteleket szervezni. Épp akkortájt költöztem abba a tágas épületbe, ahol egy nagy előcsarnok is volt.

Az 1880. február 8-án Southamptonban tartott első keresztség alkalmával 6 lelkes személyt merítettünk víz alá. Júniusban Romseybe költöztettük a sátrat, nyolc mérföldre Southamptontól, és Andrews lelkész Svájc-ból Angliába utazott, hogy segítsen nekem, amennyire az egészsége engedte. Ezen az alkalmon is elfogadták néhányan az igazságot. Július 2-ig 29 embert kereszteltem meg Southamptonban.

Augusztus 9-én táviratot kaptunk, amelyben értesítettek szeretett White lelkészünk és testvérünk haláláról és a temetésről, amelyre a következő szombaton (augusztus 13-án) került sor. A temetés napján Jel 14:13-at választottam a beszédem alapszövegének. Beszéltem arról az intenzív munkáról, amelyet White lelkész végzett a múltban. Az Úr elragadta őt ezekből a tevékenységekből, hogy pihenessen mindaddig, amíg eljön az Életadó.

Történelmi kapcsolat

Együtt növekedve az aratásig

Adja az Úr, hogy minden őszinte keresztény, akinek köze van iskoláinkhoz, úgy döntsön, hogy hűséges szolgája lesz Krisztus ügyének, és segíteni fog minden tanulóknak hűségesen, tisztán és szentül élni. Mindazok, akik szeretik Istent, igyekezzenek megnyerni azokat, akik még nem vallották meg Krisztust személyes Megváltójuknak.

Az ima által minden nap csendes befolyást gyakorolhatnak, és együttműködhetnek az Úr Jézus Krisztussal, világunk legfőbb misszionáriusával. Adja az ég, hogy minden lélek – akár férfi, akár nő – fejlődjön a tökéletes jellemet, az odaadást, a tisztaságot és a szentséget illetően, és egyedül Isten dicsőségére éljen, hogy hitünk ellenségei ne diadalmaskodhassanak. Hitünk révén olyan mértékben kapcsolódjunk egymáshoz, hogy együttes befolyásunk teljes mértékben az Úr javát szolgálja, és hozzá tudjon járulni azon személyek átalakulásához, akikkel kapcsolatba kerülünk. Legyen nyilvánvaló, hogy élő kapcsolatotok van Istennel, és hogy céltudatosan törekedtek dicsőséget szerezni a Megváltónak, igyekeztél kifejleszteni minden jellemvonást, amellyel megtisztelhetitek Őt, aki az életet adta értetek. Adja az ég, hogy Krisztus szeretete kényszerítő erővel hasson rátok, hogy másokat is arra az ösvényre vonzzatok, amelyet a megváltottak számára jelölt ki az Úr. Amikor iskoláink diákjai megtanulják szeretni Isten akaratát, rájönnek, hogy ez nem nehéz feladat.

Ha a tanulók jellemhibákat fedeznek fel másokban, elégedjenek meg azzal, hogy felismerték, és ezáltal megóvhatják önmagukat azoktól. Kétségtelenül fogtok találkozni olyan emberekkel, akik nem tanulnak meg szelídeknek és alázatosoknak lenni, mint Jézus, hanem szeretik fitogtatni az értékeiket, kedvelik a hiábavaló, könnyelmű és világias dolgokat. Az egyetlen gyógymód a hozzájuk hasonlóak számára az, ha Jézusra tekintenek, tanulmányozzák a jellemét, és ennek következtében megvetnek mindent, ami hiábavaló és komolytalan, vagy gyenge és ártalmas. Krisztus jelleme tele van türelemmel, kedvességgel, irgalommal és határtalan szeretettel. Ha egy ilyen személyt szemlélnek, felülemelkednek saját kicsinyességükön, amely

szentségtelenné és szeretet nélkülivé tette őket. Azt fogják mondani: „Nem töltünk több időt könnyelmű és képmutató emberek társaságában.” Rá fognak jönni arra, hogy „aki jár a bölcssekkel, bölcs lesz; aki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol.”

Mindenki, aki keresztény életet akar élni, jegyezze meg, hogy a küzdő egyház nem a győztes egyház is egyben. Az egyházban olyanok is vannak, akik a testi természet szerint élnek. Őket inkább sajnálni kell, mint hibáztatni. Az egyházat nem szabad elítélni azért, mert támogatja az ilyen embereket, még akkor sem, ha azok a tagjai közé tartoznak. Ha az egyház ki-zárná őket, még azok is az egyházat hibáztatnák amiatt, hogy a világba küldte ezeket a személyeket, akik korábban azt vetették a szemére, hogy megtűrte a jelenlétüket. Azt állítanák, hogy kíméletlenül bántak velük. Lehetnek hideg, büszke, arrogáns és nem keresztény emberek a gyülekezetben, de nem szükséges barátkoznotok velük. Sok melegszívű, önzetlen, áldozatkész ember is van az egyházban, akik az életüket is odaadnák a lélekmentésért, ha szükség volna erre. Jézus látta a rosszat és a jót a gyülekezetben, mégis ezt mondta: „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig!”

Senkinek sem kell konkollyá lennie csak azért, mert nem minden növény búza a mezőn. Egyesek azért szállnak szembe az igazsággal, hogy megnyugtassák saját lelkiismeretüket, amely bűntudatot érez. Azok is tévedtek és tettek rosszat néha, akik küzdenek az ellenség uralma ellen. A rossz uralja a jót olyankor, amikor nem bízunk meg maradéktalanul Krisztusban, és nem fogadjuk be Őt a szívünkbe. Olyankor kerülnek napvilágra a hiányosságok, amelyeknek nem kellene nyilvánvalókká lenniük, ha lenne hitünk, amely szeretet által működik, és megtisztítja a lelket.

“Senkinek sem kell konkollyá lennie csak azért, mert nem minden növény búza a mezőn.”

Nem vagyunk arra kényszerítve, hogy olyan barátokat válasszunk, akik megvetik Isten szeretetét, aki ezt azzal fejezte ki, hogy Fiát adta világunkért, „hogy aki hisz Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Akik szeretik Istent, nem fogják ellenségeit barátként választani. Elhangzott a kérdés: „Avagy az istentelennek kellett-e segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned?” (2Krón 19:2) A hitetlenek és hűtlenek társaságát akarjátok választani és nem azokét,

akik engednek Isten parancsolatainak? Úgy határoztok, hogy elkülönültök azoktól, akik Istent szeretik és lehetőleg minél távolabbi helyet kerestek a világosságtól? A tisztaság és hit légkörében akarjátok-e magatokat tartani és jellemetekbe olyan elveket behozni, amelyek szilárd építőelemek?

A keresztények nem kívánják a nem-keresztények társaságát választani és azt ápolni. Ha az Úr különleges szerepet szán nektek a világban, ahogyan Józsefnek és Dánielnek is, akkor meg is fog tartani és őrizni titeket a kísértések közepette. Azonban soha nem lesztek ott, ahol túl sok világosságot találtok a világunkban. Mennyire veszélyes tehát azok társaságát választani, akik a sötétséget jobban szeretik a világosságnál, és nem kívánnak a világosságra jönni, „hogy az ő cselekedeteik fel ne fedessenek”.

– *The Review and Herald*, 1894. január 16.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

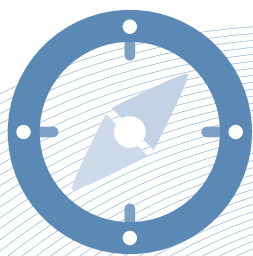
1. Az első két bekezdésben szerepel néhány olyan dolog, amit egy őszinte kereszténynek meg kell tennie. Válaszatok ezek közül egy olyat, amely még hiányzik a ti életetekből, és mondjátok el, hogyan kezdhették el gyakorolni azt! _____

2. Mikor fogunk rájönni, hogy nem nehéz Isten akaratát cselekednünk? _____
3. Mit kell tennünk olyankor, amikor jellemhibákat fedezünk fel másokban? _____

4. Mi jelenti az egyetlen gyógymódot a világiak számára? _____
5. Keressétek meg a szótárban a „harcos” és a „győztes” szavakat! Miféle egyházhoz tartozunk napjainkban? _____

- Hogyan befolyásolja ez az egyház többi tagjához való hozzáállásunkat? _____

6. Szükséges konkollyá válnod csak azért, mert sok konkoly van az egyházban? _____
7. Mikor uralja a rossz a jót? _____
Mikor mutatkoznak meg a jellembeli hiányosságok? _____
8. Jegyezzetek le néhány olyan alapelvet, amelyek alapján jó barátokat választhattok! _____

A hit fejezetei

Tanúbizonyosság

Christopher Sorensen

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Egy Fia nevű fiatal nő elkezdett járni a surini gyülekezetünkbe. Folyamatosan fejlődött a Jézussal folytatott útján. Először énekvezetőként szolgált a szombatiskolában, jelenleg pedig segédtanár az ifjúsági osztályunkban. Szeretném megosztani veletek egyszerű, ugyanakkor lenyűgöző bizonyágtételét.

Az iszlámból a buddhizmusra, majd a kereszténységre térve Fiának megdöbbentő vallási utazásban volt része. Fiatal korában édesapja és nagymamája, muszlimok lévén, rendszeresen elvitték a mecsetbe. Miután szülei elváltak, édesanyjának családja buddhista templomokba vitte, ahol ételáldozatokat mutattak be, varázslatokban próbáltak részt venni, és érdemeket igyekeztek szerezni.

Egy nap az egyik nagynénje látogatóba jött hozzájuk, és mesélni kezdett nekik Jézusról, majd adott Nootnak, Fia édesanyjának, egy Bibliát. Csakhogy Fiát nem érdekelte a kereszténység. Ráadásul a nagyapja akkoriban nagyon beteg volt, és gondoskodnia kellett róla. Nem volt ideje arra, hogy keresztény gyülekezetet keressen fel. Amikor a nagyapja halálát követő napon Fia lement a lépcsőn, édesanyját a Bibliával a kezében találta. Nem sokkal később édesanyja azt javasolta, hogy látogassanak el egy keresztény templomba.

„Komolyan beszélsz?” kérdezte Fia döbbenetben, azon töprengve, hogy vajon mi történhetett az édesanyjával. Lelkesedés nélkül, de végül beleegyezett, hogy vele tart. Többször mentek templomba, de nem minden vasárnap, mivel Fiának néha túl sok házi feladata volt.

Körülbelül egy évvel később egy újabb nagynéni jött látogatóba hozzájuk, aki azt állította, hogy talált egy olyan gyülekezetet, amelynek tanításai a Biblián alapszanak, és ahol engedelmeskednek Isten minden parancsolatának. Meghívta őket az adventista gyülekezetbe, hogy maguk győződhessenek meg erről. Így hát a nagynéni, Noot és Fia részt vett néhány szombati istentiszteleten. Nootot nagyon lenyűgözte, amit ott tapasztalt, és úgy döntött, hogy a testvérével marad Sakeow-ban, ahol munkát is keresett magának. Fia Surinban maradt egy másik nagynénjével, és folytatta a tanulmányait. Noot rövid időn belül felhívta, és mesélt neki a surini adventista gyülekezetről, arra bátorítva őt, hogy látogasson el oda. Fia eleinte vonakodott, de végül eljött, és lelki otthonra talált nálunk.

Amikor megkérdeztem Fiát, mi győzte meg arról, hogy Isten valóságos, ezt válaszolta: „Nos, nagyapám halála után a családunk egy sor komoly problémán ment keresztül. Keresztény nagynéném azt mondták nekünk, hogy amikor szenvedünk és gondjaink adódnak, imádkoznunk kell, arra kérve Istent, hogy segítsen nekünk. Eleinte nem nagyon imádkoztunk, a nagynéném viszont imádkoztak értünk, és a gondjaink mérséklődtek! Tudom, hogy Isten megsegített minket.

Azután egy daganat kezdett nőni a nyelvem hegyén, és rettenetesen fájt. Az orvosunk nem látott ilyet korábban. Biopsziát javasolt annak megállapításához, hogy rákos természetű-e vagy sem. Édesanyámnak akkoriban, friss keresztény lévén, még mindig gyenge volt a hite, és soha nem volt tanúja csodáknak. Keresztény barátai azt tanácsolták neki, hogy böjtöljön és imádkozzon értem, ő pedig meg is tette. Két nappal később megkérdezte tőlem, hogy milyen állapotban van a daganat a nyelvemen, és csodálkozva tapasztaltam, hogy az egyszerűen eltűnt! Hála Istennek!

Egy másik csoda, amelyre emlékszem az, ahogyan Isten kihozott egy rossz tanulócsoportból. Ott, ahol én lakom, a gyermekek ugyanabban a csoportban maradnak akkor, amikor egyik osztályból a másikba kerülnek. A nyolcadik és kilencedik osztályos csoportomba járó gyermekek közül sokan az ivásról, a dohányzásról és rossz erkölcsökről voltak híresek. De ahogy közeledett a felső tagozatos vizsgák ideje, imádkozni kezdtem: »Uram, ha szeretnéd, hogy matematika és természettudomány szakra menjek, és megszabaduljak ezektől az osztálytársaktól, kérlek, segíts átmennem a felvételi vizsgán!« És tudod mi történt? Isten válaszolt az imámra! Átmentem, felvettek arra a szakra, és más osztályba kerültem. Amikor megláttam az eredményeket, sírni kezdtem örömben. Hálát adok Istennek, hogy nem követtem azoknak a diákoknak a példáját. Ha velük maradtam volna, kétlem, hogy ma Isten gyermeke lennék.”

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynal Sátán prédája leszel.”

A zsidó ÉV

Aranyszöveg | 3Móz 23:28, 29

„Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül.”

I. RÉSZ

A legtöbb ország és kultúra rendelkezik egyfajta aratási ünnepel. Az Egyesült Államokban és Kanadában például a Hálaadás Napja nemzeti ünnep. Ezek olyan időszakok, amikor örülünk az Istentől kapott áldásoknak, illetve különösen annak, ahogyan a kertjeinket és a földjeinket gyümölcsözővé tette.

A legközelebbi Hálaadás Napján gondolkodjatok el a következőkön: Izraelben minden évben három aratási ünnep volt. Következésképpen három lehetőségük volt a zsidóknak arra, hogy kifejezzék a hálájukat. Három aratásban volt részük – kettőre tavasszal, egyre ősszel került sor.

Az általunk télnak nevezett időszakban árpát és búzát (és egyéb téli növényeket) vetettek, amelyek tavaszra készen álltak a betakarításra. Először az árpa érett be, ez volt az első oka annak, hogy a nép kifejezze a háláját. A búzát később aratták, ez jelen-

tette a hála kifejezésének második okát. Aztán tavasszal más növényeket is vetettek, amelyek ősszel értek meg, a harmadik betakarítás idejére.

A Józsué korabeli izraeliták olyan ünnepeket tartottak, amelyeket Isten rendelt el. Ezek az ünnepnapok szentek voltak. Az oltárhoz, a szentélyhez és az áldozatokhoz hasonlóan tele voltak jelképekkel és információkkal az üdvösségi tervre vonatkozóan.

Az első szent nap a húsvét volt, a zsidó vallási év első hónapjában (5 Mózes 16:1).

“ Az Úr tudta, hogy az összejövedelek szükségesek népe lelki életéhez. Hátat kell fordítaniuk a világi gondoknak, hogy Istennel érintkezzenek, és a láthatatlan valóságokról elmélkedjenek. ”

– *Bizonyságtételek*, 6. köt., 40. old.

TARTALOM | C-50 | DECEMBER 10.

81 | A zsidó év

85 | A Föld körül

86 | Nevelés és ünnepek

88 | Keresztény vagy?

Ez az egyiptomi rabságból való szabadulásra emlékeztette az embereket. De egyben prófécia is volt Jézus haláláról, illetve hogyan fog megszabadítani minket a bűneinktől. Nagyon érdekes, hogy Jézus épp húsvét napján feszítették keresztre, amikor az esti áldozatot mutatták be (Mk 15:34-38). Más szóval a szent nap még azt is megjövendölte, hogy az év mely napján áldozzák fel Jézust értünk!

A húsvéthoz kapcsolódott a kovásztalan kenyerek ünnepe, amely húsvét másnapján kezdődött, és egy hétnapos ünnep volt (3Móz 23:5, 6). A kovásztalan kenyér, amit ennek az ünnepnek az idején fogyasztotak, azt jelképezte, hogy a bűntelen Jézus feláldozza önmagát értünk.

Ennek a két ünnepnek a párhuzama megtalálható ma az úrvacsorai szolgálatokban. Szőlőlevet iszunk, Krisztus vérére mint áldozatra emlékezzünk. Kovásztalan kenyeret eszünk, hogy emlékezzünk: Krisztus értünk feláldozott, bűntelen életének a mi életünk részévé kell lennie. Ebből is látszik, hogy el kell fordulnunk a bűneinktől. „Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk.” (1Kor 5:7)

A kovásztalan kenyér ünnepének első napja egy szertartásos szombat volt. A következő napon, amely

“ Izrael nevelésében fontos szerepet töltöttek be az ünnepek. ”

– Nevelés, 41. old.

az ünnep második napját jelentette, a zsidók egy érett kévét lengettek meg (3Móz 23:7-11). Ez az első aratás azokat jelképezte, akik feltámadtak Krisztus halálakor (Mt 27:50-53; *Jézus élete*, 785–786. old.). Ezek a különleges emberek voltak az idők végén bekövetkező nagy aratás első zsengei.

A következő ünnepre a zsidó vallási év harmadik hónapján került sor. Ezt a pünkösdszombat vagy hetek ünnepének hívták. Ekkor gyűjtötték be a búzát, és a lelkek nagy aratását jelképezi, amely a Szentlélek kiadásának idején fog megtörténni. Attól a naptól számolva, hogy meglengették a kévét, az ötvenedik napra esett a pünkösdszombat. Ezen a napon áradt ki a hívókra a Lélek a felső szobában (ApCsel 2:1, 41).

A tavaszi ünnepkör egy csodálatos prófécia arról az időről, amely Jézus életének végén és a keresztény egyház megjelenésével teljesedett be. Az őszi pedig éppoly bámulatos, mint a tavaszi.

II. RÉSZ

A zsidó naptár következő néhány hónapja munkával telt, a mezőgazdasági tevékenységeknek szentelték. Gondosan figyelni kellett a növényekre. Nem léteztek növényvédő szerek. A gyomokat és a rovarokat kézzel kellett eltávolítani, és a talajt is elő kellett készíteni. Mindenkinek sok volt a tennivalója. Ennek az időszaknak a vége – a betakarítás ideje – volt a legmozgalmasabb.

Az őszi aratás öröm volt, és Izraelnek három ünnepe is volt ez idő alatt, amelyek körülbelül 3 hét alatt zajlottak le. Mit jelképeztek ezek az aratási ünnepek? Nem kell találgatnunk. Jézus maga mondta nekünk: „az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok” (Mt 13:39). Ezeket az ünnepeket arra tervezték, hogy megtanítsanak bennünket az idők végének eseményeire (*A nagy küzdelem*, 399–400. old.).

Az őszi ünnepek közül a kürtzengés ünnepe volt az első. A kürt arra szólította fel az izraelitákat, hogy hallgassák Isten törvényét (2Móz 19:13). „A hete-

dik hónapban, a hónap első napján ünnepetek legyenek, emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel.” (3Móz 23:24) Ezen az ünnepen, amely ceremóniális szombat is volt egyben, az emberek figyelme a közeledő engesztelési napra irányult, amikor megtérésre szólították a népet, a papok pedig felolvasták a törvényt (Neh 8:1-8).

A kürtzengés ünnepe egy profetikus ünnep. Az idők végén, mielőtt a mennyei szentélyben kezdetét venné a nagy engesztelési nap, Isten üzenetet küld, hogy felhívja népe figyelmét az eljövendő ítéletre. „Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent

hegyemen! Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van az.” (Jóel 2:1) Ezt a fontos munkát William Miller és sokan mások végezték, amikor az 1844-et megelőző években az első angyal üzenetét hirdették (Jel 14:6, 7).

A következő ünnep az engesztelés napja volt – a zsidó nép legkomolyabb szent napja. Ez volt az egyetlen nap, amelyen a főpap belépett a szentek szentjébe. Amíg ott tartózkodott, az embereknek meg kellett alázniuk a lelküket Isten előtt. Akkor dőlt el a sorsuk egyénenként és népként egyaránt.

Elvesztek mindazok, akik nem vettek részt szívük megvizsgálásának és bűneik megvallásának komoly munkájában. „Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül.” (3Móz 23:29)

Ez a nap előképe volt egy jövőbeli eseménynek. Bár a hét bármely napjára eshetett (mint ahogy a születésnapod), az eddig említett szent ünnepek közül

sokat úgy kezelték, mint a heti szombatnapot. Pál ezeket a szent napokat évi szombatoknak nevezte, „melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé” (Kol 2:16, 17).

Az engesztelés napja előrevetítette a mennyben éppen zajló ítéletet. Míg a többi szent nap ünnepnap volt, az engesztelés napján böjtöltek. Ez arra tanít minket, hogy mennyire fontos győzni és eltávolítani életünkől a bűnt.

A győzteseket azok a szentély körül tartózkodó emberek képviselték, akik megvallották bűneiket, és bíztak Isten irgalmában. Amikor a főpap kijött a szentek szentjéből, mindannyian örültek. Felszabadultak a bűneik alól, mert bocsánatot nyertek, és a bak kiűzése által „a nép örökre megszabadult tőlük” (*A nagy küzdelem*, 420. old.).

De ez a csodálatos nap nem az utolsó volt a zsidó év szent napjai közül. Ezt követte a legkellemesebb, a sátoros ünnep.

III. RÉSZ

A zsidó év utolsó ünnepe több elnevezést is kapott – sátoros ünnep vagy a betakarítás ünnepe. Erre az ünnepre a zsidó vallási év végén került sor. Ezután a hála hete következett, az Isten által a teljes év során adott áldások feletti elmélkedésnek az időszaka. Ezen az ünnepen a szolgák is részt vettek, megosztották az aratás áldásait az utazókkal, az özvegyekkel és az árvákkal (5Móz 16:13-15).

A pusztai vándorlás emlékére a zsidók faágakból és levelekből kialakított sátrakban gyűltek össze (3Móz 23:40). Ezért is nevezték sátoros ünnepnek. A Jeruzsálemben élők a háztetőkre helyezték sátraikat, és ott aludtak. A látogatók az utcákon, a templom udvarán, az erdős területeken táboroztak. A hét során különféle templomi szertartások emlékeztették a zsidókat azokra az eseményekre, amelyek őseik negyvenéves pusztai vándorlásának ideje alatt történtek (42, 43. v.).

Ez az utolsó ünnep nemcsak a pusztai vándorlásra tekintett vissza, hanem a második eljövételre is. Mózes „a betakarítás ünnepének” nevezte ezt az ünnepet. Azt mondta az izraelitáknak, hogy meg kell őrizni mindaddig, „amikor termésedet betakarítod a mezőről” (2Móz 23:16). Mi lehetünk az a gyümölcs, amelyet Isten be fog takarítani a világ végén. Jézus elmagyarázta az aratás bibliai szimbólumát. „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az

ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24:31)

Ez az ünnep arra emlékeztet bennünket, hogy rövid az időnk ezen a földön. Nehézségeink és megpróbáltatásaink legfeljebb néhány évig tartanak. Életünk során a földön „sátorozunk” (2Pt 1:13). Milyen rövid az élet ezen a földön! Milyen hamar visszatér Jézus, és új, dicsőséges testet ad szentjeinek! (Fil 3:21) Akkor a bűn uralma a múlté lesz. Az üdvözültek örökké örülhetnek a megújult föld gyönyörűségeinek.

Micsoda nap lesz az, amikor a Krisztusban meghalt emberek feltámadnak, és az élők egy szempillantás alatt elválnak! Ezt a halandó testet egy új test fogja felváltani. Jelenlegi testünk kisebbé tétetett az angyalokénál (Zsid 2:7). De ezt a sátrat magunk mögött fogjuk hagyni, és új testünk azonos lesz az angyalokéval (*The Review and Herald*, 1874. február 24.).

Évről évre, amikor az izraeliták a szentélyhez és onnan visszafelé utaztak, hogy megünnepeljék a szent napokat, volt idejük elgondolkodni a vetés és az aratás lelki tanulságain. Volt alkalmuk elmélkedni a szentély szolgálatainak és ünnepeinek jelentőségén, és ezáltal világos képet kaptak Isten megváltási tervéről.

Fontos, hogy időt szánjunk az említett igazságokon való gondolkodásra! Megláthatunk új dolgokat,

felismerhetünk új összefüggéseket. „A zsidó üdvrend jelentőségét még mindig nem értjük teljesen. Rítusai és szimbólumai hatalmas és mélységes igazságokat vetítenek előre.” (*Krisztus példázatai*, 133. old.) Ezen a földön csak egy bevezetőben lehet részünk, mert „a megváltás kérdései töltik be a megváltottak szívét és gondolatvilágát. Erről beszélnek az örökké tartó korszakokon át.” (I.m. 134. old.)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. 1. Melyik az a három ünnep, amelyekre tavasszal került sor, és hogyan teljesedtek be az Újszövetség idején?

II. RÉSZ

2. Melyik az a három ünnep, amelyekre ősszel került sor, és milyen jövőbeli eseményeket jelképeznek? _____

III. RÉSZ

3. Olvassátok el 3 Mózes 23-at! A hét hetedik napjának szombatját követően, amelyet a 3. versben említ, a fejezet fennmaradt része több olyan ceremóniális szombatot tárgyal, amelyek a hét bármely napjára eshetnek. Hány szerepel ebben a fejezetben? _____

Olvassátok el Kolossé 2:16, 17-et! Honnan tudhatjuk biztosan, hogy ezekben a versekben Pál nem a hét hetedik napjának szombatjáról beszél? _____

4. Sokan álmatlanul, az Ószövetség tanulmányozásával töltötték a Krisztus keresztfeszítése utáni éjszakát. Ezen zsidók közül sokan miért nem vettek többé részt a húsvéti ünnepen? (*Jézus élete*, 775. old.) _____

5. Készítsetek egy diagramot a zsidó vallási évről, a Mózes 3. könyve 23. fejezetében szereplő hat ünnepéről és azok előképéről!

Csodák az életemben

– 50. rész, írta: John N. Loughborough

A Föld körül

A mikor elkezdtek a munkát Nagy-Britanniában, olyan nehézségekbe ütköztünk, amilyeneket Amerikában nem tapasztaltunk. Itt a gazdagok nem hallgatják meg azt, aki a szegényekhez beszél. Többnyire kereskedők, iparosok és munkások körében dolgoztunk. A szegények között tudatlanság uralkodott, és nagyrészüket írástudatlan volt.

Úgy tűnt, hogy az urakhoz, a nemesekhez és a gazdagokhoz még a könyvevangélistákon keresztül sem érhetünk el, mivel házaikat magas falak vették körül, a nagy vaskapukat pedig zárva tartották. Csak akkor lehetett bejutni, ha az ember ajánlólevelet kapott valakitől, a saját körükből. Abban a reményben, hogy igazságszerető embereket találhatunk a gazdagok között, bevetettük az egyetlen lehetséges megközelítési módot, olvasnivalót küldtünk nekik. Mindezek ellenére az Úr ránk árasztotta az áldását, és teljes szívünk-ből örültünk, amikor láttuk, hogy bizonyos emberek a zűrzavar ellenére is elfogadták az igazságot.

1879 nyarán, amikor J. N. Andrews megérkezett Amerikából, elkísérte az unokahúga, Edith Andrews és Annie Oyer, akik a svájci Bázisba mentek segíteni a missziómunkában. Mivel a házuk elég kicsi volt, Edith és Annie számára egy közeli szomszédnál, Nippard úrnál találtunk szállást, akivel Ings lelkész kapcsolatot teremtett röpiratterjesztés közben.

Nippard úr és családja barátságos volt a lányokkal. Mialatt Ings lelkész tanulmányozta vele a Bibliát, ő valószággal „itta” az igazságot, és kifejezte a vágyát, hogy bármiben segítene, bár nem látta világosan, hogyan lehetséges megtartania a szombatot. Egy hajó „tulajdonosa” volt a Peninsular and Oriental gőzhajótársaságnál, amely Southamptonból nyolcvan Kelet- és Nyugat-Indiában, Afrikában és Közép-Amerikában található kikötő felé indította hajóit.

Egy nap Nippard úr azt mondta Ings lelkésznek: „Segíthetek neked irodalmat küldeni más kikötőkbe. Csak készítsétek elő az iratokat a kívánt kikötők vezetőinek. Csatoljatok egy levelet, amelyben megkéríteket őket, hogy adják át az anyagokat azoknak, akiket érdekelhet. Így kiadványaitokat a világ bármelyik kikötőjébe eljuttathatjátok.”

Megfogadtuk a tanácsát. Akkoriban hetente 1000 példányt kaptunk az *Idők jelei*-ből, Amerikából. Ösz-

szeállítottunk egy tekercset a folyóiratokból, traktátusokból, és más nyelvű újságokból, majd hozzácsatoltunk egy levelet, melyben kértük, hogy ne csak osztogassák a röpiratokat, hanem tájékoztassanak, ha más irodalmi anyagokra is szükségük van. Bár Dél-Afrikából, Brit Guyanából és más kikötőkből is kaptunk választ, csak 24 év múlva tudtuk meg, hogyan fogadtak egy folyóiratot tartalmazó csomagot Cape Haitenen, Haitin. Az ügynök, akit nem érdekelt a vallás, elküldte a folyóiratokat egy baptista lelkésznek, aki szétosztotta őket gyülekezete tagjai között. Egy Henry Williams nevű jamaicaihoz is eljutott a folyóirat. Miután elolvasta, a feleségével együtt elkezdtek megtartani a szombatot. Bár üldözték, sőt, egyszer arra kényszerítették őket, hogy a hegyekbe meneküljenek, hűségeseik maradtak.

20 éven keresztül egyedül tartották életben a lángot. Aztán 1904-ben felkeltették egy iskolaigazgató figyelmét, aki úgy érezte, hogy a harmadik angyal üzenete válasz az imáira. Írt egy dolgozatot, amelyben elmagyarázta, hogy miért hagyta el a katolicizmust, és csatlakozott az adventistákhoz. Erőfeszítései sikeresek voltak, és előkészítették az utat a szigeten végzett missziómunkánk számára.

1879. január 1. és 1883. október 10. között az Angliában dolgozó missziómunkásaink 49 140 családot és hajót látogattak meg, 84 887 anyagot osztottak ki, és közel 3000 dollár értékben adtak el könyveket. Száz ember fogadta el akkor az igazságot.

Miután elintéztük, hogy mások irányítsák az angliai missziómunkát, 1883. október 10-én családommal együtt a City of Rome gőzhajóval Liverpoolból New Yorkba utaztunk. (Megjegyzés: Loughborough lelkész az elkövetkező néhány évben tábori összejöveteleket látogatott, támogatta a Csendes-óceán északi részén és a Kaliforniában folyó munkát, továbbá egy mandátus erejéig a Kaliforniai Egyházterület elnökeként szolgált.)

Történelmi kapcsolat

Nevelés és ünnepek

Aválasztott nép nevelésének minden eleméből az látszik, hogy az istenközpontú élet teljes életet jelent. Minden vágnak, amit belénk ültetett, beteljesedést ad, és minden képességnek, amiben részesített, fejlődést biztosít.

Ő, aki minden szépség Teremtője, maga is szereti a szépet, és gyermekeibe is beleültette a képességet, hogy szeressék azt. Arról is gondoskodott, hogy társasági igényeiket is kielégítse, hogy legyenek kedves segítőtársaik, akikkel megértik egymást, és akiknek lényétől megszépül és örömmel telik meg életük.

Israel nevelésében fontos szerepet töltöttek be az ünnepek. A mindennapi életben a család iskola és gyülekezet is volt egyben, a szülők világi és vallási vonalon is tanítást adtak gyermekeiknek. Évente háromszor azonban kijelölt ünnepek adtak lehetőséget a kapcsolatépítésre és közös istentiszteletre. Ezeket az összefüggéseket eleinte Silóban, majd később Jeruzsálemben tartották. Ott csak az apáknak és fiaiknak volt kötelező megjelenni, de mivel senki sem akarta elmulasztani az ünnepi alkalmakat, amennyire lehetséges volt, az egész háznép velük tartott; s hogy a vendégszeretetet is gyakorolhassák, az idegenek, a lévíták és a szegények is csatlakoztak hozzájuk.

Az utazás Jeruzsálembe – egyszerű, patriarkális módon – a tavaszi rügyfakadás, a nyárközépi viruló természet és az őszt érett pompája közepette egyaránt élvezet volt. Hálaáldozataikkal együtt érkezett az ősztől, a meglett korú férfiaktól kezdve a karon ülő gyermekekig mindenki, hogy találkozzék Istennel az Ő szent helyén. A zsidó gyermekeknek útközben sokat mesélték a múlt emlékeit, az idősek és a fiatalok által még mindig nagyon kedvelt történeteket. Újra és újra felhangzottak azok az énekek, amelyek őseiket a pusztai vándorlás során felvidítették. Miközben újra és újra elismélték Isten parancsolatait, a természet megnyugtató hatása, valamint a jó társaságban eltöltött idő örökre bevésődött sok-sok gyermek és fiatal szívébe.

A Jeruzsálemben végignézett szertartások, például a húsvéti szolgálattal kapcsolatosan – az éjszakai összefüggés, felövezett férfiak saruval a lábukon, bot a kezben, a nagy sietséggel elköltött vacsora, a bárány,

a kovásztalan kenyér, a keserű füvek és a néma csöndben előadott történet az ajtófélfára hintett vérről, a halált osztó angyalról és a rabságból való nagy kivonulásról – mind olyan jellegű történések voltak, amelyek megragadták képzeletüket és mély nyomokat hagytak szívükben.

A sátoros ünnep vagy más néven aratási ünnep a gyümölcsösök és a mezők gazdag terméséből hozott áldozatokkal, az egyhetes táborozás a leveles ágakból szőtt lugasokban, a baráti találkozások, a szent megemlékező istentisztelet, Isten szolgálóinak, a szentélyben feladatot teljesítő lévítáknak a bőkezű vendégszeretete, amint megvendégelték a gyermekeket, az idegeneket és a szegényeket, mind-mind hálára készítették a népet Teremtőjük iránt, aki „megkoronázza az évet javaival, és nyomain bőség fakad”.

Israelben évente egy egész hónapot töltöttek el így. Az ünnepek idején szabadok voltak a gondoktól és a munkától, ezért ezt az időszakot a valódi nevelésnek szentelheték...

Azáltal, hogy szétszította a nép tagjai között a földet, Isten a fejlődést leginkább elősegítő foglalatosságot biztosította számukra, ahogy annak idején az Éden lakóinak is: a növények és állatok gondozását. A nevelés további fontos eleme az volt, hogy minden

“Arról is gondoskodott, hogy társasági igényeiket is kielégítse, hogy legyenek kedves segítőtársaik, akikkel megértik egymást, és akiknek lényétől megszépül és örömmel telik meg életük.”

hetedik esztendőben fel kellett függeszteni a mezőgazdasági munkát, a földeket parlagon hagyni, és ami magától is megtermett, azt mind a szegényeknek adni. Ily módon lehetőség nyílt arra, hogy még kiterjedtebb tanulmányokat folytassanak, közösséget építsenek egymással, Istent imádják és gyakorolják a jótekonyságot, amire az élet gondjai és terhei közepette igen kevés idő jut...

Minden jövedelem tizedének a beszolgáltatása – akár a gyümölcsösök és a szántóföldek termése vagy szellemi, illetve kétkezi munka bére, valamint egy második tized átadása a szegények javára vagy más

jótekonysági célra – segített abban, hogy az emberek emlékezetében tartsa azt, hogy mindennek Isten a tulajdonosa, és ők lehetnek áldásának csatornái. Ez a képzés a gyakorlatban alkalmazva kiölte a tanulókból az önzés szikráját is, és mások felé nyitott, nemes jellemet alakított ki bennük.

Az izraeliták nevelésének forrása, eszköze és célja az volt, hogy Istent ismerjék, vele tanulmányozás és munka által közösséget alakítsanak ki, valamint jellemük átformálódjon az Ő képmására. Isten ezt a „tantervet” adta a szülőknek és általuk a gyermekeiknek.

– *Nevelés*, 20, 21. old.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi látszott a választott nép oktatásának részleteiben? _____

2. Milyenek kellett lennie a családnak a hétköznapi életben? _____
Melyek voltak a szülők kötelességei? _____
3. Mit meséltek a zsidó gyermekeknek az ünnepekre való utazás során? _____

- Mi volt a zene szerepe az utazás során? _____

4. Hogyan mozgatta meg a húsvét a képzeletet, és milyen hatással volt a szívre? _____

5. Hogyan váltott ki a sátoros ünnep hálát Isten iránt? _____

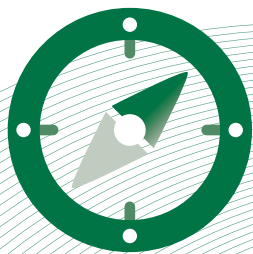
6. Mennyi időt szentelt évente egy istenfélő izraelita család a hitoktatásra az ünnepek alkalmával? _____

7. Mi volt a célja annak, hogy hétévente egyszer felhagytak a mezőgazdasági munkával? _____

8. Meséljete az izraeliták által fizetett két tizedről! _____

- Milyen információknak kellett megmaradniuk az emberekben, és mire alkalmazták ezt a fajta oktatást? _____

9. Mi volt az izraeliták oktatásának forrása, eszköze és célja? _____

A hit fejezetei

Keresztény vagy?

Joelle Thea

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Big egyik diákom, aki az angol társalgási óráimra jár. Beceneve nem a méretéből – közepes termetű nő lévén –, hanem abból ered, hogy ő az elsőszülött a családban. A kurzus első hetén észrevettem, hogy Big valahogy más, mint a többiek.

A legtöbb itteni ember szeret szórakozni, inni, húsos és fűszeres ételeket fogyasztani. Big kerüli a bulikat, mert nem szereti az azokon uralkodó légkört. Szeret egészségesen étkezni, és nem iszik alkoholt. Rendszeresen edz, szereti gondozni a növényeket, és van egy kertje, amelyben fűszernövényeket termeszt.

Azon tűnődtem, hogy vajon Big keresztény-e, de nem kérdeztem meg tőle. Ugyanúgy, mint amikor az amerikai állami iskolákban tanítottam, ebben az országban sem helyénvaló, hogy egy tanár beszélgetést kezdeményezzen a hitről az osztályteremben, így csak az életéről adtam a diákoknak információkat, miközben válaszoltam a kérdéseikre.

Egyik délután, amikor az íróasztalomnál ültem, és a következő órára készültem, váratlanul Big lépett be az osztályterembe. Miután leült, és elővette a könyveit az órára, felém fordult, és nekem szegezte a kérdést: „Tanárnő, ön keresztény?” Meglepetésként ért a kérdés, így egész egyszerűen azt válaszoltam, hogy igen, majd megkérdeztem, hogy miért érdekli. Ekkor mesélt egy kicsit magáról.

Nagybátyja, aki lelkész Amerikában, arra biztatta, hogy érdeklődjön a kereszténység iránt. Azóta sok időt töltött a kereszténységen töprengve. „Szeretnék többet megtudni Istenről” – mondta nekem. Aztán feltett még egy kérdést, amely még jobban meglepett. „Hova jár templomba? Jöhetnék én is?” Eldöntöttük, hol és mikor találkozunk szombat reggel.

Amikor óra után épp kifelé tartott az osztályteremből, felém fordult, és azt mondta: „Olyan szerencsés vagyok, hogy önt a barátomnak tudhatom, és hogy tanulhatok öntől a kereszténységről.”

Szombat reggel Big várt a megbeszélt találkozóhelyen. Még ételt is készített a közös étkezéshez. Angol nyelven hallgattuk meg az istentiszteletet, mivel próbára akarta tenni az angol tudását. Amikor elkezdődött a prédikáció, odaadtam neki a Bibliámat, amely az ő anyanyelvén íródott, és segítettem neki megta-

lálni az igehelyeket. Attól a pillanattól kezdve, hogy a Bibliát a kezébe adtam, az istentisztelet végéig elmerült benne. Kikereste a verseket, amelyekről a prédikátor beszélt, összehasonlította őket, lapozgatta a környező oldalakat. Az istentisztelet után elmondta, hogy nagyon tetszett neki az első rész, amit felolvastak. „Sok tanulság van benne az életemre nézve” – magyarázta.

Elkezdődött a szombatiskola, és ahelyett, hogy elhagyta volna a termet azért, hogy angolul hallgathassa az istentiszteletet, ahogyan azt terveztük, a helyén maradt, és olvasta a Bibliát. Négy órával azután, hogy először lépett be a gyülekezetbe, illetve két istentisztelet és egy szombatiskolai alkalmat követően végül becsukta a könyvet, és visszaadta nekem. „Néhány napja kaptam egy Bibliát, de nem olvastam bele” – mesélte. „Nem tudtam, hogy ennyi hasznos információt tartalmaz az élet valamennyi területére nézve. Tessék megnézni, itt van például egy részlet a házasságról. Tele van hasznos információkkal! Ez a könyv nagyszerű! Mindig is érdekelt, hogyan lehet a keresztények életében annyi béke és öröm. Most már tudom. Ez a Bibliának köszönhető. Ezentúl minden nap akarom olvasni a Bibliámat.”

Nagy öröm számomra, hogy tudom, Isten felhasználhat engem, egyszerű emberi lényt arra, hogy hatással legyek egy gyermek életére, aki még nem ismeri Őt. Ezért adtam fel az államokbeli életemet, amelyet szerettem, és jöttem ide. Micsoda felelősség, de egyben áldás is ezért élni!

Mi lesz azzal a vágyával, hogy rendszeresen olvassa a Bibliát, és tanuljon a kereszténységről, illetve Istenről? Kérlek titeket, hogy imádkozzatok Bigért és a többi tanítványomért, akiknek életem példáján keresztül igyekszem bizonyosságot tenni. Imádkozzatok azért, hogy legyenek kérdéseik felém, és Isten áldjon meg engem azokkal a szavakkal, amelyekre szükségem van ahhoz, hogy Őfelé fordítsam a szívüket.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonnyal Sátán prédája leszel.”

Elutasított FIGYELMEZTETÉS

Aranyszöveg | 1Korinthus 1:21

„Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.”

I. RÉSZ

Látomásában, János apostol egy angyalt látott repülni az égen, aki a következőket kiáltotta: „Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:8) Mit jelent ez az üzenet?

Az 1830-as és 1840-es évek elején egy William Miller nevű komoly baptista farmert több gyülekezetbe is meghívták prédikálni. Ő jelentette be az első angyal üzenetét: „mert eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Noha beutazta Új-Anglia teljes területét, prédikált szinte minden este, mégsem tudott eljutni az összes gyülekezetbe, ahova meghívták előadássorozatot tartani.

Tömegek hallgatták a prédikációit. Sokan közülük átadták az életüket Istennek. Az egyházak létszáma növekedni kezdett, és azok, akik valamikor elfordultak a kereszténységtől, visszatértek a hithez.

Néhány italbolt tulajdonosa bezárta az üzletét. Megnövekedett a templomba járók száma. Ez a szívreszésének és újjáéledésének ideje volt Amerikában.

De az 1840-es évek elején az egyházak elzárkóztak az advent üzenet elől. Az első angyal üzenete visszhangzott az egész világon. Figyelmeztette az embereket, hogy féljék Istent, tiszteljék mint Teremtőjüket, és hirdették Krisztus közeli visszajövetelét. Eleinte általános kíváncsiság támadt az üzenet iránt, de mivel az az élet radikális reformjára szólította fel az embereket, egyre nagyobb ellenállásba és elutasításba ütközött.

“Így a második angyal üzenete újra hangzik a világban az angyal által, akinek dicsősége beragyogja a földet. Ezek az üzenetek egységbe rendeződve tárulnak az emberek elé a földi történelem utolsó napjaiban.” ”

– Szemelvények E. G. White írásaiból,
2. köt., 154. old.

TARTALOM | C-51 | DECEMBER 17.

89 | Elutasított figyelmeztetés

93 | Az európai álmok valóra válnak

94 | Nehéz út

96 | Rose

Gyakran a lelkészek voltak az elsők, akik ellenezték az üzenetet. Arra használták a befolyásukat, hogy elnyomják azt.

A különböző felekezetek és folyóiratok egyre ellenségesebbekké váltak. Millert megvádolták azzal, hogy fanatikus, és hogy hírnévért és vagyonért prédikál. Azokat, akik hittek az első angyal üzenetében, kiközösítették, és ahogy az elutasítás egyre nagyobb méreteket öltött, sokakat kizártak a gyülekezetből. Egy istenhívő, nyugdíjas lelkész, aki hirdette az üzenetet, ultimátumot kapott: „Hagyd abba az üzenet hirdetését, vagy elveszíted a nyugdíjadat!”

1844 nyarára minden nagyobb egyház Isten üzenete ellen fordult, és egyre világosabbá vált, hogy ezek alkotják Babilont. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a különböző keresztény egyházak ellenségesek Krisztus visszajövetelének gondolatával szemben, azoknak, akik lelkesen hirdették az első angyal üzenetét, szomorúan közölniük kellett a második angyal üzenetét is: „Leomlott, leomlott Babilon!”

Babilon a bibliai próféciaikban a szervezett lázadás és az Istennel szembeni ellenállás jelképe. Ez a kifejezés különösen azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amelyek elutasítják és tagadják Isten törvényét.

II. RÉSZ

Ha összehasonlítjuk a második angyal üzenetét az első és a harmadik angyal üzenetével, meglepő felismerésre juthatunk. A második angyal üzenete nyugodtabbnak tűnik. Ez az egyetlen a három közül, amelyet nem „hangos szóval” jelentenek be.

Az első angyal azt mondta „nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7). A második angyal pedig: „Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek” (8. vers). A harmadik angyal a következőket mondta nagy szóval: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi...” (9. vers).

A második angyal üzenete csendesebben kezdődött. Időbe telik, hogy megérjen és megnyilvánuljon az elutasítás gyümölcse, és csak a következményei alapján lehet pontosan megítélni azt (Mt 7:16). Azok az emberek és szervezetek, amelyek nem fogadják el az igazságot, mindig nyitottak lesznek a tévedésekre. A tévedések a gyomokhoz hasonlóak, amelyek egyre nőnek és egyre nagyobb kárt okoznak. A növekvő rosszat először elfogadják, majd támogatják. Az erkölcsi tisztaság ellenállásba ütközik, végül rossznak tartják, majd pedig üldözni fogják.

Babilon tele van zűrzavarral, mert minden hamis eszmét, vallást vagy filozófiát elfogad. Különösen a jelenvaló igazságot gyűlöli. Valahányszor elutasítjuk a jelenvaló igazságot, csatlakozunk Babilonhoz, és valahányszor elfogadjuk és támogatjuk, elhagyjuk azt.

A katolikus egyház már jóval 1844 előtt szembe helyezkedett a reformátorok által hirdetett bűnbánattal. Így a katolikus egyház évszázadok óta Babilon része. 1844-ben azonban a protestáns egyházak utasították el határozottan Isten megtérésre való felhívását. Egyre többet harcoltak az ítélettel és Krisztus második eljövetelével kapcsolatos igazság ellen. Az adventisták azt mondták: „Készülj fel! Jön az ítélet!”, de a protestáns egyházak így válaszoltak: „Légy nyugodt! Minden egyre jobb lesz. A béke évei következnek.” Elutasították Isten figyelmeztető üzenetét.

A második angyal üzenete: „Leomlott, leomlott Babilon!” az igazság elutasításáról szól. Akik ezt tették, azt hitték, hogy az adventista prédikátorok az ellenségeik. Pál a következőket mondta a galáciabelieknek: „Tehát ellenségeitek lettem-é, megmondván néktek az igazat? (...) De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is.” (Gal 4:16, 29)

Ahogy a gyümölcs egyre inkább beérik, a második angyal üzenete hangos kiáltássá növi ki magát. Ez lesz az utolsó üzenet, a leghangosabb és a legsürgetőbb a három angyal üzenete közül. A hangos kiáltásként leírt pillanatig az egyházak tele lesznek hamis tanokkal, és szemet hunynak a legkegyetlenebb bűnök felett.

„És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé.” (Jel 18:1, 2) Jeremiás elmagyarázza, mit jelent a próféciaiban a madarak kalitkába zárása. „Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká!” (Jer 5:27) Bár a babiloni hitehagyott egyházak nagyok és gazdagok, vallásuk képmutatáson és megtévesztésen alapul. Figyeljétek meg, hogyan jel-

lemzi Pál a vallásos világ végső állapotát: „A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén. Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretökben.” (1Tim 4:1, 2)

Minden igazsághoz szinte végtelen számú hazugság társul. Babilon tele van sok egymásnak ellentmondó hittel és hiedelemmel. Ezek az úgynevezett keresztény egyházak végül egyesülni fognak közös tévedéseik alapján. Ez rövid életű ébredést eredményez, amit természetfeletti jelek kísérnek.

Azok a démonok, akik hamis tanokkal (bor) tévesztik meg és egyesítik a gyülekezeti vezetőket, arra is törekcszenek, hogy csodák által is megtévecszék őket. „Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.” (Jel 16:14)

III. RÉSZ

Isten népének végső üldözése a világ minden részén be fog következni. Jézus ezt mondta: „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.” (Mt 24:9) Azok, akik elutasítják Isten törvényét, fel fogják jelenteni azokat, akik tisztelik a szombatot, és „a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre.” (*A nagy küzdelem*, 592. old.) Akháb királyhoz hasonlóan vádolni fogják Isten szolgáit, és üldözni fogják őket (1Kir 18:17).

„Nem tehetünk semmit az igazság ellen, hanem csak az igazságért.” (2Kor 13:8) Csak az Isten népe elleni támadás fenyegetése tisztítja meg őket. „Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de az igazságnak való engedelmesség híján nem szentelődtek meg, elhagyják helyüket, és az ellenség soraiba lépnek.” (*A nagy küzdelem*, 608. old.) Amikor sok csodált vezető és tehetséges szónok távozik az igazság mellől, alázatos férfiak lépnek elő, hogy elfoglalják az üresen hagyott helyeket, és továbbra is nagy erővel fogják hirdetni az üzenetet.

Ráadásul az üldözés leleplezi a babiloni egyházak valódi lelkületét és képmutatását, a bűn elfogadását és megtűrését. És ahogy az üldözés közelgő vihara elűzi a hamis adventistákat Isten népe közül, ugyanaz a vihar fogja kihozni Babilonból is az igaz szívűeket. „De amikor a vasárnapünneplés kötelezésének kérdése

“ Sátán terveinek megvalósulása üldözést hoz Isten népére. Isten hűséges szolgálóinak azonban nem kell félniük a harc kimenetelétől. ”

– Szemelvények E. G. White írásaiból, 2. köt., 375. old.

Az emberek túlnyomó többségét megtévesztik a hamis tanok és csodák. Az állam anyagilag támogatni fogja az egyházi intézményeket, és fegyveres hatalommal fogja az emberekre kényszeríteni azok hitét. Ez a fenevad képe.

A prófécia az egyház állammal való romlott egyesülését „paráznaságnak” nevezi (Jel 14:8). Amikor ez bekövetkezik, az üldözés feltartóztathatatlanul kezdődik.

mindenütt vita tárgya lesz, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevonat és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalható hatást vált ki.” (I.m., 606. old.)

Isten népe ki fogja állni az utolsó üldözést (Jel 6:11). Néhányan pénzbírságot kapnak. Másokat száműznek. Egyeseket bebörtönöznek, másokat rab-szolgákká tesznek. (*A nagy küzdelem*, 608. old.) Ez pozitív következménnyel is jár majd: hirdetni fogják az igazságot a bíróságokon, börtönökben és azokban az országokban, ahova a szenteket száműzik. Ezáltal Isten eljut azokhoz a lelkekhez is, akiket másképp nem lehetett volna megközelíteni. Néhányan az üldözők közül társusi Saulhoz hasonlóan meg fognak térni.

A szívek megkeményednek, valahányszor visszautasítják az igazságot. Pál apostol kijelentette: „De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűj-

tesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára.” (Róm 2:5) „Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratandja is.” (Gal 6:7) Azok az emberek és nemzetek, akik üldözik Isten népét, és nem térnek meg, el fogják viselni a következményeket. Jézus mondta: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtetek meg.” (Mt 25:40) Miután Néró elrendelte Pál kivégzését, Isten kiadta a rendeletet Néró elpusztítására (*Az apostolok története*, 496. old.). Jakab kivégzését és a Péter elleni merényletet

az azokat elrendelő Heródes halála követte (ApCsel 12:23). Isten népének ebben a végső üldözésében a világ gonosz lakói átlépik az Isten irgalma és igazságos ítélete közötti határvonalat.

Isten irgalmas. Különleges figyelmeztetést küldött Lótnak, hogy meneküljön el Sodomából, mielőtt elpusztítaná. Így küld a még Babilonban élő népének is egy utolsó figyelmeztetést. „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonzságairól.” (Jel 18:4, 5)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Mutassátok be azt a folyamatot, amelynek során a protestáns egyházak Babilon részeivé váltak! _____

II. RÉSZ

2. Miért hallatszik egyre hangosabban a második angyal üzenete, míg végül hangos kiáltássá erősödik? _____

3. Jellemezzétek Babilont a hangos kiáltás pillanatában! _____

4. Mit jelképeznek a madarak Jézus példázatában? Mt 13:3, 4, 19 _____

Milyen párhuzamot látsz eközött a szakasz és Jer 5:27, illetve Jel 18:1, 2 között? _____

III. RÉSZ

5. Honnan tudhatjátok, hogy az üldözés megerősít-e majd titeket, vagy azt éri el, hogy feladjátok a hiteteket? _____

6. Gondoljatok arra, hogy az üldözés közeledtével sok tehetséges ember fogja elhagyni az egyházat! Miért veszélyes hát emberekben bízunk, és őket követnünk ahelyett, hogy Isten Igéjét követnénk? _____

7. Milyen előnyei vannak az egyháznak az üldözés idején? _____

8. Milyen két érvet mond Isten az emberek Babilonból való kihívásakor? _____

Csodák az életemben

– 51. rész, írta: John N. Loughborough

Az európai álmok valóra válnak

1895 és 1896 telén éjszakáról éjszakára azt álmodtam, hogy Skandináviában vagyok a hittestvéremmel, Lewis Johnsonnal, ahol tábori összejöveteleken veszek részt. Most, amikor ezeket írom, nem az álmokra szeretnék túlzott hangsúlyt helyezni, hanem csak azt szeretném megmutatni, hogy néha ezen a módon is utasít minket az Úr.

Akkoriban már volt egy kijelölt körzetem, de szerettem volna további bölcsességet kapni ezzel kapcsolatban. Arra is felkértek, hogy írjak egy könyvet, amelyet majd idegen nyelvekre fordítanak, ezért arra gondoltam, hogy talán így elutazhatnék Skandináviába. Azt álmodtam, hogy tábori összejöveteleken veszek részt, és az elsőt egy épületben tartották sátor helyett.

„Hol vannak a sátraik?” – kérdeztem álmodban. Azt válaszolták: „Van egy kényelmes termünk a városban, ott fogjuk megszervezni az összejöveteleket.”

„De hol van a szállások?”

„Ó, az valamivel odébb van, abba az irányba, nagyon jó hely.”

Azután azt álmodtam, hogy egy második tábori találkozón is részt veszek, de amikor odaértem, rájöttem, hogy ez sem tábori összejövetel. „Nem találtunk egyetlen táborhelyet sem” – mondták. Ezután beléptem egy imaházba, és meglepetten vettem észre, hogy a deszkákat, amelyekből állt, függőlegesen helyezték el, és nem vízszintesen. Azután azt álmodtam, hogy egy harmadik találkozóra megyek egy csónakon, amellyel egy keskeny csatornán keresztül utaztam, majd szélesebb víztömeghez értem, amit egy földszáv követett, ahonnan egy másik tóhoz értem. Ezután megtaláltam az imaházat, ahol az összejövetel zajlott.

Amikor 1896 tavaszán részt vettem a tanácsüléseken, és különféle ügyekben intézkedtem, egy szó sem esett a Skandináviába való utazásomról, ezért azt mondtam magamban: „Olyan jól fogom megírni azt a könyvet, ahogyan csak tudom.” Nem sokkal ezután levelem érkezett O. A. Olsen lelkésztől, amelyben ezt írta: „Szeretnénk, ha Skandináviába utaznál. Megtennéd? Johnson testvér szeretné, ha odamennél, mert úgy gondolja, hogy a te bizonyágtételeddre van szükség. Írtam a bizottság többi tagjának is. Mit szólsz?” Írtam neki az álmaimról, majd hozzátettem: „Ha ez az Úr akarata, akkor elfogadom.”

Május 27-én hagytam el New Yorkot, és hét nap múlva érkeztem meg Southamptonba. Miután két

napot töltöttünk Londonban, Göteborgba, Svédország egyik városába mentünk, ahol Wahlberg testvérnővel találkoztunk. Innen folytattuk utunkat Eskilstuna felé, ahová június 9-én érkezünk meg. Később E. J. Waggoner lelkész is csatlakozott hozzánk.

Bejelentettük, hogy a tábori találkozókra a svédországi Eskilstunában, a norvégiai Fredrikstadban és a dániai Koppenhágában fog sor kerülni. Amikor Eskilstunába értem, keresni kezdtem a táborhelyet, de nem találtam sehol. Megkérdeztem a testvért, aki üdvözölt minket: „Hol van a tábor?” Azt válaszolta: „Nincs táborunk.” „De úgy volt meghirdetve” – válaszoltam. „Igen” – mondta –, de nincs táborunk.” Amikor a szállásról kérdeztem, újjával egy hely felé mutatott, amely pont úgy nézett ki, mint az, amelyiket álmodban láttam! Nem sok jelentőséget tulajdonítottam ennek, amíg a tárgyalóterembe nem értem, amely olyan ismerősnek tűnt számomra, mintha már jártam volna ott korábban. „Rendben van” – mondtam Johnson testvérnek. „Biztos voltam benne, hogy az Úr azt akarja, hogy ide utazz, mert másra sem tudtam gondolni” – válaszolta.

Amikor megérkeztem Fredrikstadba, ugyanúgy megkérdeztem, hogy hol van a sátor. „Nem találtunk megfelelő helyet a felállítására” – válaszolták. Ezután megérkeztem a gyülekezethez, és rögtön észrevettem, hogy kívül és belül egyaránt függőlegesen elhelyezett gerendákból épült. Pontosan úgy nézett ki, mint amit az álmodban láttam.

Mialatt Fredrikstadban voltam, levelem érkezett Ottosen testvértől, amelyben közölte, hogy Longbyba megyünk, és szeretné, ha Waggoner és Johnson testvérral csatlakoznánk hozzá egy hajóútra. A koppenhágai találkozó előtti napon éppen egy ilyen utat tettem meg a vízen és egy húsz méter széles földszávon. Lehet, hogy Isten nem tanít mindannyiunkat álmon keresztül, de kész rá. Szemei vigyázzák utunkat, amelyek az Ő kezében vannak. Vezetni fog minket, ha bízunk Benne!

Történelmi kapcsolat

Nehéz út

Ne áltassátok magatokat azzal, hogy amennyiben elfogadjátok Krisztust, megszabadultok a nehézségektől, a megpróbáltatásoktól vagy a konfliktusoktól. Ha az a benyomásotok, hogy a keresztény élete csupa könnyedség és pihenés, tanulmányozzátok Példaképünket. Krisztus, hitünk alapja, elviselte a gyalázatot. Élete csupa önmegtagadás és önfeláldozás volt. És amikor elfogadjátok Őt, elfogadjátok a vallással járó szenvedést is. Beleegyeztek a gyalázatba, az önmegtagadásba és az önfeláldozásba.

Krisztus elmagyarázta a tanítványainak, hogy a világban nehézségeik lesznek. Királyok és uralkodók elé hurcolják majd őket az Ő nevéért, minden lehetséges rosszal megvádolják majd őket, és azok, akik tönkreteszik az életüket, abban a hitben fogják ezt tenni, hogy ezzel Istent szolgálják. Azok, akik istenfélő életet éltek, minden időben elszenvedték az üldözés egyik vagy másik formáját. Sok prófétát és apostolt üldöztek, bebörtönöztek, sőt meg is ölték Krisztusért. Elszenvedték mindazt a megaláztatást, sértést és kegyetlenséget, aminek a kitalálására csakis Sátán tudta ihletni az emberi elmét.

Ma a világ ugyanúgy ellenzi az igaz vallást, mint minden korban. Ugyanaz az Isten iránti gyűlölet és ellenségeskedés, amely Krisztus elutasításához és keresztre feszítéséhez, valamint hűséges tanúinak üldözéséhez vezetett, ma is ég az engedetlenség gyermekeinek szívében, és hamarosan végzetes erővel fog kitörni. Azt olvassuk, hogy az utolsó napokban Sátán nagy haraggal fog leszállni, tudván, hogy kevés ideje maradt. Az igazságtalanság minden eszközével arra törekszik, hogy elveszítse az értékes lelkeket. Azo-

kat, akik megvallották ugyan Jézust, de nem követték önmegtagadóan, teljesen felkészületlenül fogja érni ez az időszak. Vallásuk a könnyedség és a kényelem vállalása. Nem hordoznak semmilyen keresztet; nem kívánnak áldoz csatákat az emberi szív természetes vágyai ellen. Amikor Isten elvárásai találkoznak saját vágyaikkal, önmagukat fogják választani. Ők nem ismerték meg Jézust, mert nem fogadták be alázatával együtt. Ezeket a személyeket inkább az igazsággal szembeszlők társaságában lehet majd találni, mint azokéban, akik szenvedni fognak az igazságért.

Az üldözés lelkülete nem azokkal szemben fog megnyilvánulni, akiknek semmi közük Istenhez, és ezért nincs erkölcsi erejük, hanem olyan hívőkkel szemben, akik nem tesznek engedményeket a világnak, és nem befolyásolja őket a világ véleménye, kedvezménye vagy ellenállása. A világ és a felszínes keresztények gyűlölni fogják azt a vallást, amely élő tanúságot tesz a szentségről, és megfeddi a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és más divatos bűnöket. Ne csodálkozzatok hát, fiatal keresztény barátaim, ha a világ gyűlöl benneteket, mert mielőtt titeket gyűlölt

“A világ és a felszínes keresztények gyűlölni fogják azt a vallást, amely élő tanúságot tesz a szentségről, és megfeddi a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és más divatos bűnöket.”

volna, a Mestereteket gyűlölte. Amikor gyalázatban és üldözésben van részetek, valójában kiváló társaságban vagytok, mert mindezt Jézus is eltűrte, sok más dologgal együtt. Ha hűséges tanúi vagytok Istennek, akkor a veletek történt dolgok olyanok lesznek, mint egy-egy elismerés. Az örök koronát azok a hősies lelkek nyerik el, akik egyedül állnak az igazság oldalán.

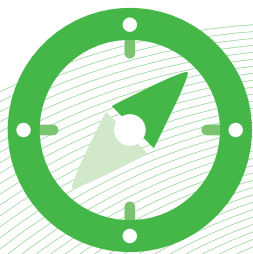
Ha a világból származtok, a világ jóváhagyásának fogtok örülni, mert a világ szereti azokat, akik hozzá hasonlók. Sátán haragudni fog rátok, mert nem osztotok a világ lelkületében, hanem feddhetetlen éle-

tetekkel és figyelmeztető szavaitokkal megdorgáljátok azt. De ne csüggedjete! Úgy tűnhet számotokra, hogy mindazoknak, akik sodródnak az árral, kellemes életük van, mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a pusztulásba visz, míg az örök élethez vezető út keskeny és szűk, és sok nehézségen kell keresztülmennetek. De kitartó erőfeszítéssel elnyerhetitek az örök életet – az eljövendő, halhatatlan örökséget. És az utazás végén a béke, a dicsőség ezerszer megér minden erőfeszítést és áldozatot, amit csak megtehettek.

– *The Youth's Instructor*, 1884. május 28.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mit kell tennetek olyankor, amikor az a benyomásotok, hogy a keresztény élet könnyű és nyugodt? _____
Milyen volt Krisztus élete? _____
Mit fogadunk el akkor, amikor elfogadjuk Jézust? _____
2. Ismertessétek napjaink világának hozzáállását a hiteles valláshoz! _____
3. Jellemezzétek azokat, akik az igazságot ellenzők táborába fognak tartozni! _____
4. Ki az, akit nem fognak üldözni? _____
Ki az, akit üldözni fognak? _____
5. Melyik az a vallás, amelyiket gyűlöl a világ és a felszínes kereszténység? _____
6. Mit tartotok elismerésnek, amennyiben hűséges tanúi vagytok Istennek? _____
7. Mi lesz azoknak a sorsa, akiknek úgy tűnik, hogy nagyon kellemes életük van, mert sodródnak az árral? _____
8. Mi lesz a sorsa azoknak, akik a sok nehézség ellenére is a keskeny úton haladnak? _____

A hit fejezetei

Rose

Beth Williams

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Az amerikai nő csalódottnak érezte magát. Általában szervezett és hatékony volt, de ma történt vele valami, és nem tudott rájönni, hogy mi. Eleget kellett tennie néhány megbízatásnak, de valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag azon kapta magát, hogy rossz buszmegálló felé tart. A város másik végébe kellett volna mennie ahhoz, hogy megjavíttassa a szemüvegét, de furcsa módon valami arra kényszerítette, hogy a belvárosba menjen, és az ottani egyik muszlim étteremben fogyassza el ebédjét.

Megpróbálta meggyőzni magát, hogy nincs értelme a feladataitól távoli étterembe mennie, de valami erős vágy a belváros felé tolta. Végül felszállt a városi buszra, imádkozva, hogy gyermekével együtt áldást jelentsenek valaki számára.

Rose-t, akinek villamosmérnök a szakmája, a városközpontba hívták, hogy oldjon meg egy áramellátási problémát. Három kollégájával az étteremben ebédelt. A többiek vidáman beszélgettek, de Rose nem figyelt rájuk. A múlt szebb napjaira gondolt. Tavaly még boldog édesanya volt. Aztán elvesztette mindkét gyermekét. Életéből elpárolgott az öröm, napjai pedig a sötétség és a szomorúság hosszú menetévé váltak. Férje külföldre utazott, hogy eltartsa első házasságából született lányát, aki az orvosi egyetemre járt. A magányos és elcsüggedt Rose számára már csak az emlékei jelentettek társaságot. Nappal dolgozott, éjjel pedig egyedül volt.

Mialatt így elmélkedett, észrevett egy amerikai nőt karján egy gyermekkel, aki épp akkor lépett be az étterembe, és leült egy közeli asztalhoz. Rose a nő sáljára és hosszú szoknyájára nézve azt gondolta magában, hogy hívó asszony lehet. De vajon milyen vallású? Ezután a kisfiút tanulmányozta. Egészségesnek tűnt, és szőke haja volt! Mialatt őket figyelte, úgy érezte, hogy szíve megkönnyebbül a terhektől.

Miután befejezte az evést, Rose odament az amerikai nő asztalához. Ahogy közeledett feléjük, a gyermek szégyenlősen elmosolyodott, majd édesanyja vállába rejtette az arcát, aztán ránézett, és újra elmosolyodott. Rose kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a gyermek pufók arcát. Mivel nem ellenkezett, az ölébe vette, és megcsodálta a kék szemeit. Egy perc múlva visszaadta az édesanyjának, majd ezt suttogetta: „Tavaly elvesz-

tettem a gyermekeimet. Nem tudom elfelejteni őket.” Ezt követően kollégáival együtt elhagyták az éttermet.

Aznap délután, miután befejezte a munkáját, Rose az úttesten haladt át egy piac felé, hogy ott nézelődjön, amíg megérkezik a busz, amellyel majd haza utazik. Menet közben hirtelen felismerte az előtte sétáló nőt. Az amerikai nő volt az a gyermekével! „Barátnőm, várj meg, kérlek!” – kiáltotta Rose. – „Én vagyok. Találkoztunk ma az étteremben, emlékszel?”

Az amerikai hölgy megállt, és meglepetten megfordult. „Ó, igen! Emlékszem rád!”

Rose-ből csak úgy dőlt a szó: „Annyira örülök, hogy újra látlak! Biztos vagyok benne, hogy Allah hozott össze minket ma. Fogalmad sincs, mennyire boldoggá tett, hogy a karomban tarthattam a gyermekedet. Minden nap gondolok a gyermekeimre. Soha nem fogom elfelejteni őket, és a te gyermekedet látva azt éreztem, hogy új erőre kapok.”

Az amerikai hölgyet meglepte a nő szavainak és érzéseinek áradata, de be kellett látnia, hogy úgy tűnik, Isten hozta össze őket.

Meglátva egy közeli éttermet, Rose megkérdezte tőle: „Van egy kis idő? Bemehetnénk beszélgetni.”

„Természetesen! Menjünk” – válaszolta a másik.

A következő néhány órában Rose, az amerikai hölgy és a kisfiú megismertkedtek egymással. Rose játszott a gyermekkel, segített neki sétálni a székek között. Nagyon örült a vele töltött időnek, és a veszteség fájdalma enyhült a szívében.

Az amerikai nő is örült. Imája meghallgatásra talált. Isten arra használta, hogy megáldjon valakit általa. Vezetése révén megoszthatta a mennyország örömét egy szenvedő testvérével.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Ne gondold, hogy biztonságosan sodródhatsz az árral. Ha engeded, minden bizonynal Sátán prédája leszel.”

Jézus ÉS A LEPRÁSOK

I. RÉSZ

Krisztus napjaiban minden orvosi diagnózis közül a lepra volt a legrettentőbb. Mivel fertőző volt, a betegséghez szigorú egészségügyi törvények társultak (3Móz 13:45, 46).

Arra az emberre, aki ezt a diagnózist kapta, borzasztó sors várt, mert társadalmi elszigeteltségre volt ítélve, családjától, barátaitól távol. Elvesztette még a nyilvános istentiszteleten való részvétel jogát is. A poklos emberek szociális szférája azokra a társakra korlátozódott, akik ugyanebben a betegségben szenvedtek. A világtól elzárt területeken éltek egyedül vagy kisebb csoportokban.

Az Ószövetségben három személyt büntettek meg belpoklossággal – Miriámot, Mózes testvérét (4Móz 12:10-15), Géházit, Elizeus szolgáját (2Kir 5:25-27) és Uzziás királyt (2Krón 26:16-23). Mózes is érintette a betegség egy rövid ideig, ez viszont csodálatos jel volt Izrael fiai számára (2Móz 4:6-8).

“ Krisztus cselekedete – a leprás megtisztítása borzalmas betegségéből – azt a munkáját példázza, hogyan szabadítja meg a lelket a bűntől. ”

– Jézus élete, 266. old.

Aranyszöveg | Filippi 4:6, 7

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Mivel a lepra a bűn bibliai szimbóluma, nem meglepő, hogy a Szentírás több információt nyújt a lepráról, mint bármely más betegségről. Két hosszú fejezet szól erről Mózes harmadik könyvében (a 13. és a 14. fejezet). A papok utasításokat kaptak a diagnózis felállításához. A súlyos társadalmi megbélyegzés és a diagnózis felállításának következményei miatt a papok arra nézve is utasításokat kaptak, hogyan kerülhetik el a tévedést. A betegség felismerése napokig tartó gondos megfigyelést igényelt, mielőtt bizonyossággal megállapították.

Mivel gyógyíthatatlan betegségnek tekintették, a zsidók valószínűleg azon töprengtek, hogy Isten miért gondoskodott különleges megtisztulási rituá-

TARTALOM | C-52 | DECEMBER 24.

97 | Jézus és a leprások

101 | Isten erejével, előre!

102 | Gondoljatok Isten áldásaira!

104 | Ő megmosta a lábaimat

lékról, amelyeket a meggyógyult leprásnak el kell végeznie ahhoz, hogy újra részt tudjon venni a szentélyben tartott istentiszteleten. (3Móz 14:1-32) Ezeket a szertartásokat csak Krisztus idejében alkalmazták, amikor Jézus több leprást is meggyógyított.

Milyen mély mondanivalóval rendelkeznek a rövid bibliai mondatok! Figyeljünk meg egy ilyet: „És jöve hozzá egy bélpoklos” (Mk 1:40). A leprások között elterjedt a hír, hogy Jézus nem utasítja vissza, hanem meggyógyítja őket.

Ennek hallatára remény támadt a beteg ember szívében. Bár nem lehetett biztos abban, hogy valóban megtalálja Jézust, mégis elindult gyalog megkeresni. Az arca visszataszító látvány volt, kezeit és lábait eltorzította a betegség. Az idegkárosodás miatt csak lassan tudott haladni. A legkisebb mozdulat is fájdalmat okozott számára, a hosszabb távok megtétele veszélyeztette a már így is eléggé megkínzott testét. Lábai gyógyíthatatlan sebek alakulhatnak ki, míg végül amputálni kell azokat. Egy ilyen utazás során a leprás nehezen jutott élelemhez vagy szálláshoz. Ezek mellett az akadályok mellett újra és újra előtört benne a bizonytalanság, hogy vajon sikerül-e megtalálnia a Gyó-

gyítót. Minden kihívás ellenére mégis elindult, hogy megkeresse Jézust.

Erőfeszítései jutalmat nyertek, amikor felfedezte, hogy Jézus az egyik galileai városban halad át. Lukács, a figyelmes orvos nagyon pontos leírást nyújt a beteg előrehaladott állapotáról: „Íme vala ott egy poklossággal teljes ember” (Lk 5:12). Ez a jellegzetesség megkülönböztette a tömegtől, így mindenki felfigyelt az érkezésére. Mindenki elborzadt – lökdösni kezdték egymást, és igyekeztek minél távolabb kerülni tőle. Tanítványai sikertelenül próbálták távol tartani a férfit Jézustól.

Figyelmen kívül hagyva a tömeg hangos tiltakozását és a megállásra vonatkozó összes parancsot, a leprás folytatta útját Jézus felé. Majd amikor odaért, letérdelt előtte, arccal a földre borulva így imádkozott: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!” (Lk 5:12)

Jézus irgalommal tekintett erre a magányos emberre, és gyengéden válaszolt: „Akarom, tisztulj meg. És amint ezt mondja vala, azonnal eltávozék tőle a poklosság és megtisztula” (Mk 1:41, 42). De ez alatt a gyógyítási folyamat alatt Jézus olyat tesz, ami sóhajra készteti a jelenetet megfigyelő tömeget.

II. RÉSZ

Minden ember igyekezett távolságot tartani a leprásoktól, mivel a leprás ember körül még a levegő is szennyezett volt (3Móz 13:45; *Jézus élete*, 262. old.).

Az emberek azt feltételezték, hogy hozzájuk hasonlóan Jézus is óvakodik majd tőle, ezért igyekeztek távol tartani. De rosszul gondolták.

Jézus közelebb lépett a lepráshoz. Nem beszélt hozzá „biztonságos távolságból”. Beszéd közben előrehajolt, és kezét kinyújtva megérintette a férfit. A megtisztulás Jézus szavaiból és érintéséből fakadt. Nehéz elképzelnünk, hogy mit jelenthetett ez az érintés annak az embernek, aki olyan hosszú ideig élt elszigetelten és kiközösítve.

Ez a történet Istennek, a bűnös ember iránti viszonyulását mutatja be. Jézus nem maradt a biztonságos és egészséges mennyei világban. Eljött közénk azért, hogy közelebb kerülhessen hozzánk. „Isten közelsége oly igen jó...” nekünk (Zsolt 73:28). Jézus jelenléte biztos segítség a nyomorúságban (Zsolt 46:2). Ő a közelben van, amikor szükségünk van Rá.

Nem létezik olyan betegség, amelyet Jézus ne tudna meggyógyítani. Nincs olyan bűn, amitől ne tudna megtisztítani. Lehet, hogy a bűn árjába merülünk, lehet, hogy tehetetlennek érezzük magunkat rossz szokásaink rabságában. Egyesek azt is gondolhatják, hogy reménytelen a helyzetük. Talán sokszor

megpróbáltuk már legyőzni a bűnt, de nem sikerült. Talán még segítséget is kértünk másoktól, de végül csalódnunk kellett.

Fel kell ismernünk, hogy Jézus az egyetlen remény számunkra! Amikor a haldokló lepráshoz hasonlóan kezdjük az utolsó erőnket felhasználni arra, hogy megtaláljuk Jézust, akkor meg is fogjuk találni. Biztos ígéretünk van erre nézve: „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” (Jer 29:13)

Bizonyágtételünk része annak a folyamatnak, amelyet Isten felhasznál az üdvösségünk érdekében. A Biblia úgy fogalmaz, hogy „a Bárány véréért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért” (Jel 12:11) leszünk győztesek. Ez a történet arra emlékeztet bennünket, hogy néha a legerősebb és leghatékonyabb bizonyágtételünket csendben kell közölnünk: „És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldé őt, és monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magad a papnak, és vidd fel a te tisztu-

“Ahogy a lepra biztos halált jelent, amennyiben semmi sem akadályozza meg annak természetes lefolyását, úgy a bűn leprája is elpusztítja a bűnös lelkét, ha nem részesül Isten kegyelmének gyógyító érintésében.”

– *The Signs of the Times*, 1892. március 14.

lásodért, a mit Mózes parancsolt, bizonyosságul nékik” (Mk 1:43, 44).

A farizeusok azzal vádolták Jézust, hogy ellenszegül Mózes törvényének. De azáltal, hogy azt mondta a leprásnak, kövesse Mózes utasításait, visszautasítja a vádat. Jézus hűséges maradt Isten Igéje iránt.

Sürgető parancs volt. A meggyógyult leprásnak azonnal el kellett mennie a papokhoz, és meg kellett

szereznie a megtisztulását igazoló hivatalos nyilatkozatot. „Ha a papok tudomást szereznek a leprás meggyógyításáról, Krisztus iránti gyűlöletből lelkiismeretlen ítéletet hoznának! Jézus tárgyilagos döntést akar. Ezért megtiltja az embernek, hogy bárkinek is beszéljen gyógyulásáról. Késedelem nélkül jelentkezzen áldozatával a templomban, még mielőtt a csodáról bármilyen szóbeszéd elterjedne. Mielőtt a papok ilyen áldozatot elfogadhattak, a leprást megvizsgálva igazolniuk kellett, hogy teljesen meggyógyult.” (*A nagy Orvos lábnyomán*, 69. old.)

Ez a beszámoló arra is megtanít minket, hogy bár Krisztus utasításainak figyelmen kívül hagyása ideiglenes sikert eredményezhet, a külső siker akadályozza Isten ügyének haladását. A meggyógyult leprás nem hallgatott a gyógyulásáról. „Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba.” (Mk 1:45) Olyan sok ember özönlött Krisztushoz, hogy „kénytelen [volt] egy időre szüneteltetni működését” (*Jézus élete*, 264. old.).

III. RÉSZ

Ahogy azt sejtethetik, a hír, hogy Jézus meggyógyította a leprásokat, messze földre eljutott. Még a távoli börtönben tartózkodó Keresztelő János is értesült a dologról. (Lk 7:22) A farizeusok ezt a tényt – hogy Jézus leprásokat gyógyít – használták fel érvként arra, hogy meggyőzzék az embereket: ne hallgassanak Rá. Azt állították, hogy Jézushoz közeledve a leprások közelségének is kitennék magukat.

Mivel a belpoklosok a társadalomtól elszigetelten éltek, néha kis csoportokba tömörültek. Lukács mesél egy ilyen csoportról, amelyet Jézus meggyógyított. Ez három és fél éves szolgálatának vége felé történt. Amikor Jeruzsálem felé tartott az egyik ünnepre, Samária és Galilea határán haladt végig. Mivel a hely határvidéknek számított, a lakosság vegyes volt: zsidók és samaritánusok egyaránt éltek a területen. Ez segít megértenünk, hogyan keveredhetett egy samaritánus a meggyógyított leprások csoportjába.

„A leprásokat annyira megrontotta a betegség, hogy kirekesztették őket a közösségből, nehogy másokat is megfertőzzenek. A hatóságok kijelölték nekik területüket.” (*Bizonyágtételek*, 3. köt., 179. old.) Amikor meglátták Jézust, rájöttek, hogy Ő az egyetlen reménységük. Kétségbeesetten kiáltottak: „Jézus, Mester könyörülj rajtunk!” (Lk 17:13) Jézus szánalommal telve kiáltott vissza nekik: „Elmenvén mutas-

sátok meg magatokat a papoknak.” (14. v.) Hittek abban, hogy Jézus parancsát teljesítve meggyógyulnak. Útközben észrevették, hogy a betegségük elmúlt – meggyógyultak! Képzelték el az örömeiket! Nyomorúságra voltak ítélve, de most újra szabadon élvezték az életet!

Meglepő módon azonban csak egyikük tért vissza Jézushoz kifejezni a háláját, miután a pap mindannyiukat egészségesnek nyilvánította. „Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, dicsőítvén az Istent nagy szóval; És arccal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.” (15. és 16. v.)

A lelki büszkeséggel telt zsidó leprások azt hitték, hogy a samaritánus leprás azért gyógyult meg, mert velük, az ő társaságukban volt. De ha ezt hitték, akkor valójában rosszul látták az egész helyzetet. „Ennek a kedvéért, aki majd jól használja az

egészség ajándékát, Jézus meggyógyította mind a tízet.” (*Bizonyságtételek*, 3. köt., 180. old.)

A zsidó leprások, mint ahogyan a teljes zsidó nemzet is, nagy áldásokban részesült. Ám ahelyett, hogy hálát adtak volna Istennek, úgy tekintettek azokra, mintha azok jog szerint megilletnék őket. Jézus felfigyelt hálátlanságukra, és hangosan elmélkedett a történetek felett: „Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?” (Lk 17:17, 18)

Amikor kifejezzük hálánkat Istennek az Ő áldásaiért, dicsőítjük Őt. De a zsidókhöz hasonlóan az utolsó idők úgynevezett keresztény világa sem hálás. Pál ezt írja: „mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálát nem adtak” (Róm 1:21). Nem meglepő hát, hogy Isten üzenete arra szólít bennünket az utolsó napokban, hogy legyünk hálásak az örökkévaló evangélium kimondhatatlan áldásaiért, és dicsőítsük Istent! (Jel 14:7) „Menjünk elébe hálaadással; vigadozzunk néki zengedezésekkel!” (Zsolt 95:2)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Milyen akadályokkal kellett szembenéznie a leprásnak, amikor Jézus keresésére indult? _____

Milyen akadályokkal szembesülhetünk majd Jézus eljövetelekor? _____

Mit tehetünk, amikor akadályokba ütközünk Jézus keresése közben? _____

2. Olvassátok el a *Jézus élete* című könyv a 262–266. old.! Milyen párhuzamokat fedezhetünk fel aközött, ahogyan Jézus meggyógyította a leprást, és ahogy minket is meggyógyít a bűn leprájából? _____

II. RÉSZ

3. Hasonlítsátok össze Mt 8:11-4-et, Mk 1:40-45-öt és Lk 5:12-16-ot! Melyek a hasonlóságok? Milyen részleteket említenek meg egyes könyvek, amelyeket mások elhallgatnak? Miért van szükség valamennyi beszámolóra ahhoz, hogy teljes képet kapjunk a gyógyításról? _____

III. RÉSZ

4. Miért számított a hit cselekedetének az, hogy a tíz leprás a pap felé vette az útját? _____

Meséljete el egy olyan tapasztalatot az életelekből, amikor hitből tettetek meg valamit! _____

5. Olvassátok el Lk 17:16-18-at! Hogyan dicsőíthetjük Istent azáltal, hogy kifejezzük hálánkat az áldásaiért? _____

Csodák az életemben

– 52. rész, írta: John N. Loughborough

Isten erejével, előre!

1896 szeptemberében Johnson lelkésszel együtt találkoztunk a Stribergben, Orebróban és Grythyttehedben élő hívőkkel. Különleges élmény volt számomra Orebróban járni, a svéd adventváró mozgalom szívében, ahol 1843-ban gyermekek prédikáltak.

Találkoztam néhány személlyel azok közül, akik halották őket prédikálni, és alkalmam volt olyan férfiakkal is beszélni, akik gyerekkorukban prédikáltak. „Te is hirdetted az ígét kiskorodban?” – kérdeztem egyiküket. „Hogy prédikáltam-e? Hát persze, hirdetnem kellett az ígét. Semmit sem tudtam szólni magamtól. Erő kerített hatalmába, és mindent elmondtam, amire indított.”

Valaki egy három éves kislányról mesélt nekünk, aki szintén prédikált Orebrótól nem messze. Sok öt-hat éves gyerek is prédikált akkor. Elmentünk az orebrói börtönbe, ahol Ole Boquist és Erik Walbomt tartották fogva, mert a hitelvekről prédikáltak. Ez a két fiatalember akkoriban körülbelül 17 éves volt. Boquist húga most 72 éves, és szemtanúja volt testvére és barátja nyírfaágakkal történő megvesszőzésének. Miután begyógyultak a sebeik, újra kivonszolták őket a börtönből, és megkérdezték tőlük: „Felhagytok-e azzal, hogy ezt a tanítást hirdessétek?” „Azt fogjuk hirdetni, amit az Úr kér tőlünk” – válaszolták, majd újabb vesszőzésben volt részük.

[Megjegyzés: Miután visszatért Amerikába, Loughborough továbbra is folytatta szolgálatát: hirdette az ígét tábori összejöveteleken, a Generál Konferencia összejövetelein és a világszéles adventista misszionárius tevékenységek alkalmával.]

Az advent üzenet évről évre fokozott erővel haladt előre, és végül bejárta a teljes Földet. Ez bizonyára nem azért történt így, mert az üzenet kedves volt az emberi szívnek. Az Úr szombatja az első ezen üzenetek között, melynek megtartása megköveteli, hogy az ember lemondjon az üzletelésről a hét legforgalmasabb napján, szombaton. Nem is azért terjedt, mert nem ütközött ellenszegülésbe, hiszen kezdettől fogva ellenséges lelkület fogadta: heves ellenkezés övezte kívülről, és az egyházon belül is bonyodalmak keletkeztek. A zsoltárossal együtt elmondhatjuk: „Ha nem az Úr az, aki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: akkor elevenen nyeltek volna el minket, amint felgerjedt haragjok ellenünk... A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet.” (Zsolt 124:2, 3, 8)

Nemcsak a hármass angali üzenet terjedésének előrehaladásában és felemelkedésében láthattuk az Úr gondviselését, hanem a prófétaság ajándékában is. Ez nem a Biblia helyébe lépő új kinyilatkoztatásként nyilvánult meg, hanem arra hívta fel a figyelmet, hogy fennáll annak a veszélye, hogy eltávolodjunk Krisztus egyszerű evangéliumától, és megelégedjünk az üres, erőtlen kegyesség látszatával.

Miután az Ellen G. White munkájában megnyilvánuló kegyelmi ajándékot összevetették a bibliai szabályokkal, nyilvánvalóvá vált, hogy az sikeresen helytáll minden esetben. Egyetlen írásában sem találtak egy sort sem, amely a legkisebb mértékű teret adott volna a bűnnek, vagy amely elnézte volna az Isten Szavától való legjelentéktlenebb eltérést is. Ezeket az írásokat sohasem helyezték a Biblia fölé. Ehelyett azok arra indították a hívőket, hogy figyelmesebben tanulmányozzák a Szentírást, amely a mérce lesz az ítélet napján, és ezen múlik mindannyiunk élete. Ellen White írásai Krisztust mutatják fel mint egyetlen követendő példát. Ő az egyetlen reményünk a győzelemre itt a Földön, egyetlen menedékünk az eljövendő harag elől, és az egyetlen név, a Közbenjáró, aki által üdvözülhetünk.

Miután végiggondoltam az 1852-es eseményeket, arra a következtetésre jutottam, hogy a prófécia ajándékával szembeni legnagyobb ellenállás azok részéről érkezett, akik jellemhibáik, helytelen szokásaik vagy életük rossz döntései miatt dorgálásban részesültek. Sokan állították azt közülük, hogy nem is annyira hibásak, mint ahogyan azt a tanúságtétel mutatja, de idővel a hitüket megtagadók túlnyomó többsége elhagyta az egyházat.

Ugyanakkor a prófétai szó tanácsának követésével és az Úr erejével haladva az evangélium üzenete gyorsan eljut minden nemzethez, nyelvhez és néphez. A múltban tapasztalt haladásról azt mondhatjuk, hogy valóban beigazolódott Isten Igéje: „Egyetlen ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés.” Tényleg Isten hatalmas keze nyilvánult meg eme világszéles adventmozgalom sikerében, illetve annak előrehaladásában és felemelkedésében.

Történelmi kapcsolat

Gondolatok Isten áldásaira!

A mikor a tíz leprás megjelent a pap előtt, tisztává nyilvánították őket. Egyiküket öröm és hála töltötte el, és úgy döntött, hogy visszatér a csodálatos Gyógyítóhoz – megköszönni a gyógyulását.

Minden lépésnél felkiáltott örömeiben, és hangosan dicsérte Istent. Amikor Krisztushoz érkezett, arca borult, és teljes szívéből kifejezte a Mester iránti háláját és szeretetét. Ez az ember idegen volt, samaritánus. Népét a zsidók megvetették és gyűlölték. Krisztus a zsidó leprásokat is meggyógyította, de egy sem tért vissza a kilenc közül, hogy dicsőítse Istent a csodálatos gyógyulásért. Ez a samaritánus hitte, hogy Krisztus az ő lelkének és testének Megváltója. Nyitottabb volt Isten kegyelmi ajándéka iránt, és jobban értékelte az isteni szeretetet, mint társai. Jézus felhívta a tanítványok figyelmét arra, hogy ez az ember samaritánus, és így szólt: „Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.”

Mivel Krisztus valamennyi tanítványa zsidó volt, arra nevelték őket, hogy gyűlöljék a samaritánusokat. Ez a tapasztalat viszont olyan leckét jelentett számukra, amely később nagy hasznukra vált a lelkekért végzett munkájuk során. Jézus megértette velük azt a csodálatos tényt, hogy sok értékes lélek van a samaritánusok között, akik nem utasítanak el az evangélium hívó szavát. Ez a samaritánus, aki visszatért dicsérni az Istent, nem volt rossz ember, és rövid időn belül Krisztus hatékony bizonyágtevőjének bizonyult. Krisztus feltámadását és mennybemenetelét követően ez a hűséges szolga bizonyágot tett arról, hogy Krisztus Isten Fia. Újra és újra elmesélte gyógyulása történetét, és mély szeretettel, illetve érdeklődéssel telt szívvel kérdezte meg mindazoktól, akikkel kapcsolatba került: „Hiszel-e Jézusban?” Az ehhez hasonló bizonyágtelemek elfordították az emberek szívét és érdeklődését az írástudók és a farizeusok értéktelen hagyományaitól.

A tanulatlan emberek bizonyágot tettek Krisztus hatalmáról, és bátran beszéltek Isten kegyelméről, ragyogó tanúságtételeik pedig éles ellentétben álltak a farizeusok látványos, ám lélektelen szertartásaival. Az emberek kénytelenek voltak elismerni, hogy ezek a személyek Jézussal voltak, és Tőle tanultak.

A leprás, aki visszatért, hogy dicsőséget adjon Istennek, jutalomban részesült hitéért és hálájáért. De milyen szomorú, hogy a tíz közül csak egy értékelte a kapott áldást! Isten minden korszakban bőszesen árasztotta áldásait az emberekre, és meggyógyította őket ugyanúgy, ahogyan a tíz leprást. De azoknak az aránya, akik felismerik és értékelik az Istentől kapott kegyelmet, gyakran még annál is kisebb, mint a tíz leprás esetében volt! A másik kilenc nem tért vissza, hanem elégedetten folytatta az útját. Nem tisztelték meg sem Istent, sem Jézus Krisztust azért, hogy a Gyógyítójukká vált. Az Úr folyamatosan dolgozik az emberiség megsegítésén. Naponta osztogatja áldásait. Felemeli a betegeket betegágyukról, megszabadítja az embereket azoktól a veszélyektől, amelyek rájuk leselkednek és amelyekről mit sem tudnak, mennyei angyalokat mozgósít azért, hogy az emberek megmeneküljenek a csapásoktól, megóvja őket a sötétségben lappangó járványoktól és a pusztulástól, amely délben hág tetőpontjára, de mindez hidden hagyja az emberi szívüket. Nem veszik figyelembe

“Milyen hideg és érzéketlen az emberek szíve az Istentől jövő szeretet iránt!”

Isten áldásait, és nem örülnek szeretetének. Minden gondolatukat önmagukra összpontosítják. Nem értékelik Krisztus irgalmas gyengédségét és páratlan szeretetét. Csak kevesen értik meg, hogy az áldás Isten végtelen irgalmának Krisztus által megmutatkozó eredménye. Akik ezt megértik, szívükben himnuszokat énekelnek Istennek, és a megtisztult leprához hasonlóan hálaáldozatokat hoznak Jézus elé.

Sokan állítják, hogy Jézus megtisztította őket a bűn leprájából. De milyen kevesen vannak azok, akik megtisztulásukat követően is dicsérik Isten, és hálaáldozatokat mutatnak be előtte! A legnagyobb ajándék, amelyet Isten a világnak adott egyszülött Fia személyében, az őszinte szeretetet és hála olyan válszát követeli, mint amilyen a meggyógyult samaritánus ajkáról hangzott el, aki visszatért, hogy dicsőítse Istent. Amikor barátaink ajándékokkal és szívességekkel halmoznak el minket, hajlamosak vagyunk kife-

jezni a hálánkat azzal, hogy mi is megajándékozzuk őket. De milyen hideg és érzéketlen az emberek szíve az Istentől jövő szeretet iránt! Milyen keveset gondolnak a Mindenható Atyától érkező áldások felől! Az Úr azt kérdezi: „Hol van a dicsőségem és a dicsérem az emberek iránt tanúsított határtalan szeretetért?” Lehetetlen volna jobban kifejezni Isten szeretetét, mint azáltal, amit már mindannyiunkért megtett: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ebben az egyedülálló ajándékban benne foglaltatik a teljes menny. Az Atya egyedül Krisztus áldozatának érdemei által részesíthet irgalomban minket. Amikor elfogyasztjuk mindennapi eledelünket, szívünkben, lelkünkben és szavainkban egyaránt megnyilvánulhat az öröm – mert mindezek Isten ajándékai Jézus Krisztusban.

– *The Signs of the Times*, 1896. június 25. és július 2.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Melyik az a két dolog, amelyről bizonyosságot tett a samaritánus azáltal, hogy visszatért dicsőséget adni Istennek?

2. Miféle előnyben részesültek a tanítványok ezáltal a gyógyulás által? _____
3. Írjátok le, mit tett a meggyógyult samaritánus Jézus feltámadását követően! _____

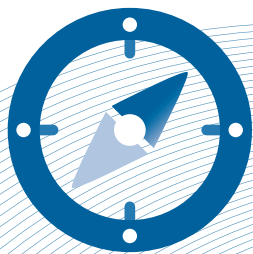
Miért volt annyira hatékony a kérdés, amit az emberekhez intézett: „Hiszel-e Jézusban?” _____

Mikor válik hatékonyá a bizonyágtételünk? _____

4. Soroljatok fel néhányat azok közül az áldások közül, amelyekért nem dicsőítettétek Istent, és amelyeket nem köszöntetek meg Neki kellőképpen! _____

Soroljatok fel néhány konkrét áldást, amelyben részetek volt, és bizonyosodjatok meg róla, hogy hálát adtok Neki ezekért! _____

5. Mi lehetetlen Isten számára? _____

A hit fejezetei

Ő megmosta a lábaimat

John Lello

SEGÍTS NEKEM

MEGISMERNI JÉZUST!

Közönséges emberek voltak izzadt arccal, poros lábakkal, vezetői státuszról álmodó fejjel, Jézus pedig tudta: ez az utolsó lehetősége arra, hogy bemutassa nekik, mit jelent az alázat. Így tehát körülkötötte magát egy törölközővel, vizet töltött a mosdótálba, és mosni kezdte tanítványai poros lábát.

Ma Krisztus alázatának példáját követjük minden alkalommal, amikor megmossuk egymás lábát az úrvacsorára készülve. Egyik alkalommal lehetőségem adódott, hogy egy teljesen új és másfajta tapasztalatot éljek át a lábmosáskor, amely megértette velem Krisztus szándékát, annak egyik legszebb és legtisztább példája lévén.

Egy, a May és Sepik folyókon keresztül vezető, hosszú és fáradságos utat követően végre megérkeztünk Tipasba a Maz River Klinik személyzetével együtt. Az egészségügyi dolgozók azonnal belezdtek a gyermekek oltásába. Mivel korábban még nem jártam ebben a faluban, arra kértem az egyik férfit a tömegből, hogy segítsen megkeresnem a Hetednap Adventista Egyház egyik helyi tagját. A férfi előrement, és Dávid testvér házához vezetett.

Tipas szép falu, ágakból készült kunyhók hosszú sorával a Sepik folyó mentén, és körülbelül negyed mérföldnyi szélességben terül el. Útközben kókuszfák, banánfák és mangófák mellett haladtunk el, valamivel távolabb a falu utolsó házától. Az idegenvezető bemutatatta Dávid testvért és fiatal családját, majd magunkra hagyott.

Dávid látta rajtam, hogy milyen melegem van és mennyire fáradt vagyok, ezért felajánlotta, hogy mosakodjak meg a folyóban, amit örömmel meg is tettem. Miután felfrissültem, figyelmesen hallgattam, amint a gyülekezet tagjairól, illetve a Tipasban és a környező falvakban végzett munkáról mesél. Tipasban csak négy megkeresztelt tag volt, de 57 további személy jelezte, hogy szeretne megkeresztelkedni. A közelben található Edwarki falu négy megkeresztelt tagot számlált, és 14 személy érdeklődött a keresztség felől!

**Megváltóm meghalt érettem,
Ó, mily boldogság ezt hinnem!
Mutasd nékem vérző kebled,
Hogy átérezsem szerelmedet!**

**Haláloed üdvöm forrása,
Véred szívem tisztulása!
Vonj magadhoz, vezess engem,
Hogy törvényed követhessem.**

**Engedd, hogy újra szülessek,
Hogy országodba mehessek.
Míg látássá válik hitünk,
S örökre Nálad lehetünk.**

Amikor megkérdeztem Dávid testvért, hogy mire van szüksége a tipasi gyülekezetnek, a kérése egyszerű volt: Bibliákra, énekeskönyvekre és egy misszionáriusra. Elmagyaráztuk, hogy szeretnénk misszionárius diákokat hozni a térségbe a Pápua Új-Guinea-i adventista iskolákból, és amennyiben lehetséges, szeretnénk lefektetni egy laikus tanulmányi központ alapjait Amában, nem messze onnan, hogy felkészíthessük az ottani tagokat a gyülekezetben való hatékonyabb szolgálatra és a helyi misszómunkára.

Másnap Dávid testvér eljött meglátogatni. Miután együtt imádkoztunk, felfigyelt arra, ahogy mezítláb ereszkedek le a folyópartra, és időnként belemártom sarkamat a puha sárba. Amikor a csónakhoz értem, helyet foglaltam annak peremén, és mivel aznap reggel egyik kezemet elvágtam, egészséges kezem segítségével egyetlen mosni kezdtem sáros lábamat a folyóban.

Még mielőtt észrevehettem volna, Dávid testvér leereszkedett a sáros partra, berohant a folyóba, és óvatosan mosni kezdte a lábamat. Meglepődtem, de ellenálltam a pillanatnyi készletelésnek, amely azt diktálta volna, hogy eltoljam magamtól, és közöljem vele: egyedül is boldogulok. Hatalmába kerített a belőle áradó alázat és szeretet. Könnyek gyűltek a szemembe, és nem tudtam egyebet tenni, minthogy többször is megköszönjem neki ezt a jézusi gesztust.

Atyánk, add, hogy a Te alázatod és szereteted szabadon és a lehető legtermészetesebb módon áradjon mindannyiunkból.

Megjegyzés: A következő szombat megfelelő alkalom, hogy átismételjük a negyedévi leckék főbb gondolatait.